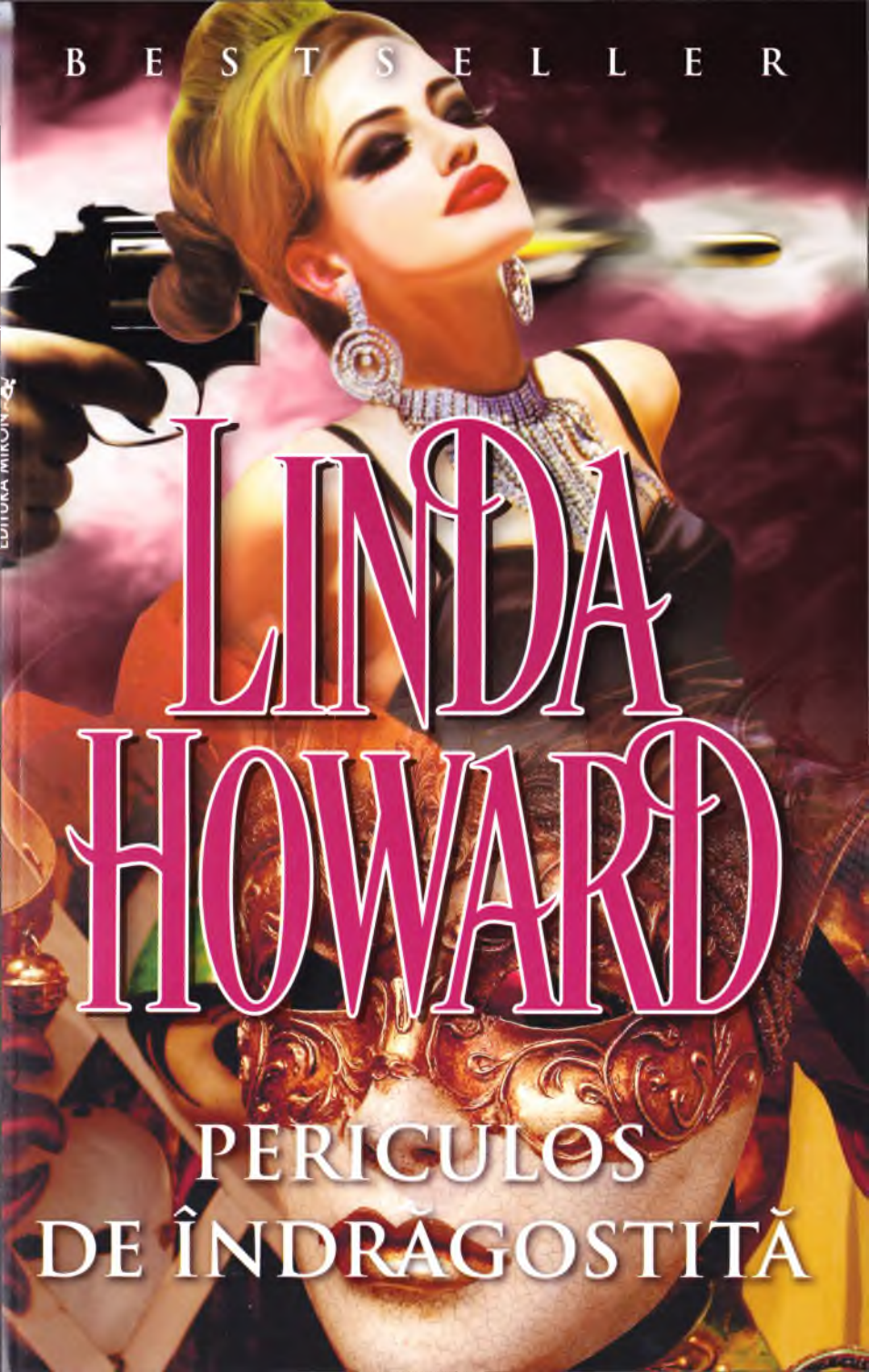
BESTSELLER
LINDA HOWARD
PERICULOS DE ÎNDRĂGOSTITĂ
EDITURA MIRON

Încă în doliu după mama ei, Karen Whitlaw primește de la înstrăinatul ei tată un pachet cu un jurnal misterios. Își văzuse tatăl cu zeci de ani în urmă, cînd el se întorsese din războiul din Vietnam. Acum primește un telefon șocant - tatăl ei a fost ucis pe stradă, în New Orleans.

Pentru detectivul Marc Chastain ceva nu se leagă în cazul omului fără adăpost, ucis. Mai ales după ce o cunoaște pe fiica acestuia. Karen Whitlaw este o femeie caldă și pasională. Și este în pericol. O serie de accidente o sperie și o aruncă în brațele fermecătorului detectiv căruia a jurat să-i reziste. Împreună vor dezlega ițele unei povești despre politică, putere și crime și vor înfrunta un ucigaș care nu se va da în lături de la nimic pentru a afla secretele tatălui ei.

„O scriitoare incredibil de talentată... Linda Howard știe ce-și doresc cititoarele de romance."

Affaire de Coeur

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

LINDA HOWARD

PERICULOS DE ÎNDRĂGOSTITĂ

Kill and Tell
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

PERICULOS DE ÎNDRĂGOSTITĂ

Editura MIRON

Traducerea:
Andreea Radu

Capitolul I

13 februarie, Washington D.C.

Dexter Whitlaw sigilă atent cutia, astupînd fiecare crăpătură cu bucăți de bandă adezivă furată cu o zi înainte dintr-un magazin. Tot de acolo luase şi o carioca neagră. Scrise cu grijă adresa de livrare, direct pe cutie. Lăsă jos carioca şi banda adezivă, luă cutia sub braț şi merse la cel mai apropiat oficiu poştal, la numai o stradă distanță. Nu era prea frig pentru o zi de februarie în Washington. Erau, probabil, minus şase grade.

Dacă ar fi fost politician, se gîndi cu obidă, nu ar fi fost nevoit să plătească timbrul. Trotuarul era scăldat într-o lumină rece, de iarnă. Pe lîngă Dexter treceau grăbiți funcționari cu aer important, îmbrăcați în pardesie negre sau gri. Dacă îi întrebai, nici unul nu spunea că e contabil sau secretar, deşi chiar asta erau. Nu. În acest oraş, în care statutul era atît de important, toți spuneau că lucrează la stat, la trezorerie sau, dacă erau cu adevărat mîndri de ei înşişi, spuneau numai inițialele. „Lucrez la *M.A.I.*", şi toată lumea

trebuia să ştie că era vorba despre *Ministerul Afacerilor Interne.* Dexter era de părere că toți ar fi trebuit să aibă legitimații pe care să scrie clar că lucrează la *M.A.P. – Ministerul Afacerilor Prosteşti.*

Capitala statului! Aici puterea se simțea în aer, ca aroma unui vin bun, şi toți oamenii ăştia se îmbătau cu ea. Dexter îi studie cu un ochi rece şi distant. Credeau că ştiu totul, dar nu ştiau nimic. Nu ştiau cum e puterea în forma ei cea mai pură. Bărbatul de la Casa Albă putea da ordine care ar fi pornit un război, putea să se joace deschizînd o servietă (cărată mereu de un asistent) şi aruncînd bombe care ucideau milioane de oameni, dar ar fi văzut toate acele morți de la distanță.

Dexter aflase ce e puterea adevărată în Vietnam. O simțise atunci cînd apăsase încet pe trăgaci. Urmărise ținta zile întregi, stătuse nemişcat, întins în noroi sau în buruieni, ignorînd insectele, şerpii, ploaia şi foamea şi aşteptînd momentul perfect în care victima să-i intre în vizor, acolo unde o voia el. Atunci avea puterea să dea sau să ia viață, să tragă sau nu. Toată lumea se reducea la ei doi, la el şi la țintă.

Trăise cel mai periculos moment din viața lui atunci cînd țintaşul îi spusese să îndrepte puşca spre frunzişul unui copac. Luneta se stabilizase şi prin ea văzuse un alt lunetist, rus după înfățişare, pregătit să tragă. Dexter apăsase pe trăgaci cu o secundă mai devreme. Numai o clipă, cît bătaia unei inimi, şi rusul ar fi tras primul, iar bătrînul Dexter Whitlaw nu ar mai fi fost aici, admirînd peisajul capitalei.

Se întreba dacă omul apucase să-l vadă şi dacă ştiuse, o fracțiune de secundă, că va muri. Nu avea cum să vadă glonțul, aşa cum arătau în filmele de la Hollywood. Nimeni nu vedea vreodată glonțul.

Dexter intră în oficiul poştal şi se aşeză la coadă. Alesese ora prînzului, cînd era foarte aglomerat, ca funcționarii să nu-şi amintească de el. Nu avea nimic memorabil în afară, poate, de privirea rece, dar nu voia să-şi asume nici un risc. Supraviețuise în Vietnam şi în ultimii douăzeci şi cinci de ani, de cînd revenise în lumea reală şi părăsise iadul verde, fiindcă fusese atent. Nu părea bogat, dar nici nu arăta ca un vagabond. Purta un pardesiu cu două fețe, care acum era cu partea din stofă, puțin roasă, în afară. Cealaltă parte, cea pe care o purta pe stradă, era cusută şi plină de petice, aşa cum purtau toți oamenii fără adăpost. Haina îi servea ca echipament de camuflaj. Lunetiştii erau învățați să se piardă în fundal.

Cînd ajunse la ghişeu, aşeză cutia pe cîntar şi scoase nişte bancnote din buzunar. Pachetul îi era adresat lui Jeanette Whitlaw, din Columbus, Ohio. Soția lui. Se întrebă din nou cum de ea nu divorțase pînă acum. Sau poate că o făcuse. Nu mai vorbiseră de vreo doi ani. Poate mai mult. Încercă să se gîndească la ultima dată cînd...

– Un dolar şi patruzeci şi trei de cenți, spuse funcționarul fără să-l privească.

Dexter îi dădu două bancnote de un dolar. Băgă restul în buzunar şi plecă aşa cum venise. Cînd vorbise ultima dată cu Jeanette? Poate în urmă cu trei ani. Sau poate cu cinci. Nu era prea atent la trecerea timpului. Încercă să-şi amintească ce vîrstă avea copilul. Douăzeci? Se născuse în anul cu ofensiva Tet. Sau poate că nu.

– În şaizeci şi opt sau şaizeci şi nouă, cam pe acolo.

Însemna că are cam... fir-ar să fie! Avea douăzeci şi nouă de ani! Fetiţa lui mai avea puţin şi făcea treizeci de ani! Probabil că era măritată şi avea doi copii, ceea ce însemna că el este bunic.

Nu şi-o putea imagina în rochie de mireasă. Nu o văzuse de cel puţin cincisprezece ani, poate mai mult, şi în mintea lui era ca atunci cînd se întîlniseră şi ea avea şapte, opt ani, era slăbuţă şi timidă, cu ochii mari şi căprui şi îşi muşca mereu buza de jos. Îi vorbise numai în şoaptă şi numai cînd el o întrebase ceva.

Ar fi trebuit să-i fie un tată mai bun. Ar fi trebuit să fie un soţ mai bun pentru Jeanette. Ar fi trebuit să facă multe, dar acum oricum nu mai putea schimba nimic. Nu putea decît să regrete că nu făcuse totul la timpul potrivit.

Jeanette îl iubise în continuare, chiar şi atunci cînd se întorsese din Vietnam rece şi distant, schimbat pentru totdeauna. În ochii ei, el rămăsese băiatul isteţ şi atent din Virginia, pe care ea îl iubise şi cu care se

măritase. Acel băiat murise într-o junglă plină de insecte, iar bărbatul care venise în locul lui era un străin, care-i semăna doar la chip.

De cînd se întorsese se simţea viu doar cu puşca în mînă, privind prin lunetă şi cu adrenalina ascuţindu-i simţurile. Ce ciudat că lucrul care îl omorîse era singurul care-l mai putea face să se simtă viu. Şi nu era vorba despre puşcă. Puşca era numai o unealtă, credincioasă, ce-i drept, dar un simplu instrument. Nu. Pe el îl făceau să se simtă viu priceperea, vînătoarea, puterea. Fusese lunetist, şi încă unul foarte bun. S-ar fi putut întoarce la Jeanette dacă era numai asta, se gîndea uneori, deşi nu mai voia să analizeze lucrurile astea. Îi ucisese pe mulţi, dar omorîse un singur om. Diferenţa era clară în mintea sa. Războiul era război. Omuciderea era diferită.

Se opri la un telefon public şi scoase nişte mărunt din buzunar. Ştia numărul pe de rost. Băgă o monedă şi ascultă cum sună telefonul. Cînd pe partea cealaltă răspunse cineva, rosti clar:

– Mă numesc Dexter Whitlaw.

Îşi irosise viaţa plătind crima pe care o comisese. Acum era rîndul altcuiva să se ocupe de asta.

Capitolul II

17 februarie, Columbus, Ohio

Atunci cînd Karen Whitlaw ajunse acasă de la muncă, într-o seară de februarie, pachetul aştepta pe veranda micuță din fața casei. Farurile îl luminară scurt cînd maşina intră pe alee, dar ea era aşa de obosită încît nu simți nici un pic de curiozitate. Epuizată, trase după ea geanta în care avea portofelul şi actele şi ieşi din maşină. Bagajul se agăță de bord, apoi de volan. Blestemînd încet, Karen îl smuci, lovindu-se la şold.

Înaintă cu greu prin zăpada din fața casei, strîngînd din dinți atunci cînd zloata îi ajunse în pantofi. Ar fi trebuit să-şi pună cizmele, ştia, dar fusese prea obosită la final de tură ca să se mai şi schimbe înainte să vină acasă.

Cutia era sprijinită de prag, între uşa de plasă şi cea de lemn. Nu comandase nimic. Probabil că livrarea fusese făcută la adresă greşită. În casă era rece şi linişte, fiindcă uitase din nou să lase o lumină aprinsă. Nu îi plăcea să intre pe întuneric. Îşi amintea din nou că mama ei nu mai este, că după ce va descuia

nu va mai simți mirosul mîncării gătite şi nu o va mai auzi cîntînd în bucătărie. Cînd trăia ea, televizorul era mereu aprins, chiar dacă nu se uita nimeni la el, fiindcă îi plăcea să audă ceva în fundal. Oricît de tîrziu ajungea sau oricît de obosită ar fi fost, mama o aştepta cu masa, zîmbind. Acum trei săptămîni, însă, totul se terminase.

Se întîmplase foarte repede. Jeanette se plîngea că nu se simte bine şi că are puțină febră, şi declarase că a răcit. Avea nasul înfundat şi temperatură, deşi nu prea mare, aşa că o răceală era foarte probabilă. La prînz, Karen sunase ca să vadă ce mai face, şi deşi tuşea mai tare, Jeanette insistase că era doar o răceală. Cînd ajunsese ea acasă, seara, ştiuse doar privind-o, înfăşurată în pături şi tremurînd, că era vorba de gripă şi nu de o simplă răceală. Avea temperatură mare. Urechea ei antrenată auzise sunete îngrijorătoare prin stetoscop. Ambii plămîni erau congestionați.

Karen crezuse mereu că principalul avantaj al asistentelor medicale era că ştiau cum să-i convingă cu blîndețe pe alții să facă aşa cum vor ele. În timp ce Jeanette insista că e răcită şi că ăsta nu era un motiv suficient ca să meargă la spital, ea pregătise tot ce era necesar şi în cincisprezece minute o urcase pe mama ei în maşină, îmbrăcată bine.

Ninsese mult în ziua aceea. Lui Karen îi plăcea zăpada, însă acum, cînd o vedea, nu se putea gîndi decît la acea noapte în care condusese strîngînd volanul cu

toată forța, pe străzile albe, ascultînd cum mama ei se luptă să respire. Ajunsese la spitalul unde lucra, condusese spre intrarea de urgență şi claxonase pînă cînd veniseră ajutoare, dar în afară de zăpadă, singura ei amintire despre acea noapte era legată de mama ei, zăcînd între cearceafurile albe, mică şi ghemuită în ea însăşi, pierzîndu-şi cunoştința oricît ar fi vorbit Karen cu ea. Pneumonie virală acută, spuseseră medicii. Lucra repede şi afecta organele interne rînd pe rînd, lipsindu-le de oxigen. Jeanette murise la numai patru ore după ce ajunseseră la spital, deşi echipa medicală făcuse tot posibilul ca să învingă virusul. Moartea avea multe detalii. Trebuia să completezi formulare, să semnezi acte, să le aduci altora documente. Trebuia să dai telefoane şi să iei decizii. Trebuise să aleagă o casă de servicii funerare, un preot, un coşciug, o rochie cu care să-şi îmbrace mama pentru înmormîntare.

Avea de vorbit cu oamenii, Doamne! Toți prietenii mamei care sunau sau veneau şi aduceau mai multă mîncare decît ar fi putut Karen să mănînce vreodată, colegii ei de la muncă, nişte vecini. Simțea că se îneacă şi o usturau ochii încontinuu. Nu putea să plîngă în fața atîtor oameni, dar noaptea, cînd era singură, nu se mai putea opri din plîns. Reuşise să reziste în timpul înmormîntării şi, deşi crezuse mereu că e un obicei barbar, acum înțelegea sensul ritualului şi sentimentul de încheiere pe care ți-l dădea. Marca

decesul unei persoane dragi, care nu ceruse mare lucru de la viață şi care se mulțumise cu puțin. Rugăciunile şi slujba însemnau sfîrşitul acelei vieți şi un omagiu în cinstea ei.

De atunci, Karen trăise pur şi simplu, atîta tot. Durerea ei era încă foarte proaspătă şi munca nu o interesa deloc. Multă vreme, ea şi Jeanette fuseseră singure, numai ele două împotriva lumii. La început lucrase Jeanette. Muncise din greu, orice găsea, ca să poată plăti acoperişul de deasupra capetelor lor şi ca să îi poată da lui Karen ocazia să învețe. Apoi fusese rîndul fiicei să găsească de lucru şi să îi dea voie mamei să se odihnească şi să facă ceea ce îi plăcea mai mult, adică să se ocupe de casă, de gătit, de spălatul rufelor şi de căminul pe care nu avusese timp să-l construiască.

Dar acum toate acestea nu mai erau, şi nu putea să dea timpul înapoi. Karen nu mai avea decît o casă goală, în care ştia că nu mai poate locui multă vreme. În acea zi vorbise cu un agent imobiliar ca să vîndă casa. Era mai simplu să locuiască într-un apartament decît să vadă zi de zi casa goală, plină de amintiri.

Cutia nu era grea. Karen o luă sub braț şi închise uşa, lăsînd apoi să-i alunece geanta grea de pe umăr, pe un scaun. Aplecă pachetul ca să poată citi eticheta. Nu avea adresa expeditorului, dar numele mamei ei îi sări în ochi. Pe cutie scria cu litere mari, negre, „JEANETTE WHITLAW". Simți o durere în piept.

Jeanette comanda foarte rar cîte ceva, dar atunci cînd o făcea, se bucura precum un copil în dimineața de Crăciun, aşteptînd cu nerăbdare să vină poştaşul şi radiind de fericire cînd pachetul sosea în sfîrşit.

Karen duse cutia în bucătărie şi tăie cu un cuțit banda cu care fusese lipită. Deschise capacul şi se uită înăuntru. Erau nişte hîrtii şi un caiet legat cu elastic, iar deasupra un bilet împăturit în două. Ridică scrisoarea şi o despături, uitîndu-se automat la semnătură. Numele mîzgălit, „Dex", o făcu să scape foaia din mînă înapoi în pachet.

Dragul de tata. Jeanette nu primise nici o veste de la el în ultimii patru ani, iar Karen nu mai vorbise cu el de la treisprezece ani, cînd o sunase ca să-i ureze la mulți ani. Era beat şi nu era nici măcar pe aproape de ziua ei, iar Jeanette plînsese încet toată noaptea după ce vorbise cu soțul ei. Acela era momentul în care confuzia, tristețea şi resentimentele lui Karen se transformaseră în ură şi, dacă fusese acasă în puținele dăți cînd el mai sunase, ea refuzase să-i vorbească. Jeanette nu se bucurase, dar Karen credea că e mai puțin grav să ții supărare decît să-ți abandonezi soția şi copilul, aşa că nu se lăsase convinsă.

Puse cutia desfăcută pe masă, merse în dormitor şi-şi dădu jos hainele, lăsînd uniforma verde mototol pe podea. O dureau picioarele, o durea capul şi o durea inima. Lucra ore suplimentare, de la şase dimineața pînă la şapte seara, şi asta îi ținea mintea

ocupată, dar îi şi adîncea depresia. Se simțea de parcă nu ar mai fi văzut lumina soarelui de săptămîni întregi.

Îşi descălță picioarele reci din pantofii uzi şi trase pe ea, la repezeală, o pereche de pantaloni de sport şi nişte şosete groase. Îi era frig şi era obosită. Se gîndi cu dor la căldură şi la soare. Odată, pe cînd avea numai doi ani, fuseseră în Florida, unde tatăl ei era în misiune. Karen nu mai ştia mare lucru de atunci, dar cînd închidea ochii îşi amintea căldura minunată şi zilele lungi petrecute sub soarele strălucitor. Jeanette vorbea adesea cu dor despre Florida, fiindcă acolo fuseseră fericiți. După aceea Dexter plecase în Vietnam şi nu se mai întorsese niciodată acasă. Jeanette se mutase înapoi în munții Virginiei, de unde erau ei, ca să fie aproape de familie în timp ce-şi aştepta soțul şi se ruga pentru siguranța lui. Dar misiunile lui se tot înmulțeau şi, cînd se întorsese pînă la urmă, bărbatul din pragul uşii lor nu mai era acelaşi cu cel care plecase. Karen îşi amintea bine zilele acelea, îşi amintea de dispoziția lui mereu proastă, de excesul de alcool şi despre cum trebuia să aibă mare grijă să nu-l enerveze. Devenise rău, şi nici măcar iubirea lui Jeanette nu îl mai putuse ține lîngă ele.

La un moment dat începuse să dispară, mai întîi cîteva zile, apoi zilele se transformaseră în săptămîni, săptămînile în luni, şi, într-o bună zi, înțeleseseră că le părăsise de tot. Jeanette plînsese de multe ori, iar

Karen îşi amintea şi asta. Se mutaseră din Virginia în Ohio, ca mama să-şi poată găsi o slujbă mai bună. El le sunase de cîteva ori, trimisese vreo două scrisori şi chiar le vizitase o dată. Karen nu îl văzuse, fiindcă el plecase înainte ca ea să se întoarcă de la şcoală. Jeanette strălucea, era bucuroasă şi, la cei nouăsprezece ani ai ei, Karen era destul de mare ca să-şi dea seama că părinții ei îşi petrecuseră ziua în dormitor. Asta se întîmpla acum zece ani, iar Jeanette nu-l mai văzuse de atunci. Totuşi îl iubise în continuare. Karen nu înțelegea de ce, dar accepta consecvența mamei sale. Jeanette era foarte iubitoare, chiar şi cu soțul care o abandonase.

Mîncă nişte cereale reci, apoi se forță să citească biletul.

„Jeanie, ai aici nişte hîrtii de-aie mele mai vechi. Pune-le într-un seif şi păstrează-le tu pentru mine. S-ar putea să valoreze ceva într-o bună zi. Dex."

Asta era tot. Fără nicio formulă de politețe, fără vreun „draga mea", fără să semneze „cu dragoste". Îi trimisese pur şi simplu gunoaiele astea şi se aştepta ca mama să le păstreze pentru el. Şi ea aşa ar fi făcut. L-ar fi ascultat şi chiar ar fi păstrat biletul cel scurt, aşezîndu-l alături de puținele scrisori de dragoste pe care le avea de la el, trimise din Vietnam. Lui Karen îi venea să arunce cutia, dar nu făcu asta din respect pentru mama ei. Duse pachetul în dormitorul gol al lui Jeanette şi îl aşeză alături de lucrurile ei. Nu putea să

arunce nimic încă. Închiriase un spațiu unde avea de gînd să le depoziteze o vreme.

Împachetase aproape tot. Mai erau numai cîteva lucruri aşezate pe scrin. Karen le puse în cutie şi o închise, lipind cîteva rînduri de bandă adezivă peste capacul de carton. Cu puțin noroc, va găsi repede pe cineva care să cumpere casa, va veni primăvara şi va ieşi iar soarele.

Capitolul III

5 august, New Orleans, Louisiana

Era aproape miezul nopții. Şi din nou îl urmărea cineva. Dexter Whitlaw întoarse capul destul cît să vadă ceva mişcare în spatele lui. Agitația îi cuprinse trupul şi aproape că rînji. Nimic nu se compara cu vînătoarea, chiar şi cînd el era vînatul. Îl urmăreau de şase luni, iar iui îi făcea mare plăcere să se folosească de abilități mai vechi ca să scape de ei. Fusese o vînătoare pe cinste, cu zig-zag-uri prin toată țara, prin toate oraşele mari de unde putea încă să dea telefon. Nu se aşteptase să fie uşor şi ei nu îl dezamăgiseră.

Îl cunoştea pe bărbatul din urma lui. După reacția inițială, un „Du-te naibii" răsunător, Dexter începuse jocul de-a şoarecele şi pisica. Şantajul putea fi dur ca amputarea unui membru sau delicat ca prinderea unui crap de dimensiuni mari. La început strînsese dovezile, suficiente cît să-i facă să priceapă unde s-ar putea ajunge în condițiile optime.

Aşa cum era de aşteptat, porumbelul se înfuriase. Nu se lăsase intimidat şi îşi asmuțise toți ogarii pe

urmele lui Dexter. Majoritatea ar fi murit pînă acum, dar Dexter petrecuse trei ani (care păreau o viață) tîrîndu-se pe burtă prin Vietnam, învățînd să aibă răbdare şi să-şi construiască strategia, să se ascundă. Atît de bine încît ogarii trecuseră de mai multe ori pe lîngă el, la fel cum făcuseră şi inamicii, în război.

Dexter se distra pe cinste. Nu se mai simțise atît de viu de cînd se uitase prin lunetă şi dăduse cu nasul de puşca rusului, atunci cînd ştiuse că unul dintre ei mai avea o secundă de viață. Ogarul care-l urmărea acum era mai abil decît ceilalți. Nu era la fel de bun ca el, se gîndi exuberant, dar era destul de priceput încît să-i dea fiori. Îl şi cunoştea. Se numea Rick Medina şi era unul dintre cei mai buni agenți CIA din jungla verde, acum douăzeci şi cinci de ani. Într-un alt timp şi o altă lume. Dar iată-i aici, aceiaşi jucători, jucînd acelaşi vechi joc de-a v-ați ascunselea.

Dexter se ascunse în umbră, aşteptînd ca adversarul să facă o mişcare. Cineva mai puțin atent ar fi tras mai întîi şi abia după aceea i-ar fi verificat identitatea, dar tipul ăsta era deştept. Dacă prada n-ar fi ştiut că e urmărită şi ogarul ar fi ucis pe cine nu trebuia, Dexter s-ar fi ascuns atît de bine că ar fi durat săptămîni ca să-l găsească iar. Şi să nu uităm de atenția nedorită din partea poliției. E adevărat că, de obicei, polițiştii nu se deranjau să investigheze moartea neaşteptată a unui vagabond, nici chiar atunci cînd era vorba despre un glonț în cap. Dar nu puteai fi sigur.

Poate că nu aveau treabă şi căutau ceva de făcut, sau poate că o echipă de televiziune dădea peste scena crimei, şi luminile puternice i-ar fi împins pe poliţişti în acţiune, chiar dacă mai greu. Dexter aşteptă. Încet, cu mişcări abia schiţate, se murdări cu ţărînă pe faţă şi pe mîini, ca să le mascheze relativa paloare. Apoi lăsă capul în jos şi nu se mai mişcă, ştiind că era aproape invizibil pentru oricine s-ar fi uitat pe alee. După mai multe minute, auzi nişte paşi tîrşîiţi care se apropiau. Poate că era vînătorul. Poate că era doar un alt vagabond. Dexter nu se mişcă.

Paşii se opriră. Dexter îşi imagină ce ar fi văzut cineva care s-ar fi uitat de-a lungul aleii – gunoi împrăştiat, sticle sparte, un maldăr de resturi puturoase, prea puţine ca să ascundă un om. Cu toate astea, maldărul chiar ascundea un om. Plouase mai devreme, iar lumina felinarelor strălucea în bălţoace. Toate cutiile goale care umpluseră trotuarul fuseseră deja folosite drept adăposturi. Pentru un ogar obişnuit, aleea ar fi părut pustie şi neinteresantă, însă Medina nu era obişnuit. Şi el fusese în Vietnam, aşa că ştia cum să aibă răbdare şi să aştepte ca prada să facă un pas greşit. De data asta, se gîndi Dexter fericit, va avea foarte mult de aşteptat. Dexter Whitlaw nu făcea greşeli. Nu în jocul ăsta. Probabil că tot restul vieţii lui fusese o greşeală, dar era un vînător de prima mînă. Aşa că aşteptă mult timp după ce paşii se îndepărtaseră, mult timp după ce alţi paşi trecuseră prin

apropiere. Un şobolan îi mirosi încălţările. El continuă să aştepte, nemişcat. După o vreme, auzi din nou aceeaşi paşi de mai devreme, care făcură din nou o pauză în dreptul aleii. Vînătorul compara felul în care arăta acum aleea cu felul în care arătase mai devreme. Nimic nu se schimbase. Mulţumit că prada nu era acolo, vînătorul trecu mai departe, păşind tîrşîit, la fel ca înainte. Un vînător bun nu se dădea de gol.

Poate că Dexter s-ar fi lăsat păcălit dacă nu l-ar fi văzut pe Medina mergînd ca acum, parcă beat, ca să atragă într-o capcană doi băieţi din Saigon. Îi făcuse să creadă că yankeul e prea ameţit ca să se poată lupta. Cei doi acostau adesea soldaţi americani beţi şi se distrau bătîndu-i măr după ce le furau banii. Cu o săptămînă înainte, unul dintre aceştia murise din cauza unei hemoragii interne, şi o anume facţiune americană începuse căutarea nemiloasă a celor doi. Pentru că el îi găsise şi îi identificase, Rick Medina avusese onoarea să îi şi omoare. Două gloanţe în cap ar fi fost suficiente, dar el voia să se joace.

Medina era un american pedant, arătos şi subţire, cu părul castaniu tuns scurt şi cu hainele frumos călcate chiar şi în căldura opresivă din Vietnam. Era inteligent şi binevoitor în mare parte din timp. Cînd era supărat sau cînd lucra, bunăvoinţa dispărea ca şi cum nici n-ar fi existat, iar ochii lui albaştri căpătau privirea îngheţată a unui ucigaş. Medina îi atrăsese pe cei doi pe o alee întunecată, iar ei nici măcar nu încercaseră

să ascundă că-l urmăresc, atît de siguri erau că e neajutorat. Se apropiaseră precum ogarii de un iepure, dar în ultima secundă animalul mai mic se transformase cu totul şi părea brusc foarte treaz. Cuţitul din mîna lui avea o lamă neagră, care nu reflecta lumina. Probabil că vietnamezii nici nu-l văzuseră. Nu ştiau decît că, dintr-o dată, corpurile lor erau atinse de foc, fiindcă mîinile lui Medina se repeziseră şi lăsaseră în urmă tăieturi usturătoare, nu suficient de adînci încît să omoare. Cel puţin nu încă. Îi făcuse chiseli□ă în timp ce le şoptea în limba lor, ca să ştie exact ce li se întîmplă şi de ce.

Cei doi încercaseră să fugă, dar aleea era blocată de cîţiva americani nemişcaţi, cu pistoale în mînă. Prinşi în capcană şi disperaţi, ei se întorseseră spre Medina, ca să lupte. Mare greşeală. Rick fusese în formă de zile mari. Îi tăiase şi-i feliase cu precizie mecanică. Avea mişcări fluide şi rapide, şi fiecare dintre loviturile lui mai tăia o parte a corpurilor inamice – o ureche, un deget, nasul. Cei doi răguşiseră de atîta urlat cînd el se decisese să le taie beregatele şi să-i lase să moară. Păşind peste cadavre, cu o figură nemişcată şi lipsită de expresie, li se alăturase soldaţilor tăcuţi de la capătul aleii. Plecase apoi de unul singur, ridicînd din umeri atunci cînd ceilalţi se oferiseră să-l însoţească. A doua zi era amabil ca de obicei. Îşi terminase treaba. Asta era, se gîndi Dexter. Ucidea cu sînge rece atunci cînd era nevoie, dar nu era un

criminal. Oricît de brutale ar fi fost execuţiile, erau doar atît, nişte execuţii. Lecţii de învăţat. După aceea, tinerii soldaţi americani fuseseră puţin mai în siguranţă în bordelurile şi cîrciumile vietnameze. Ucigaşul ştia că va plăti pentru cele două omoruri, şi acceptase costurile.

Medina purta în suflet o barieră, o limită pe care nu o depăşea. Toate omorurile lui fuseseră răzbunări. Dexter se gîndi că probabil îl respecta pe Rick mai mult decît pe oricine altcineva pe lume. Adera la un cod. Dexter însuşi nu făcuse asta, şi petrecuse ani întregi plătind pentru greşeala lui.

Dacă exista cineva care îl putea prinde, acela era Medina. Conştiinţa acestui lucru insufla altfel de energie jocului. Se ridică în sfîrşit, în cea mai deplină linişte. Se uită la stele. Trecuseră cam două ore. Era momentul să scape de costumaţia de vagabond. Îi folosise multă vreme, dar acum Medina era pe urmele lui. L-ar fi căutat mai întîi pe alei şi prin cantine, aşa că trebuia să dispară din nou. Păcat. Oamenii fără adăpost se bucurau de anonimat ca nimeni alţii, fiindcă lumea îi evita şi nu se uita la ei. Poliţia nu pierdea timpul cu vagabonzii, iar ei nu voiau să aibă de-a face cu poliţia. Dar existau şi alte personaje în pielea cărora putea intra şi care i-ar fi fost la fel de folositoare. Secretul era să se confunde cu restul lumii, oricine ar fi fost lumea.

New Orleansul îi oferea o gamă variată de posibilităţi, iar Dexter se gîndi la cîteva dintre ele pe

drumul ocolit spre cartierul francez, zona mereu trează, indiferent de oră. După ce traversase de cîteva ori piața St. Charles în zig-zag, mergînd înapoi şi verificîndu-şi urmele, ajunse într-un final la Carondelet. Era atent mereu în lateral, ca să observe orice semn că ar fi fost urmărit, dar nu văzu nimic neobişnuit. Merse direct în jos, pe Carondelet, apoi traversă canalul, unde Carondelet se transforma în strada Bourbon. Turiştii încă se mai plimbau pe pietrişul inegal, abia ieşiți din restaurante, baruri şi localuri de striptease. Unii erau foarte beți şi aveau pahare de plastic în mînă, pline cu bere sau cu rom. Destul de mulți purtau coliere ieftine şi colorate sau măşti cu paiete, deşi Mardi Gras fusese cu cîteva luni în urmă.

Luminile barurilor străluceau pe caldarîmul umed, şi prin uşile deschise se auzea jazz, în discordanță cu tonurile mai profunde ale muzicii din barurile de striptease, unde dansatori plictisiți, bărbați şi femei, mişcau din şolduri şi se legănau pe lîngă cîte o bară, prefăcîndu-se că sînt atrăgători.

Dinspre unul dintre grupurile de turişti se auzi un rîs zgomotos. Erau trei tineri înstăriți, la braț cu domnişoare îmbrăcate în rochii de seară. Dexter văzu un bărbat trecînd repede pe lîngă ei şi dînd colțul după ce le luase un portofel. Nimeni nu îşi dăduse seama.

Era ca şi cum s-ar fi uitat la un film, ca şi cum turiştii ar fi făcut parte din altă lume. Nu erau atenți la Dexter, se uitau prin şi pe lîngă el.

Îl trecură fiori dintr-o dată, în ciuda căldurii nopții de vară din New Orleans. Simțise că e departe de lume încă din Vietnam, dar acum, subit, se simți şi mai distant, ca şi cum turiştii nu l-ar fi auzit nici dacă ar fi strigat la ei.

Era un sentiment ciudat, care îl mai făcu să se mai cutremure o dată. Merse pe Bourbon, uitîndu-se prin uşile deschise şi auzind de departe muzica şi rîsetele. Aici erau mai mulți pietoni, cu poliția călare printre ei, iar potcoavele cailor răsunau pe asfalt. Dexter merse mai repede, căutînd o alee în care să se ascundă un minut şi să scape de senzația neplăcută. Nu era în centru, ci în Cartierul Francez, iar cele mai multe alei dădeau spre curți. Dacă erau curți private, intrările erau împrejmuite, iar porțile, încuiate. Dacă erau curțile restaurantelor, atunci nu ar fi fost singur.

Îşi reaminti că nu venise în Cartierul Francez ca să fie singur, ci venise exact pentru aglomerația de pe strada Bourbon. Voia să se piardă în mulțime. Era destul să ignore senzația neplăcută şi să-şi vadă de treabă. Poate chiar să plece din New Orleans, acum că era urmărit de Medina.

Medina. Dexter se gîndi la asta şi îşi dădu seama de ce se simțea atît de ciudat şi de ce se speriase. Medina nu era ogarul nimănui. Omul avea principii. Oamenii păteau lucruri, se schimbau, dar ar fi fost nevoie de ceva foarte grav ca Rick să se transforme într-un ucigaş plătit. Existau trei posibilități. Prima era

ca Medina să fi fost mințit. Era cea mai simplă explicație, dar şi cea mai improbabilă, din cauza personalității acestuia. Nu ar fi acceptat uşor să fie folosit şi, dacă s-ar fi aflat adevărul, mincinosul ar fi plătit scump. A doua posibilitate era ca Medina să-l vîneze, dar plătit de altcineva. Poate că secretul nu era atît de bine păzit cum îşi imaginase el. Dumnezeu ştia că ar fi fost muniție folositoare. Suna destul de mult a conspirație, dar, aşa cum spusese cineva odată, chiar şi paranoicii au inamici reali. A treia posibilitate era ca Medina să fie în oraş din cu totul alt motiv, iar Dexter să-l fi văzut şi să-l fi recunoscut din întîmplare, şi asta să nu aibă nicio legătură cu el. Da, sigur.

Ajunse pe strada St. Ann şi merse de-a lungul ei fără să se uite la ferestrele magazinului de voodoo pe lîngă care trecu. Voodoo e o chestie ciudată, şi era prea mult pentru el în acel moment. Poate că ar fi fost mai bine să rămînă pe strada Bourbon, fiindcă St. Ann era goală...

Medina apăru brusc în fața iui, cu un pistol cu amortizor în mînă. Dexter se opri şi privi în ochii aceia albaştri şi calmi. Propriul lui pistol era la curea, în spate, şi ştia că nu are cum să-l scoată la timp. Moartea se holbă la el, şi, ciudat, gîndul îi zbură la Jeanette. Îi văzu chipul iubit, îşi aminti cum îl îmbrățişase strîns ultima dată cînd se întîlniseră, cînd el înțelesese cu uimire cît de mult îl iubea. Privi în spatele lui Medina şi înțelese brusc care era jocul. Exista o a patra posibilitate, la care nu se gîndise.

– Ai gri..., începu el, dar degetul lui Medina apăsase deja pe trăgaci, iar glonțul îi intră în frunte, oprindu-i gîndurile şi cuvintele şi luîndu-i viața.

Rick Medina se răsuci şi coborî pe un genunchi, avertizat de ultimele cuvinte ale lui Dexter Whitlaw. Avea grația şi forța unui dansator de balet, dar la cincizeci şi şase de ani reflexele îi slăbiseră puțin. Reuşi să evite doar unul dintre gloanțe înainte ca alte două să-l lovească în capul pieptului, ca nişte ciocane. Căzu pe trotuarul inegal, fără să-şi mai simtă trupul. Lumina din privire i se stinse, în timp ce în fața lui apărură trei siluete umbrite. *Folosit,* se gîndi cu disperare. *Mințit şi folosit.* Simți un puseu de furie, apoi nimic.

La colțul străzii apăru o maşină. Cineva deschise portbagajul. Repede, cei trei ridicară trupul lui Medina şi îl înghesuiră înăuntru. Unul dintre ei îşi aminti să ia pistolul şi să-l arunce alături de cadavru. Altul căută prin buzunarele lui Dexter Whitlaw şi scutură din cap spre ceilalți. Apoi toți trei se urcară în maşină şi plecară.

În acelaşi timp, de pe strada Bourbon apăru un cuplu. Cei doi se îndreptară spre cadavru, îl văzură, iar femeia îl trase de mînecă pe soțul ei.

– Hai să nu trecem pe lîngă beţivul ăla, spuse.

Îmblînzit de cîteva pahare de rom, bărbatul consimți, şi cei doi trecură strada ca să nu se apropie prea mult de ceva atît de neplăcut.

Abia după alte douăzeci şi trei de secunde apăru un grup de tinere, încălțate cu pantofi cu toc şi purtînd genți atît de mici încît cu siguranță că erau inutile. Rîdeau de amintirea striperului pe care îl văzuseră şi se îndreptau spre strada St. Ann cînd îl descoperiră pe bărbatul cu gaură în frunte, întins pe trotuar.

Țipetele lor ascuțite acoperiră muzica şi rîsetele care veneau de pe strada Bourbon. Se întoarseră capete curioase şi cîțiva bărbați o luară la fugă, răspunzînd automat la sunetul scos de o femeie speriată. Mai mulți oameni îi urmară, atrăgîndu-le atenția unor polițişti călare. Dacă ar mai fi trăit, Dexter Whitlaw le-ar fi putut spune că, atunci cînd se întîmplă ceva important, douăzeci şi trei de secunde sînt o eternitate. Martorii dispar, maşinile se evaporă, ocaziile sînt pierdute şi timpul îşi continuă curgerea, ştergînd urmele neînsemnate lăsate de oameni.

Capitolul IV

– Rahat!

Detectivul Marc Chastain se frecă pe față, simțind sub palmă părul scurt al bărbii nerase. Căscă şi luă o înghițitură din cafeaua fierbinte pe care i-o adusese unul dintre polițişti. Era trei dimineața. Abia dacă dormise trei ore. Se simțea morocănos, dar se străduia să nu o arate. Avea prea mult autocontrol ca să nu fie atent la muncă din cauza nesomnului. Putea să doarmă noaptea viitoare, sau următoarea după ea. Săracul vagabond care zăcea pe trotuarul inegal nu mai avea acest privilegiu.

Unul dintre dezavantajele faptului că locuia în Cartierul Francez, în afară de circuitele electrice şi conductele de apă foarte vechi, era că, dacă se întîmpla ceva aici, el ajungea primul la locul faptei. Iar asta însemna că prelua şi cazul. Venise pe jos şi tot ajunsese cu două minute înaintea detectivului Shannon.

Oricît de rău s-ar fi simțit, sigur îi era mai bine decît amărîtului căruia i se răcea cadavrul pe trotuar. Clipind din ochii care îl usturau, Marc se uită în jur şi notă cîte

ceva într-un carnețel. Victima avea aproximativ un metru optzeci, optzeci şi trei de kilograme şi cincizeci, cincizeci şi cinci de ani. Părul cărunt, ochii căprui. Zăcea răsucit pe jumătate spre dreapta, cu brațul drept prins sub el de cînd căzuse, sprijinindu-l ca să nu cadă. Avea o gaură mică şi curată în mijlocul frunții, dar nici o plagă de ieşire. Marc se gîndi că fusese un pistol de calibrul 22. Glonțul nu avusese destulă forță ca să treacă de două ori prin oasele craniene şi rămăsese înfipt în creier, distrugînd țesuturile. Nu era sînge, ceea ce însemna că victima murise instantaneu. Profesioniştii foloseau pistoale de calibrul 22, dar era adevărat că se şi găseau foarte uşor, aşa că erau preferatele puştilor agresivi din cartier. Se discuta despre interzicerea totală a armelor de foc, dar Marc era de părere că ai mai multe şanse să supraviețuieşti unui glonț prost țintit decît unei lame de cincisprezece centimetri sau unei bîte de baseball cu nituri. Dacă un agresor se apropia destul cît să folosească una dintre armele astea, însemna că e foarte supărat, iar rezultatul era mult mai brutal.

Nu putea să excludă drogurile ca posibil motiv al crimei, dar în general cei care făceau trafic, fie că erau indivizi sau bande, preferau armele mai puternice. Le plăceau semi-automatele fiindcă li se părea impresionant să tragi cu atîta plumb deodată. Un glonț în cap nu era stilul lor. Nu era suficient de dramatic.

Marc privi în jur. Luminile reflectoarelor televiziunii îi străluciră în ochi, iar el îngustă pleoapele şi se uită

prin mulțimea care se adunase. Patru tinere îmbrăcate ca pentru o seară în oraş stăteau într-o parte. Una dintre ele plîngea isteric şi un medic încerca să o calmeze. Ele descoperiseră cadavrul. Un ofițer din patrulă vorbea cu celelalte trei femei, care erau coerente, cerîndu-le numele şi luînd notițe. Marc avea de gînd să vorbească şi el cu martorii în cîteva minute.

Toți ceilalți veniseră la auzul țipetelor celor patru femei, şi mulțimea atrăsese camerele de filmat. Oftă. De obicei moartea unui om al străzii abia dacă apărea în ziar, darămite la televizor. Dacă un ofițer ar fi descoperit cadavrul n-ar mai fi fost atîta circ. Dar New Orleans-ul era un oraş turistic, şi orice implica turişti devenea ştire. Acum toate ziarele şi toate posturile de televiziune vor anunța creşterea criminalității din oraş.

Nu conta că majoritatea omorurilor se întîmplau în comunitatea consumatorilor de droguri şi că oamenii normali erau în siguranță oriunde în altă parte, în afara unor anume cartiere. Statistica era statistică şi, deci, merita să fie citită solemn, din nou şi din nou, de mai multe capete vorbitoare. Presat de populația speriată, probabil mai mult de ideea că vor pierde turişti decît de amenințarea la adresa propriei vieți, primarul va cere socoteală comisarului, care la rîndul lui va cere socoteală şefului poliției, şi tot aşa pînă cînd rahatul se va răspîndi pînă la ultimul detectiv şi ultimul ofițer de patrulă din oraş. Minunat.

Se uită din nou la victimă, reținînd fiecare detaliu.

De data asta observă un pliu ciudat în bluză, ca o umflătură, la baza spatelui. Se aplecă lîngă cadavru şi folosi un pix ca să ridice cămaşa şi să descopere pistolul de la brîul vagabondului.

– Iisuse, spuse Shannon apropiindu-se. E un pistol cam scump pentru un om al străzii. Mă întreb de unde l-a furat.

Marc se aşeză în aşa fel încît să ascundă pistolul de ochii televiziunilor. Luă un săculeț de plastic şi folosindu-se din nou de pix trase pistolul din cureaua victimei.

– E un Glock 17, murmură el, studiind frumoasa armă.

Dacă s-ar fi furat vreun Glock din oraş, proprietarul ar fi anunțat poliția cînd ar fi observat că îi lipseşte arma. Mulți cumpărau arme, dar lăsau să treacă luni întregi înainte să le verifice. Nişte idioți neatenți. Dacă tot îți luai armă, era datoria ta față de tine şi de familia ta să înveți să o foloseşti, să exersezi şi să o păstrezi în stare bună. Şi mai ales să ştii naibii unde este.

Ridică pistolul şi îl mirosi. Nu fusese folosit. Nu se simțea mirosul neplăcut al prafului de puşcă, ci doar cel curat şi puternic de metal, plastic şi ulei. Arma era în condiție foarte bună şi se vedea că fusese bine îngrijită. Nu verifică şi cartuşul, fiindcă nu voia să strice eventualele amprente, dar ar fi pus pariu că pistolul e încărcat.

– Nu s-a tras cu el? întrebă Shannon.

– Nu.

Marc puse arma în săculețul de plastic, studiind în acelaşi timp victima, căutînd alte detalii interesante.

Faptul că avea un Glock îl ridica pe vagabond la rangul de persoană extraordinară, chiar dacă fără adăpost. Marc era cu atît mai curios. De ce ar avea un om al străzii o astfel de armă? Droguri? Nu prea părea genul. Vagabonzii erau consumatori, nu dealeri. Aşa şi ajungeau să-şi piardă casele. Dacă, să zicem, ar fi furat pistolul ca să-l vîndă, atunci de ce îl mai ținea la el? Un Glock era uşor de vîndut. Poate că simțea nevoia să se apere, deşi arma nu-l ajutase cu nimic. Şi de ce ar fi avut nevoie să se apere? Oamenii care se temeau pentru siguranța lor făceau tot posibilul să nu ajungă să trăiască pe stradă.

În timp ce studia victima, ceva ca o amintire îl tot deranja. Nu era vorba de victimă în sine, ci de ceva legat de acest om. Se uită în gol, pe deasupra cadavrului, ca să aibă o imagine de ansamblu şi să nu se concentreze pe detalii. Şi atunci înțelese. Țărîna. Victima era murdară, aşa cum era de aşteptat. Dar pe față şi pe mîini parcă s-ar fi murdărit înadins. Îi trecu o imagine prin minte şi ridică brusc capul.

– Ce e? întrebă Shannon.

Se aplecă lîngă Marc, încruntîndu-se. Era un tînăr afro-american subțire, de curînd promovat pe postul de detectiv, inteligent, dur şi dornic să învețe.

– Cred că e fost militar.

Începu să pipăie cu grijă buzunarele victimei, căutînd acte de identitate, dar negăsind nimic.

– De ce?

– Uită-te la mîinile şi la faţa lui.

Shannon studie cadavrul. Lucrase patru ani în armată, aşa că avea ceva experienţă.

– Camuflaj, spuse uşor uimit. Se ascundea.

– Probabil că de cel care l-a omorît, oricine ar fi fost acela.

Marc se uită cu atenţie la trotuar şi la stradă. Nimic din Cartierul Francez nu era nou. Toate erau pătate de vreme. Dacă nu ar fi fost acolo camerele de filmat, poate că nu ar fi văzut nimic, dar reflectoarele luminau scena ca ziua. Chiar şi aşa, petele mai închise la culoare de pe trotuar abia dacă se vedeau.

– Uită-te aici.

Se ridică şi se apropie de stropi, iar Shannon îl urmă.

– Tot sînge, spuse Shannon.

– Da, dar nu cred că e al victimei. Împuşcătura în cap l-a ucis pe loc. Nu a sîngerat nici cît să umple un degetar.

Shannon privi cadavrul.

– Dar ai spus că n-a tras cu pistolul. De unde e sîngele ăsta?

– Ai citit notiţele ofiţerului din patrula de noapte?

– Da. Ce e cu ele?

– Au găsit patru cartuşe, toate de calibrul 22. Şi cîte gloanţe a încasat victima?

– Unul. Dar se poate ca agresorul să fi tras de patru ori şi să fi nimerit doar o dată.

– Victima avea un Glock 17 la brîu. Dacă ar fi tras cineva în el şi ar fi ratat de trei ori, nu crezi că ar fi încercat măcar să riposteze? Nu ar fi aşteptat să se tragă în el de trei ori. A fost omorît de primul sau de al doilea glonţ. Dacă s-ar fi tras mai mult, ar fi avut timp să reacţioneze.

– Deci avem două sau trei focuri de armă pe care nu le putem explica, şi sînge în două locuri diferite.

– Da. Oricine l-a omorît pe omul ăsta a tras şi în donatorul nostru de sînge, care poate sau nu să fi murit. S-ar putea să mai apară vreun cadavru pe undeva, deşi nu văd de ce ar lua un cadavru şi l-ar lăsa pe celălalt, dacă nu cumva infractorii n-au avut destul timp ca să-i ridice pe amîndoi.

– Infractorii? Deci nu e unul singur?

– Ar fi trebuit să fie destul de puternic ca să poată ridica singur un mort. Ştii cum e. Îţi scapă pe toate părţile.

– Plus că nu se mişcă, spuse Shannon foarte serios.

Marc îşi ascunse un chicotit, tuşind, ca televiziunile să nu arate un poliţist înăsprit rîzînd lîngă victimă. Poliţiştii rîdeau şi ei. Altfel n-ar fi putut face faţă carnagiului.

– Poate că donatorul a plecat pe picioarele lui, sugeră Shannon. Nu e aşa de mult sînge.

– Dar nici nu e vreo urmă vizibilă, deşi e greu să vezi stropi de sînge pe trotuarul ud. Ce să fi făcut? Să se fi pansat atît de repede şi de curat încît să nu fi curs nici o picătură pe jos?

Shannon clătină din cap drept răspuns. Chiar şi un deget tăiat pierdea destul sînge înainte să se oprească hemoragia.

– Deci te gîndeşti au fost doi sau mai mulţi infractori, şi că victima lipsă a fost luată de aici.

– Te prinzi repede.

– Despre ce crezi că a fost vorba? O afacere cu droguri care a luat o întorsătură proastă sau nişte vagabonzi care s-au certat pe o cutie de carton?

– Nu ştiu. Sînt cel puţin trei părţi implicate, şi asta nu mi se pare în regulă. Victima noastră, care era înarmată, nu a apucat să se apere, iar asta înseamnă că a fost luată prin surprindere. Nu sînt martori, nu avem nici o armă şi nu cunoaştem motivul.

Shannon se uită la oamenii adunaţi în jurul lor.

– Acum ce facem?

– Strictul necesar.

Era unul dintre adevărurile crude ale vieţii. Nici un departament de poliţie din ţară nu ar fi depus prea mult efort ca să prindă pe cineva care omorîse un om al străzii. Marc era pragmatic. Resursele comunitare erau limitate, aşa că banii şi efortul mergeau spre zonele în care conta cel mai mult, adică la protejarea cetăţenilor normali, care lucrau, plăteau taxe, respectau legea şi mergeau la meciurile de baseball ale copiilor lor.

– Dacă a lucrat în armată, aşa cum credem, ar trebui măcar să putem să-l identificăm.

– Da.

Shannon se ridică.

– Păcat că l-au găsit turiştii.

Dacă n-ar fi fost aşa, situaţia s-ar fi rezolvat fără mare bătaie de cap. Fiindcă se dorea păstrarea ratei criminalităţii în limite normale, uneori se mai auzeau zvonuri cum că vreun cadavru fusese dus în secret peste rîu, în Jefferson, ca omorul să nu fie înregistrat în statisticile New Orleansului. Marc nu făcuse niciodată aşa ceva şi nu întrebase despre aşa ceva, aşa că nu ştia nici măcar dacă e adevărat sau nu. În acest oraş orice era posibil. Se putea să fie vorba despre un zvon apărut cînd cineva auzise nişte poliţişti spunînd că *şi-ar dori* să poată scăpa de vreun cadavru. Oricum, acum zvonul făcea parte din folclorul oraşului.

– O să se liniştească apele, spuse scurt. Presa va anunţa crima cu mare pompă, la ştirile de dimineaţă, noi o să spunem că era o persoană fără adăpost, ei o să mai anunţe o dată la ştirile de seară, apoi toată lumea o să uite.

Shannon ridică din umeri, acceptînd realitatea la fel de senin ca şi Marc. Se uită în jur, la clădirile dărăpănate.

– Tu locuieşti în Cartierul Francez, nu?

Merseră înapoi la cadavru.

– Da. Am o casă în St. Louis.

– Cum ai reuşit?

– Am moştenit-o de la bunica.

– Serios? Deci eşti dintr-o familie creolă?

– Bunica a fost. Tatăl meu era irlandez.

Marc nu mai menționă faptul că el crescuse în casa din St. Louis. Nu îi plăcea să vorbească despre trecut. Ar fi fost o prostie să se laude cu moştenirea sa. În plus, nici nu prea avea de ce să facă asta. Tatăl lui nu reuşise să păstreze nici o slujbă din cîte avusese, aşa că bunica preferase să îi ia la ea şi să îl tolereze pe ginerele ei, considerînd că e prețul pe care îl plătea pentru liniştea sufletească, decît să-şi vadă fiica şi nepotul locuind în case din ce în ce mai dărăpănate. Bunica se purtase întotdeauna ca şi cum ar fi fost o regină detronată, dar banii familiei se risipiseră de mult, şi nu mai rămăsese decît casa cea mare din Cartierul Francez. Marc nu se considera creol. El era, simplu, american. Mai mult decît atît, era un polițist foarte priceput şi destul de experimentat încît să ştie cînd acțiunile lui puteau schimba ceva şi cînd nu. De data asta nu avea ce să facă, aşa că nici nu pierdu timpul cu păreri de rău.

Cu toate astea, privind victima, nu se putu abține şi se întrebă dacă omul ăsta avea o familie şi, dacă da, unde era şi dacă rudelor lui le păsa că el era mort. Majoritatea vagabonzilor erau mizerabili, prea leneşi

ca să lucreze, drogați şi hoți. Dar unii aveau probleme psihice, nu puteau avea grijă de ei înşişi, iar Marc nu avea nici un pic de înțelegere pentru familiile care îi dădeau afară şi-i lăsau să încerce să se descurce. Da, erau dificili, chiar foarte dificili, dar nu aveau nici o vină, iar familiile ar fi trebuit să aibă grijă de ai lor. Poate că era de modă veche, dar bunica lui considerase mereu că familia e cea mai importantă, iar el învățase bine lecția asta.

Se aplecă din nou lîngă cadavru şi îi studie ochii stinşi, întrebîndu-se ce s-o fi întîmplat aici, în mijlocul Cartierului Francez, şi cum de nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. Nu se raportaseră focuri de armă, deşi se trăsese de cel puțin patru ori. Amortizor, poate? Asta ar fi însemnat ca ucigaşul să fie un profesionist, şi, deci, să fie vorba de crimă organizată şi nu de un dealer de droguri. Oricum bărbatul nu părea a fi consumator. Sub țărîna care îl acoperea era bine făcut şi bine hrănit. În ultima vreme oamenii străzii mîncau la fel de bine ca toată lumea, fiindcă existau cantine şi adăposturi. Iar pe consumatorii de droguri nu prea îi interesa mîncarea. Iar dealerii aveau locuințe, de cele mai multe ori, fiindcă aveau nevoie de o bază de operațiuni.

Se scărpină la nas. Nu părea a fi un omor legat de droguri. Poate că tipul ăsta supărase pe cine nu trebuia. Sau poate că fusese unde nu trebuia, într-un moment foarte nepotrivit, şi vreun deştept îl omorîse.

Probabil că nu va afla niciodată, dar, fir-ar să fie, tare nu-i plăceau misterele.

Apărură băieții de la morgă.

– Ați terminat, domnule detectiv?

Marc se ridică.

– Da.

Nu mai avea ce să facă. Nu mai erau detalii de descoperit. Poate că legistul va găsi un nume, dar probabil că aflaseră deja orice altceva vor mai şti despre victimă.

Între timp, el avea de interogat patru tinere. După ce se uită cum legiştii iau cadavrul şi pleacă spre morgă, îi aruncă o privire lui Shannon.

– Vrei să iei nişte declarații?

Tînărul detectiv se uită la femei.

– Dacă nu trebuie să vorbesc cu aceea care plînge. Nu s-a oprit de cînd am ajuns eu aici.

– la doar nişte declarații preliminare. O să vorbesc eu cu ele mîine.

Putea să le cheme la secție acum, dar nu voia să le sperie şi mai mult. Tinerele, care păreau să aibă în jur de douăzeci de ani, veniseră în Cartierul Francez ca să se distreze. Nu mai văzuseră niciodată un omor brutal şi el, unul, le înțelegea lacrimile.

– Poartă-te frumos, îl sfătui în şoaptă pe Shannon. Au nevoie de încurajare.

Shannon se uită uimit la Marc. Dacă detectivul nu observase, el era afro-american, iar martorele, nu.

Cum să le încurajeze el? Înnebunise?

Deşi era detectiv de numai cîteva luni, auzise unele lucruri. Chastain era retras, dar cei din departament îl plăceau. Se spunea că era cel mai bun la interogatorii, fie că era vorba despre martori sau despre suspecți, fiindcă ştia să fie calm şi blînd atunci cînd trebuia şi îl putea linişti chiar şi pe cel mai agitat martor. Cu toate astea, era foarte dur cu infractorii.

– Chastain, îi spusese unul dintre colegi, e genul de om care poartă cuțit.

Din asta Shannon înțelesese că era vorba nu despre un briceag pentru desfăcut conserve, ci despre un cuțit al cărui unic rol era acela de armă. Da, părea o descriere potrivită. Un luptător bun era calm şi controlat, alunecos şi mortal.

Shannon îl admira şi pentru că avea stil. Uită-te la el. Abia dat jos din pat, neras, cu ochii roşii, dar purta pantaloni de stofă, un pulover şi jachetă crem. Chiar şi picioarele fără şosete erau în ton cu moda, ca şi cum ar fi plănuit asta. Ăsta da bărbat stilat.

Ajunseră lîngă tinere şi se prezentară. Femeile se apropiară puțin, uimite, privindu-l speriate. Chiar şi cea care plîngea încercă să se controleze. Abil, Chastain împărți grupul, trimițîndu-le pe două dintre femei cu Shannon. Fata foarte speriată se mai liniştise. Îl auzi pe Marc scoțînd nişte sunete joase, încurajatoare, ca nişte şoapte răguşite. Înainte ca Shannon să le ceară celor două numele, o mai auzi pe femeie răspunzîndu-i

lui Chastain la întrebări pe un ton gîtuit şi tremurat, dar mai calm decît înainte.

Puțin după ora cinci, locul era curățat. Martorii fuseseră conduşi la hotel de către polițistul din patrula de noapte, mulțimea, împrăştiată, televiziunile informate suficient cît să aibă ce transmite la ştiri, fără însă a le da detalii şi strada era pregătită pentru următorul val de turişti. Dimineața, Cartierul Francez se umplea de altfel de oameni – cei veniți la cumpărături, angajați ai firmelor de livrări, turişti care se simțeau mai în siguranță în timpul zilei sau pe care pur şi simplu nu îi interesa viața de noapte.

Marc blestemă în gînd cînd se gîndi la cîte documente avea de completat. I-ar fi plăcut să se ducă acasă şi să se culce, dar dormise deja atît cît avea să doarmă în acea zi. Îşi frecă obrazul cu mîna, simțind barba scurtă sub palmă. Documentele puteau să aştepte pînă cînd făcea un duş şi se rădea.

– Nu are rost să mergi pe jos. Am maşina aici, spuse Shannon alăturîndu-i-se. Acasă sau la secție?

– Mai întîi acasă, după aceea la secție. Mersi că mă duci.

Ajunseră la maşină, iar Marc se aşeză pe locul din dreapta.

– Deci, ai lucrat şi tu în armată? întrebă Shannon. Mă gîndesc că ai observat încercarea de camuflaj.

– La puşcaşii marini, imediat după şcoală. Ca să pot merge la facultate.

– Da.

Shannon intrase în armată din acelaşi motiv. Era ciudat că aveau asta în comun. Un tînăr afro-american dintr-un cartier rău famat şi un bărbat alb, sofisticat, dintr-o familie creolă cu tradiție.

Nu erau multe maşini pe stradă, aşa că în mai puțin de un minut ajunseră în St. Louis, iar Shannon încetini.

– La stînga, spuse Chastain. E casa de pe dreapta, din mijlocul cartierului. Cu poartă albastră.

Shannon opri în fața casei. În stilul tipic din Cartierul Francez, poarta era în mijlocul unui zid care proteja curtea din spatele lui de privirile curioase. Casele creole erau construite în jurul unei curți centrale, cu ferestrele orientate spre propriile grădini, nu spre stradă. Deasupra trotuarului erau balcoane din fier forjat, iar balconul de la etajul al treilea era ca un fel de acoperiş pentru cel de la etajul doi. Storuri înalte, din lemn alb, străjuiau două seturi de uşi franțuzeşti care dădeau în balcon, şi Shannon putu vedea cîteva scaune de grădină şi o măsuță acolo, sus. Două ferigi bogate atîrnau peste balustradă.

– Ferigi?

Shannon nu reuşise să-şi ascundă uimirea. Chastain nu era însurat, iar ferigile nu erau ceva obişnuit în casa unui burlac heterosexual. Detectivul chicoti.

– Calmează-te. Le-am primit cadou de la o prietenă veche. Femeilor le plac, aşa că le-am păstrat. Nu sînt greu de întreţinut. Le mai ud din cînd în cînd.

Mama lui avea şi ea ferigi, aşa că Shannon ştia că au nevoie de mai mult decît de puţină apă din cînd în cînd. Rînji discret, imaginîndu-şi un lung şir de femei care se ocupau de ferigile lui Chastain, hrănindu-le şi curăţîndu-le şi udîndu-le. Poate că ar trebui să-şi ia şi el nişte ferigi.

– Vrei o cafea? întrebă Chastain. Sau pleci spre casă?

– Acum nu mai are rost. Aş bea nişte cafea.

– Atunci hai înăuntru.

Puţin surprins de invitaţie, dar curios să îi mai pună întrebări detectivului, Shannon coborî din maşină. Chastain descuie poarta şi intrară într-un gang îngust, de cărămidă. Un singur felinar de pe perete le lumina calea. În spatele gangului era o curte şi, în întunericul de dinainte de răsărit, Shannon avu impresia că era plină de plante. Simţi mirosul dulce al florilor. Chastain făcu dreapta şi urcă nişte trepte.

– Am transformat casa în patru apartamente, spuse el. Numai aşa îmi puteam permite să o întreţin. Ăsta e al meu.

Cînd ajunse la ultimul balcon, descuie încă o uşă, aprinse lumina şi îl invită pe Shannon să intre. Acesta se uită în jur cu interes. Tavanul era înalt, de cel puţin trei metri şi jumătate, iar podelele erau din lemn masiv,

acoperit pe ici, pe colo cu cîte un covoraş. În centrul camerei, pe tavan, se învîrtea încet un ventilator. Mobila era veche şi ponosită, iar Shannon se gîndi că, probabil, fusese a bunicii lui, deşi era evident că unele piese erau mai noi. Locul era curat şi destul de ordonat, deşi pe podea erau întinse cîteva ziare, aproape de un fotoliu, şi o ceaşcă de cafea era uitată pe o noptieră, printre cărţi.

– Nu ai televizor? spuse el pe negîndite.

– E în dulap, spuse Chastain arătînd cu capul spre o piesă imensă de mobilier. Bunicii îi plăceau telenovelele, dar nu voia să lase televizorul afară, unde l-ar fi putut vedea prietenii ei. Bucătăria e aici.

Îl conduse pe lîngă o cameră micuţă, deschise nişte uşi glisante şi intră în bucătărie. Era pătrată, funcţională, surprinzător de normală. Aragaz, frigider, cuptor cu microunde, prăjitor de pîine, filtru de cafea. Shannon se aşteptase să găsească un robot de bucătărie sau ceva asemănător, fiindcă lui Chastain îi plăcea mîncarea bună şi probabil că ar fi vrut să aibă de toate, ca iubitele lui să-i poată găti. O masă de lemn cu două scaune era aşezată lîngă un perete. Chastain măsură cu o mînă expertă cafeaua şi apa şi porni filtrul.

– Simte-te ca acasă, spuse el. Ies de la duş pînă e gata cafeaua. Ţi-e foame?

– Ar merge ceva de mîncare.

– Sînt nişte pateuri în congelator. Pune şi tu două în prăjitorul de pîine, la dezgheţat.

Un minut mai tîrziu, Shannon auzi zgomotul duşului. Nu voia să bage prea curînd pateurile la dezgheţat, aşa că se apropie de uşile franţuzeşti şi ieşi pe balcon. Maşina lui era parcată chiar dedesubt. În stînga, în dreptul celuilalt set de uşi, se aprinsese o lumină, aşa că Shannon îşi imagină că acolo era dormitorul lui Chastain.

Se gîndi la casa lui, în care podeaua era acoperită de haine murdare, chiuveta era plină de vase şi totul era acoperit de praf. Atunci cînd venea cîte o fată pe la el, se grăbea să bage hainele pe sub pat sau în vreun dulap, să ascundă vasele în cuptor sau să încerce să sufle praful de pe mobilă. Şi avea nevoie de un spray de cameră întreg ca să scape de mirosul de şosete murdare.

Precum Chastain ar fi trebuit să trăiască. Nu era cine ştie ce şi totul era foarte vechi, dar ar fi pus pariu că Marc atrăgea fetele ca un magnet. Felul în care se îmbrăca, felul în care trăia... Femeilor le plăceau chestiile astea. Se sprijini de balustradă, gîndindu-se. Poate că nu-şi permitea o casă în Cartierul Francez, dar ar fi putut să aibă mai multă grijă de casa lui, să o curețe şi, poate, să cumpere nişte plante. Nu era nevoie să ştie nimeni că şi le luase singur şi că nu le primise cadou de la vreo iubită. Şi avea nevoie de haine noi. Nimic strident, nu ca hainele dealerilor de droguri. Doar nişte cămăşi noi şi o jachetă, două. Şi poate un robot de bucătărie. La naiba, de ce nu?

Era atît de prins de planurile sale încît nu-şi dădu seama cînd se opri apa de la duş. Cîteva minute mai tîrziu tresări cînd Chastain ieşi pe balcon, proaspăt ras, cu părul scurt şi negru lipit de cap. Se închidea la o cămaşă albă dintr-un material subțire.

– Fir-ar să fie, spuse Shannon nemulțumit de sine. Am uitat de pateuri.

– Le-am pus eu la dezgheţat, spuse Chastain.

Shannon se simți atît de jenat încît spuse:

– Eu eram doar... E frumos la tine. Ştii? Casa şi tot. Şi am văzut cum te-ai purtat cu martorele, parcă erai gata să le iei în brațe şi să le îmbărbătezi. Femeilor le plac chestiile astea, nu? Adică, după treizeci de secunde fata aia a terminat cu plînsul şi a început să vorbească. Am crezut că o să ți se arunce în brațe.

– Merită să fie tratate cu grijă, spuse Chastain calm. Nu făcuseră nimic rău şi erau tulburate. Ele nu văd ce vedem noi în fiecare zi.

Din cameră se auzi sunetul prăjitorului de pîine care îşi terminase treaba, aşa că cei doi bărbați intrară. Chastain luă două ceşti dintr-un dulap şi turnă cafea. Era tare, aşa cum se bea peste tot în New Orleans, şi în bucătărie mirosea puternic a cicoare. Aşeză pateurile pe două farfurii micuțe, presără zahăr pudră pe deasupra şi i le întinse lui Shannon, să le țină cît scotea el două furculițe dintr-un sertar. Detectivul mai tînăr puse farfuriile pe masa mică de lemn.

– Astea nu sînt semipreparate.

– O prietenă veche...

– Le face pentru tine, încheie Shannon oftînd.

– Da. Sînt bune cînd nu ai timp pentru un mic dejun cum trebuie.

– Cîte iubite ai?

– Am multe prietene, dar nu toate sînt iubitele mele.

Shannon pricepu mesajul. Un domn nu se lăuda cu astfel de lucruri. Cele cîteva ore alături de Chastain fuseseră edificatoare, se gîndi. Felul în care lucra, felul în care se purta cu martorii, cum locuia şi cum se îmbrăca... toate erau aşa cum ar fi trebuit să fie la un bărbat adevărat.

– Pun pariu că tu le ții uşa femeilor, nu?

– Sigur că da.

Sigur că da. Asta era. Atitudinea e totul. Shannon aproape că nu mai respira. Cînd o să facă şi el nişte schimbări, femeile or să stea la coadă ca să iasă cu el.

– Cum te cheamă, pe numele mic? întrebă Chastain cînd aproape că terminaseră de mîncat.

– Antonio.

– Ei bine, Antonio, trebuie să-ți dai seama că martorii sînt deja tulburați. Nu au nevoie să fie bruscați şi de noi. Trebuie ajutați să se calmeze, să poată gîndi. Trebuie să vorbeşti încet, cu blîndețe, ca să nu se simtă amenințați şi ca să nu păstreze unele lucruri pentru ei.

Tăcu o clipă, cît să mai ia o înghițitură din pateu.

– Să zicem că doi puşti au fost într-un loc în care nu aveau ce căuta, şi acolo au văzut ceva. Dacă sînt speriați, o să mintă ca să nu se afle ce au făcut, fiindcă ştiu că părinții lor i-ar pedepsi. Trebuie să îi faci să se simtă în largul lor. Vorbeşte chiar tu cu părinții dacă trebuie, ca să nu îi sperie pe puşti. Nu mai afli nimic dacă sînt amenințați sau pedepsiți.

Shannon ştia tehnicile de interogatoriu. Te prefaci că eşti înțelegător, empatic. Poate că vorbeşti cu unul care şi-a omorît nevasta în bătaie. Îi spui „Frate, ştiu ce simți. Uneori şi nevastă-mea vorbeşte cînd nu trebuie, şi atunci mie îmi vine să sparg ceva." Nu contează că minți, fiindcă infractorul nu ştie asta. E speriat, e supărat, a pierdut controlul şi şi-a omorît soția, iar acum o să aibă probleme. O voce prietenoasă poate fi exact ce trebuie ca să spună tot. Chastain făcea asta şi cu martorii. Probabil că oamenii se înghesuiau să ajungă la el şi să îi spună ce ştiau.

– Cît de mult lucrezi la un astfel de caz? îl întrebă el pe Chastain, curios.

– Atît de mult cît îmi cere locotenentul, spuse acesta pe un ton neutru. Dacă aflăm cine e victima, îi anunțăm familia. Probabil că nu o să le pese, dar măcar se ocupă ei de înmormîntare.

– Crezi că avea probleme psihice?

Chastain ridică din umeri, dîndu-i de înțeles că nu puteau şti.

– Nu părea a fi genul care ia droguri. Nu arăta ca ei. Unii dintre oamenii străzii primesc bani de la familiile lor. E mult mai uşor decît să ai grijă de cineva cu probleme psihice. Îl laşi pe stradă.

Shannon dădu din cap. Nu era ceva nemaiauzit. În anii şaptezeci şi la începutul anilor optzeci, cîţiva făcători de bine merseseră la judecătorii ca să ceară eliberarea pacienţilor din sanatorii, susţinînd că aceştia se puteau descurca foarte bine în societate. Ei bine, era aşa dacă îşi luau medicamentele. Problema era că cei cu tulburări îşi luau tratamentul numai în medii controlate, cum erau sanatoriile. În lumea reală mulţi nu mai luau pastilele şi deveneau prea greu de dus pentru familiile lor. Cînd stresul era prea mare, mulţi dintre ei ajungeau pe stradă, nu puteau să aibă o slujbă stabilă sau să poarte o conversaţie coerentă. Vorbeau singuri, blestemau, îşi făceau nevoile în public. Erau ţinte sigure pentru violenţa de stradă, fiindcă trăiau printre consumatorii de droguri şi infractori. Ceva din vocea lui Chastain îl readuse pe Shannon la momentul prezent. Căpătase un ton rece.

– Eşti supărat, este?

– Nu încă. Dacă se dovedeşte că avea o familie care ar fi putut să aibă grijă de el, atunci o să fiu supărat.

Vorbise pe un ton destul de calm, dar Shannon simţi fiori pe şira spinării. Îşi dădu seama că, în ciuda politeţii sofisticate, atunci cînd era supărat, Chastain

devenea dur. Detectivul mai în vîrstă se ridică şi adună vasele, apoi le clăti şi le aşeză în scurgător. După ce mai turnă puţină cafea, rosti:

– Pe asta o luăm cu noi. Hai să completăm nişte formulare.

Oftară amîndoi. Marc îşi propuse să ţină minte ca, dacă aveau timp, să se ocupe de cazul ăsta puţin mai mult decît ar fi făcut în mod normal. Voia să afle de unde avea victima un Glock 17. Detaliile ciudate îl enervau din cale-afară.

Capitolul V

– Cum ai scăpat de cadavru?

– L-am aruncat în Mississippi cu tot cu maşină. Am făcut să pară jaf. O să-l găsească într-o zi, două.

– Poftim?

Bărbatul se aplecă în față, de pe scaunul lui imens din piele, care costase aproape cît o maşină.

– De ce dracu' nu l-ai aruncat în mlaştină, ca să-l mănînce aligatorii?

Era foarte furios. Bărbatul din fața lui clătină din cap, răbdător.

– Nu vrei ca poliția să piardă un om şi după aceea să înceapă să-l caute. Se întîmplă tot felul de ciudățenii.

– Medina era de la CIA. Agenția nu are voie să lucreze în țară.

Da, ca şi cum regulamentele şi legile nu erau încălcate în fiecare zi. Sigur, agenția nu avea voie să lucreze în țară. Dar credea cineva care nu era al naibii de naiv că lucrul ăsta chiar se întîmpla? Neoficial, bineînțeles. Nu se obosi să răspundă prostiei, ci spuse doar, pe un ton blînd:

– Căutarea lui Medina nu ar fi fost o operațiune. Şi el era un agent de legătură, nu un angajat, aşa că lucra şi pentru alții. CIA-ul e ultima mea grijă. Lasă-i să găsească mortul, să ştie ce s-a întîmplat. Ai spus că Medina era un dur. Din ce am auzit eu, nu se compara cu fiul lui. Prefer să nu vină juniorul să mă caute.

– Nu ştiu nimic de vreun fiu, spuse primul, încruntîndu-se îngrijorat.

Se uită la fotografia înrămată de pe birou, la figurile mult-iubite. Familia era tare importantă pentru el. Tînăr fiind nu-şi dorise nimic mai mult decît aprobarea tatălui său, ca acesta să fie mîndru de el. Nu îndrăznea să se aştepte la mai puțin de la fiul lui Rick Medina.

– Nu mulți ştiu. Eu am auzit doar nişte şoapte, şi asta pentru că am lucrat în branşă.

– Poți să afli unde locuieşte şi cum arată?

– Nu se poate, scutură bărbatul din cap. Nu cunosc pe cine trebuie şi, chiar dacă aş cunoaşte, m-ar omorî într-o oră dacă aş întreba despre el. Îți spun, las-o cum a căzut. Nu face nimic care să atragă atenția asupra noastră.

– Şi dacă ați făcut vreo greşeală? Dacă v-a scăpat vreo amprentă?

– Nu am greşit. Aveam mănuşi, am scăpat de arme, am ars hainele. Nu există nimic care să ne poată lega de Medina. Dacă eşti atît de îngrijorat, ar fi trebuit să angajezi pe altcineva care să-l omoare pe Whitlaw.

– Nimeni nu s-a putut apropia de el. Era prea priceput. Aveam nevoie de cineva la fel de bun.

Acel cineva fusese Rick Medina. Păcat. Un criminal plătit care să nu aibă legături cu alții ar fi fost mult mai simplu, fără familie, fără poliție căreia să-i pese. Medina însemna complicații, dar nu mai avea ce face. Nu acum. Măcar terminase treaba, ceva ce alți clovni nu fuseseră în stare să facă. Inventase o poveste credibilă pentru Rick, dar odată omorîtă ținta trebuia şi el ucis, fiindcă dacă ar fi aflat că a fost folosit, ei bine, ar fi ieşit urît.

Oftă, apoi se ridică şi se îndreptă încet spre ferestrele înalte care dădeau spre pajiştea atent îngrijită. Nimic legat de această vizită n-ar fi atras atenția cuiva din afară, fiindcă era mereu solicitat de oameni care cereau favoruri sau aveau afaceri cu el. Oricum, treaba asta îi dădea un sentiment neplăcut. Credea că terminase cu ea demult. Învățase o lecție, totuşi. Să nu laşi treburi nerezolvate. Medina fusese o treabă nerezolvată, iar el regretase ce era nevoit să facă, dar o făcuse oricum.

– Dar oamenii pe care i-ai angajat? întrebă gîndindu-se că, poate, şi aceia erau treburi nerezolvate.

– Pot garanta pentru ei. Nici unul nu ştia vreun nume. Ei doar făceau o treabă. Nu le-am spus nimic.

– Bine. Şi caietul?

– Nu era nicăieri.

– La naiba.

Cuvintele fuseseră spuse încet. Cît timp nu ştia unde e caietul, nu se simțea în siguranță. Ce impuls

nebunesc îl făcuse pe Whitlaw să scrie despre lovitură? Era o dovadă împotriva lui, şi nu putea să o treacă pe lista de inamici ucişi. Dar Whitlaw era, clar, de părere că avea mai puțin de pierdut decît alții dacă se afla adevărul. Şi că altcineva ar fi plătit oricît ca să pună mîna pe caiet. Aproape că avusese dreptate. Cînd aveai de ales, nu trebuia să te supui regulilor.

– Unde să-l fi pus?

– Nu cred că e în vreun seif, spuse al doilea, gînditor.

Numele lui era Heyes. Era mare, îndesat, neremarcabil. Încă un bărbat uşor supraponderal şi cam neîngrijit. Avea o privire distantă şi inteligentă.

– Călătorea prea mult, aşa că ar fi avut nevoie să țină caietul undeva la îndemînă. Plus că un seif undeva trebuie plătit o dată pe an. Şi vestiarele din stațiile de microbuz, la fel. Probabil că l-a lăsat cuiva în care avea încredere. Poate unui prieten sau cuiva din familie.

– Whitlaw nu era în relații bune cu familia lui, spuse bărbatul pe un ton dezaprobator. Şi-a părăsit soția şi fiica acum douăzeci de ani.

– Care e ultima lor adresă cunoscută? întrebă Hayes imediat.

– Undeva în Virginia. Dar nu mai locuiesc acolo. Am aflat că s-au mutat în Ohio cu ani în urmă, dar încă nu ştiu unde.

– Whitlaw ar fi putut şti unde sînt. Poate că le-a trimis caietul înainte să înceapă să te şantajeze. Poate că a pregătit totul dinainte.

– Aşa e.

Tulburat de idee, bărbatul se întoarse de la fereastră.

– Ştii numărul asigurării lor sociale? Ai dosarele lor?

– Dacă aş căuta aşa ceva, ar rămîne urme.

Hayes oftă. Da, aşa era. Dacă ar fi căutat în mod oficial, pe căi legale, ceea ce oricum ar fi fost o prostie.

– Spune-mi numele lor şi zilele de naştere. Fac eu rost de informaţii. Şi nici nu las urme.

– Dacă eşti sigur...

– Sînt sigur.

– Să nu faci nimic fără să mă întrebi. Nu vreau să moară inutil două femei.

După ce plecă Hayes, senatorul Stephen Lake ieşi din birou şi urcă scările în spirală care ajungeau pînă la al doilea etaj. Covorul gros absorbea sunetul paşilor, iar balustrada lustruită strălucea în lumină. Aerul mirosea a flori culese din grădina pe care o îngrijea cu drag. Pe care o îngrijea grădinarul, de fapt. Se opri şi inhală esenţa minunată şi greu de definit a traiului dulce. Iubea casa asta încă de cînd crescuse suficient încît să poată aprecia tot ce reprezenta ea. Îşi aminti cum, atunci cînd era copil, îl vedea pe tatăl lui trecînd cu degetele peste marmura din foaier, abia pusă,

bucurîndu-se de piatră atît pentru că era frumoasă, cît şi pentru că era o dovadă a averii lui şi, mai subtil, un simbol al puterii. Stephen fusese cuprins de emoţie atunci şi ştiuse că şi el simte la fel ca tatăl lui. Încă mai simţea la fel. Aprecia candelabrele de cristal, mobila europeană de cea mai bună calitate, lemnul exotic din Africa şi America de sud, tablourile cu rame aurii, covoarele groase care îi ajungeau pînă la gleznă şi care îl apărau de frigul iernilor din Minnesota.

Crescuse jucîndu-se pe pajiştea atent îngrijită, alături de fratele lui mai mare, William. Se jucau de-a cowboy-ii şi indienii, se prefăceau că beţele erau puşti şi ţipau „Bang-bang!" unul la altul pînă răguşeau. Fusese o perioadă minunată. Bucătarul avea mereu limonadă rece şi proaspătă pentru ei după ce se jucau afară, la căldură, sau ciocolată caldă după bătăile cu zăpadă. Înăuntru mirosea a trabucul tatălui său, un miros pe care senatorul îl asocia cu puterea. Îşi amintea parfumul dulce al mamei lui cînd îi îmbrăţişa pe el şi pe William şi cînd le săruta obrajii. Le spunea „prinţişorii mei". Mama îi iubea necondiţionat. Tata era mai aspru şi mai greu de mulţumit. Numai o încruntătură a lui şi ie putea strica amîndurora ziua. Lui William îi era mai uşor să-i facă tatei pe plac. El era mai mare, mai atent şi mai responsabil. Stephen era puţin timid, mai inteligent decît fratele lui, dar mai puţin capabil să dea dovadă de acea inteligenţă. William primise adesea pedepsele pe care altfel le-ar fi primit

Stephen din cauză că tatăl lui nu avea răbdare cu copilul mai timid.

Stephen nu-şi dorise nimic mai mult, mic fiind, decît să-i facă pe plac tatălui său şi să fie genul de bărbat de care acesta să poată fi mîndru. Voia să fie ca tatăl lui, cineva de care oamenilor le era frică, dar pe care îl respectau, ale cărui încruntări te forțau să i te supui, dar care nu-şi încălca niciodată promisiunile. William, oricum, fusese întotdeauna prințul încoronat, moştenitorul, aşa că el primea mai multă atenție din partea tatălui lor. Stephen nu putea să spună că fratele lui nu meritase. Fusese un om minunat. Era singurul cuvînt care l-ar fi putut descrie. Nu avusese nimic rău în el şi se străduise din răsputeri să depăşească ceea ce el credea că sînt defecte. Chiar şi cu toată responsabilitatea pe umeri fusese mereu vesel, zîmbise şi glumise. Moartea lui, la douăzeci şi şapte de ani, fusese devastatoare pentru familie. Mama nu-şi revenise niciodată din şoc şi se îmbolnăvise din ce în ce mai tare. Murise la patru ani după aceea. Iar tata era sfîşiat. Ignorîndu-şi propria durere, Stephen se străduise şi mai mult să-l mulțumească. Studiase dreptul, învățînd mai mult şi mai bine decît colegii lui şi absolvind primul din clasă. Se însurase cu o tînără frumoasă dintr-o familie foarte bogată din New Hampshire şi devenise un soț credincios, atent şi iubitor. Aveau şi ei doi copii, un băiat şi o fată, iar Stephen îşi văzuse tatăl cel aspru topindu-se de plăcere cînd îşi privea nepoții.

Îşi începuse cariera politică la primăria locală, aşa cum îl sfătuise tatăl lui. Aşa strîngeai susținători. După ce fusese procuror general, candidase ca reprezentant local, apoi ca senator. Cu doisprezece ani de experiență în viața politică, profitase de ocazie atunci cînd un reprezentant de stat se pensionase şi candidase pentru postul aceluia. Se achitase de sarcinile pe care le avea cît de conştiincios putuse, aşteptase şi fusese atent la greşelile celorlalți senatori. Apoi, cînd unul dintre ei fusese implicat într-un scandal sexual, Stephen candidase împotriva lui la următoarele alegeri. Devenise senator al Statelor Unite la vîrsta de patruzeci şi unu de ani şi îşi crescuse încet, dar sigur, baza de putere şi reputația.

Scuturîndu-se din reverie, senatorul Lake urcă restul scărilor şi merse de-a lungul coridorului larg de la etaj, spre camerele din spatele casei. Bătu încet la uşă, apoi intră.

– Cum se simte azi?

– A mîncat bine, spuse infirmiera, zîmbind.

Cinda Blockett era o ființă amabilă, care se purta cu tatăl lui ca şi cum ar fi fost un bebeluş. Soțul ei, James, de asemenea infirmier, lucra în prima tură alături de ea şi îl căra pe tatăl lui invalid. James îl dusese pe Walter William Lake pe fotoliul imens din fața ferestrelor, de unde se vedea terenul din jurul casei şi lacul din spatele lui, pe lîngă care se plimbau păuni. Stephen trase un scaun lîngă tatăl lui şi luă una dintre mîinile bătrîne ale acestuia între ale sale.

– Bună dimineața, tată, spuse el blînd, aşteptînd vreun semn de recunoaştere, ca de exemplu o clipire.

Apoi începu să vorbească despre ştirile de la televiziune şi din ziare. Nu vorbi doar despre politică, ci şi despre afaceri şi ştiință. De fiecare dată cînd lansau cîte o rachetă, Stephen îl informa pe tatăl lui. Nu avea de unde să ştie dacă ceea ce spunea el ajungea la porțiunile din creierul bătrînului care încă mai funcționau, dar nu renunța. Stătea cu el mai bine de o oră, dîndu-le voie Cindei şi lui James să meargă la masă. Tatăl lui nu era niciodată singur. Avea infirmiere care lucrau în trei ture. Îl îngrijeau, îl hrăneau, îi mişcau muşchii şi îl aşezau în aşa fel încît să nu facă plăgi în locurile unde pielea era mai solicitată. Viața îi era cît se putea de confortabilă. Îi puneau muzica lui preferată, deschideau televizorul ca el să vadă emisiunile care îi plăceau, îi citeau sau îi puneau să asculte cărți audio. Dacă mai exista vreo parte funcțională din creierul tatălui lui după infarctul cerebral masiv de acum unsprezece ani, Stephen spera că face destul ca aceea să fie stimulată şi că tatăl lui era atît cît se poate de mulțumit dată fiind situația.

Era acum unul dintre cei mai puternici şi mai respectați oameni din Washington, dar nu avea de unde să ştie dacă tata era mîndru de el.

Cînd se întoarseră Cinda şi James de la masă, Stephen părăsi camera tatălui lui. Raymond îl aştepta, aşa cum se aştepta. Raymond Hilley avea şaizeci şi

nouă de ani şi lucrase pentru familia lor timp de cincizeci de ani. Stephen nu îşi amintea de vreun moment în care Raymond să nu fi fost cu ei, mîna dreaptă a tatălui său şi aproape unchi pentru el şi William, cînd erau mici. La moartea fratelui său, Raymond se aşezase pe podea şi plînsese, lacrimi imense curgîndu-i pe chip. Acum unsprezece ani, cînd atacul cerebral îl transformase pe Walter William Lake într-un invalid şi Stephen devenise capul familiei, priceperea şi loialitatea lui Raymond trecuseră în serviciul lui.

– Să mergem în birou, spuse senatorul apucîndu-l pe Raymond de umăr în semn de acceptare şi prietenie, aşa cum făcea şi tatăl lui.

Îi aştepta cafeaua, care fusese adusă de la bucătărie după ce Cinda şi James terminaseră de mîncat. Senatorul stătuse la birou cu Hayes, dar cu Raymond merse în zona destinată conversațiilor relaxate şi se aşezară amîndoi pe cîte un scaun, aşa cum ar fi făcut cu prietenii şi cu familia. Îi turnă mai întîi lui Raymond cafea, îi puse trei lingurițe de zahăr şi lapte cît să o coloreze în cafeniu. Puse puțină frişcă în ceaşca sa, dar numai puțină. Tatăl lui bea cafeaua neagră, dar chiar şi după atîta timp, Stephen nu putea renunța la dulceața care îmblînzea tăria cafelei. Uneori era jenat de slăbiciunea pe care o avea pentru frişcă. Poate că asta însemna că e o versiune mai blîndă a tatălui său, şi ca imagine, şi ca voce. Ştia că nu e aşa, desigur. Luase şi el unele decizii dificile în viață, printre care

cele în privința lui Dexter Whitlaw şi a lui Rick Medina. Nu se bucura, dar nici nu se îndoia că fusese necesar.

Raymond sorbi din amestecul excesiv de dulce din ceaşcă, oftînd de plăcere.

– L-am urmărit pînă la aeroport, spuse pe un ton grav, care îți dădea impresia că mîncase sticlă şi îi plăcuse. Nu s-a oprit, nu a dat niciun telefon. A mers direct la check in şi apoi la poarta de îmbarcare.

– Ar fi putut suna pe cineva de acolo.

– Nu. Era prea mare riscul să fie auzit.

Avea sens, iar Stephen acceptă judecata lui Raymond aşa cum nu ar fi făcut-o cu altul.

– Dacă nu ai încredere în el... spuse Raymond încet, lăsînd cuvintele să se piardă şi dîndu-i senatorului de înțeles ce voia să spună, aşa cum făcea şi în urmă cu patruzeci de ani, cînd îi învăța pe băieți să vîneze, iar ei trebuiau să ghicească mişcările vreunui cerb.

– Atunci nu te folosi de el, spuse senatorul oftînd. Nu aş face-o, dar am nevoie de oamenii pe care îi cunoaşte. E un intermediar potrivit şi nu cred că ar vorbi. Pînă la urmă îşi cîştigă existența de pe urma reputației pe care o are. Dacă nu ar putea păstra un secret, n-ar apela nimeni la el.

– S-a ocupat de situație?

– Cel care mă şantaja a fost aranjat. Mai sînt, totuşi, cîteva lucruri nerezolvate.

– Lucrurile nerezolvate sînt ca nişte şireturi dezlegate, de care te împiedici pînă la urmă.

Raymond sorbi din nou din cafea, ținînd cu delicatețe ceaşca de porțelan între mîinile lui mari.

– Am luat măsuri.

– Foarte bine. Domnul Walter... Nu aş vrea să se afle ceva care să îl afecteze. E un mare om. A făcut unele lucruri pe care lumea nu le-ar înțelege, neştiind toată povestea. Nu merită să se spună lucruri urîte despre el, mai ales acum, că nu se poate apăra.

– Nu, spuse senatorul oftînd. Nu merită aşa ceva.

– Bărbat, caucazian, un metru optzeci înălțime, optzeci şi două de kilograme, cincizeci, cincizeci şi cinci de ani. Păr cărunt, ochi căprui. Semne distinctive: tatuaj cu „Semper Fi" pe antebrațul stîng, o cicatrice chirurgicală în partea inferioară dreaptă a abdomenului, o cicatrice de trei centimetri în diagonala cvadricepsului...

Marc nu mai ascultă detaliile pe care le dădea pentru dosar legistul despre multele cicatrici ale victimei. Niciuna nu era o plagă împuşcată, dar mai multe arătau ca şi cum victima s-ar fi întîlnit des cu lame ascuțite. Majoritatea erau de genul pe care oricine le are: genunchi zdreliți în copilărie, înțepături şi zgîrieturi. Cel mai important detaliu din punctul de vedere al identității victimei era tatuajul. Nu doar că fusese militar, dar acum ştiau exact şi în care ramură a armatei. Curînd vor şti cum se numea. Aşa cum se

aştepta, ştirile de dimineaţă anunţaseră omorul pe tonuri care mai de care mai grave, ca telespectatorii să ştie cît de serioasă era situaţia. Se vorbise din nou despre statistici, urmate de o declaraţie ambiguă din partea poliţiei. Vorbise şi primarul, pasionat şi convins, despre cum cetăţenii trebuie şi se vor simţi în siguranţă în New Orleans. Era un slogan bun, pe care îl mai folosise şi înainte.

Marc privea cu indiferenţă acţiunile medicului legist. Avea stomacul tare şi nu vomitase niciodată la vreo autopsie, aşa cum li se întîmpla altor detectivi. La fel ca legistul, putea ignora mirosurile şi se putea concentra pe examinarea cadavrului. Era ceva util pentru un detectiv de la omucideri.

Cadavrul de pe masă nu avea multe de spus. Era destul de clar ce păţeai cînd primeai un glonţ în cap. Unde, cînd şi cum nu erau necunoscute. Numai cine şi de ce.

Tinerele care descoperiseră cadavrul nu ştiuseră prea multe. Nici una dintre ele nu-şi amintea să fi văzut pe altcineva, pe jos sau cu maşina. Probabil că omorul se întîmplase cu numai cîteva minute înainte ca ele să ajungă acolo, dar nimeni nu auzise nimic. Nici măcar aceia care locuiau în apropiere. Obiectele personale ale victimei, atîtea cîte erau, nu îi dăduseră niciun indiciu în plus, cu excepţia verighetei cusute cu grijă în tivul pantalonilor. Poate că o furase, dar îi intra pe deget. Şi o păstrase atent ascunsă, ceea ce îi spunea

lui Marc că preţuia inelul mai mult decît banii pe care i-ar fi putut lua amanetîndu-l. Omul fusese însurat. Poate încă mai era.

– Mă calci pe nervi, Chastain, spuse medicul pe un ton arţăgos, închizînd reportofonul ca să poată vorbi liber.

Era un om ocupat, nerăbdător şi grăbit, şi le vorbea foarte rar detectivilor prezenţi la autopsii. Marc ridică o sprînceană, cu un aer întrebător.

– Asta faci, spuse medicul arătîndu-l cu un bisturiu. Stai acolo, tăcut şi nemişcat ca piatra. Nu mă întrerupi, nu pui întrebări, nu te înverzeşti şi nu vomiţi. Te uiţi pur şi simplu la mine. Abia dacă ai clipit pînă acum. Ce faci, intri în transă?

– Dacă am vreo întrebare, o pun după ce termini, spuse Marc calm.

Bisturiul se îndreptă din nou spre el.

– O faci în continuare. Nici măcar nu ţi s-a schimbat expresia. Fă-mi o plăcere şi dă un semn că eşti om înainte să încep să te suspectez că ai fi robot.

În spatele lui, asistenta îşi stăpîni rîsul.

– Dacă ai dubii, după ce termini te las să te uiţi la mine cînd mă uşurez.

Oferta fusese făcută pe un ton sec, şi de data asta asistenta nu mai reuşi să se abţină şi rîse.

– Mersi, dar prefer să refuz invitaţia asta minunată.

– Nu propun aşa ceva oricui. Tu eşti singurul bărbat căruia i-am oferit ocazia, aşa că mai gîndeş-

te-te. Doar să nu-ți vină vreo idee greşită legată de orientarea mea sexuală.

Deasupra măştii, ochii asistentei străluceau. Medicul se uită urît la ea.

– Nici să nu-ți treacă prin cap să te oferi tu.

– Prea tîrziu, recunoscu ea pe un ton vesel.

Marc îi făcu cu ochiul.

– Uită ce-am zis, mormăi medicul, apoi porni reportofonul, încheind discuția.

Păcat. Lui Marc îi plăcea să-l necăjească, şi evident că asistenta se bucurase şi ea. Era prima dacă cînd detectivul îl auzea pe doctor întrerupînd o autopsie ca să facă o remarcă personală. Doar ca să se amuze, băgă mîna în buzunar şi începu să se joace cu nişte monede. După două minute, legistul închise din nou reportofonul.

– Uită că am zis orice, se răsti el din nou. Şi nu mai zdrăngăni monedele alea! Parcă ai fi Moş Crăciun.

Marc ridică din umeri şi scoase mîinile din buzunar, cu o privire amuzată. Cîndva mai tîrziu, aflară că victima era într-o formă foarte bună. Nu era bolnav, nu avea venele îngroşate, muşchi erau lucrați, nu avea urme de înțepături pe brațe sau între degete, deci nu folosea droguri intravenoase. Raportul toxicologic nu venise încă, şi poate că se va dovedi că lua altfel de droguri, dar omul era prea sănătos ca să fi consumat ceva.

Cauza morții era o plagă împuşcată în cap, trasă de la distanță mică. Nu exista o rană de ieşire. Glonțul era de calibrul .22 şi împrăştiase cîteva fragmente de os în țesutul cerebral. Energia cinetică a proiectilelor distrusese părți mari din creier, ca un val prin craniu, distrugînd totul în jur.

Radiografiile şi fotografiile dinților victimei fuseseră trimise la Puşcaşii Marini, pentru identificare. În funcție de cît de repede se mişcau ei, în cîteva zile ar fi trebuit să afle identitatea victimei. Marc va începe să-i caute familia, şi poate, doar poate, într-o săptămînă sau două săracul om va putea fi îngropat.

Datele de identificare sosiseră chiar a doua zi, ceea ce pe el îl surprinsese. Cineva din marea încurcătură birocratică a armatei era la datorie. Ori asta, ori, dintr-un noroc, radiografiile victimei fuseseră primele la rînd. Acum aveau un nume: Dexter Alvin Whitlaw, din Keysburg, Virginia. Cele mai apropiate rude erau soția, Shirley Jeanette Allen Whitlaw, şi fiica, Simone Karen Whitlaw. Marc le ştia numerele asigurării sociale şi ultima adresă cunoscută. Le putea găsi.

Cînd ajunse acasă, Karen găsi un mesaj pe robotul telefonului. Era tentată să nu-l asculte, doar ca să facă repede un duş şi să se culce. De cînd vînduse casa şi se mutase într-un apartament, cu patru luni în urmă,

se simțea şi mai singură noaptea, după o zi lungă la serviciu. Nu avea nici energia necesară, nici vreun interes deosebit să despacheteze, şi multe dintre lucrurile ei erau încă în cutii. Se simțea de parcă ar fi locuit la un motel sau într-un depozit. Camerele păreau a avea ecou, făcînd-o să se simtă şi mai singură şi să îi fie şi mai dor de Jeanette. Nu dormea destul şi nu mînca bine. Slăbise. Încercînd să iasă din depresie, făcuse schimb de tură cu o colegă şi acum lucra noaptea. Strategia funcționase pînă la un punct. Era atît de obosită cînd ajungea acasă, dimineața devreme, încît cădea literalmente pe pat şi dormea dusă. După prima zi dezastruoasă în care fusese trezită de unsprezece ori de telefonul la care sunaseră vînzători de te miri ce şi oameni care greşiseră numărul, învățase să-i închidă sonorul. În ultima vreme încerca să rămînă trează cîteva ore după ce ajungea acasă de la serviciu, aşa cum ar fi făcut dacă ar fi lucrat ziua. Astăzi nu avea de gînd nici să încerce. Era dimineața de după o noapte de iad. Nu voia decît să doarmă.

Lucrase la secția de chirurgie, cu pacienții în stare stabilă după operație. Toți aveau dureri, dar fiecare suporta diferit. Unii rezistau bine, şi numai tensiunea arterială vorbea despre durerea pe care o simțeau. Alții urlau ca din gură de şarpe la cel mai mic semn de disconfort. Noaptea trecută fuseseră mai mulți aceştia din urmă. Îi durea, fir-ar să fie, şi voiau ceva imediat. Încă o pastilă, mai multă morfină, orice. Sigur că infirmierele

nu le puteau da mai mult decît dozele indicate de medici. Nu puteau decît să suporte strigătele. Era inutil să cauți un medic în toiul nopții ca să-l rogi să schimbe o rețetă. Ar fi fost nevoie de o haită de ogari ca să-l găsească pe medicul de gardă, fiindcă indiferent cine era, avea un talent deosebit să dispară şi să nu-şi audă pagerul.

La un moment dat, unei paciente de treizeci şi doi de ani, mamă a doi copii, i se făcuse rău. Venise cu peritonită şi fusese foarte bolnavă cîteva zile, dar acum îşi revenea. În seara aceea, după cină, căzuse în drum spre baie. Un cheag de sînge se oprise în artera pulmonară şi o omorîse, în ciuda tuturor eforturilor personalului medical. Se întîmpla uneori, şi de fiecare dată era şocant. Singura diferență era că acum Karen ştia ce să facă şi cum să ignore şocul, să-l depăşească. Toate asistentele şi toți medicii erau nevoiți să învețe asta, altfel n-ar fi putut funcționa. Şi ultima picătură? Un idiot lăsase să scape de la psihiatrie un puşti de nouăsprezece ani, drogat, care era acolo din motive de siguranță. Ce mai siguranță! Şi unde se dusese băiatul? Direct la secția de chirurgie, unde găsea medicamentele cele mai puternice. Îşi dăduse jos halatul de spital şi aşa, gol, cu pupilele atît de contractate încît arăta ca un extraterestru, cu părul încîlcit, căutase disperat prin biroul infirmierelor. Pînă la urmă găsise un dulap încuiat, dar Judy Camliffe, sora şefă de pe etaj, avea cheia în buzunar. Cei de la securitate

ajunseseră acolo exact cînd el încerca să rupă uşile dulapului. Din păcate era greu să ţii sub control un om dezbrăcat. Nu poţi să-l apuci de haine, fiindcă nu poartă, iar pielea goală e alunecoasă. Puştiul scăpase de mai multe ori decît putuse Karen să numere. Se luptaseră pe holuri, loviseră şi dărîmaseră cărucioare cu cearceafuri şi documente, treziseră pacienţi care fie se alarmaseră, fie ceruseră mai multe analgezice. Cînd reuşiseră să-l stăpînească pe băiat, secţia chirurgie era deja distrusă. La final de tură, infirmierele erau epuizate.

Probabil că mesajul de pe robotul telefonului era de la vreun vînzător sau de la vreo asociaţie de caritate. Nu se împrietenise cu nici un vecin încă, iar prietenele ei erau asistente şi ştiau cînd lucrează. Nu ar fi sunat-o doar ca să pălăvrăgească. Nu avea nici un motiv să-şi asculte imediat mesajele, şi cu toate astea lăsă jos geanta şi se apropie de telefon. N-ar fi putut să doarmă liniştită dacă ştia că luminiţa roşie clipeşte pe aparat.

Din reflex, ridică pixul şi carnetelul de lîngă telefon, în caz că trebuia să sune pe cineva înapoi. Apăsă pe buton şi ascultă înregistrarea. După cîteva sunete nedefinite, în camera tăcută se auzi o voce puternică şi groasă. Nu se ştie de ce, Karen tresări. Vocea era atrăgătoare, avea un uşor accent, era caldă, întunecată, masculină şi îi vibra de-a lungul nervilor, ca şi cînd ar fi atins-o cineva.

– Domnişoară Whitlaw, sînt detectivul Marc Chastain de la poliţia din New Orleans. Trebuie să vă comunic ceva în legătură cu tatăl dumneavoastră. Mă găsiţi la numărul...

El rostise numărul, dar ea era atît de surprinsă încît nu notase nimic. Grăbită, opri şi reporni înregistrarea. Ascultă din nou mesajul scurt şi se lăsă iar distrasă de vocea lui, aproape uitînd din nou să scrie numărul. Îl mîzgăli totuşi pe carnetel, apoi se uită la el, obosită şi nedumerită. Dexter avea probleme, clar, şi se gîndi că s-ar putea să fie nevoie să-i plătească ieşirea din închisoare. Nu, îşi spuse ea. Jeanette ar fi făcut asta. Dar el nu ştia că soţia îi murise acum şase luni. Cum spusese detectivul? Domnişoară sau doamnă Whitlaw? Accentul făcuse ca pronunţia să fie neclară.

Nu rezistă şi mai ascultă o dată mesajul, pe de o parte ca să-i audă din nou vocea, pe de alta ca să îşi dea seama dacă detectivul credea că vorbeşte cu mama ei. Ascultă cu atenţie şi i se păru că înţelege „domnişoară", ceea ce nu ar fi fost politicos din partea lui, dar nu putea fi sigură.

Nu voia să sune la numărul pe care i-l lăsase. Nu voia să ştie ce probleme avea Dexter şi nu intenţiona să plătească nimic, oricum. Nu voia decît să se culce. Se gîndi la mama ei, la felul în care Jeanette îl primise înapoi de fiecare dată şi la cum îl ajutase oricînd avea nevoie. El nu le ajutase niciodată pe ele, dar mama nu-l iubise mai puţin. Deodată, Karen se simţi epuizată

într-un fel care nu avea legătură cu oboseala fizică, ci doar cu supărarea adunată o viață și cu ultimele șase luni în care suferise după mama ei. Obosise să tot fie supărată din cauză că ea plecase. Se întîmplase și nu putea schimba asta, orice ar fi făcut. Nu voia să fie unul dintre oamenii care își petrec întreaga viață gîndindu-se la problemele din trecut, ca și cum asta le-ar fi scuzat comportamentul din prezent. Își iubise foarte mult mama, încă o mai iubea și avea de gînd să țină în continuare doliu după ea, dar viața mergea înainte. În loc să se lase descurajată de apartamentul gol, ar fi trebuit să-și scoată lucrurile din cutii și să facă din locul ăsta o casă.

Poate că ar fi trebuit să mai meargă la niște cursuri și să-și ia diploma de masterat în asistență medicală. Ar fi putut să lucreze în săli de operație. Era o provocare și era fascinant, dacă puteai face față stresului. Ea era calmă în timpul urgențelor, gîndea și reacționa rapid, amîndouă calități necesare unei asistente la chirurgie. Respiră adînc. Pentru prima dată de la moartea lui Jeanette, simțea că are controlul asupra ei însăși și asupra vieții sale. Trebuia să se ocupe de tatăl ei, chiar dacă numai de dragul lui Jeanette, așa că putea să-l și sune pe detectiv. Fără să aștepte să se răzgîndească, ridică receptorul și formă numărul lui Chastain.

Inconștient, își ținu respirația, pregătindu-se să-l audă. Ce prostie din partea ei să se lase afectată de

vocea cuiva pe care îl auzise la telefon. Chiar dacă știa că e ridicol, reacția ei era aceeași.

Telefonul sună de cîteva ori, dar nu răspunse nimeni. Detectivii nu aveau program ca la bancă, nu? Se uită la ceasul de la mînă. Era șapte și patruzeci și cinci de minute.

– Idioată, murmură.

Louisiana era cu o oră în urma statului Ohio. Detectivul Marc Chastain nu avea de ce să fie la birou la ora șase și patruzeci și cinci de minute. Pe de altă parte, nici ea nu putea aștepta să se facă o oră potrivită. Nu mai rezista în picioare încă cinci minute, darămite mai mult. Dexter trebuia să mai aștepte.

O să sune după-amiază, cînd se va trezi. Odată luată decizia, merse cu greu spre dormitor. Oboseala o făcu să se împotmolească în timp ce se dezbrăca. Mai căscă o dată și se întinse în cearceafurile răcoroase, oftă fericită și își arcui picioarele, mișcînd din degete. Încercă să-și imagineze cum arăta detectivul Chastain. Vocile nu se potriveau aproape niciodată cu fizicul. Probabil că avea burtă și era în vîrstă, spre pensionare, cu vreo doi copii mari. Dar avea o voce ca mierea, și ea încă o mai auzea cînd adormi.

Sunetul ascuțit al telefonului o trezi brusc. Confuză, Karen se ridică în capul oaselor, apoi gemu cînd își dădu seama că uitase să oprească telefonul înainte să se culce. Era nouă și jumătate.

Apucă receptorul doar ca să oprească sunetul enervant.

– Alo, spuse cu o voce adormită.

– Domnişoară Whitlaw?

Vocea lui. Numai două cuvinte, dar îl recunoscuse imediat. Îşi drese vocea.

– Da.

– Sînt detectivul Chastain, de la poliția din New Orleans. V-am lăsat un mesaj ieri, cu privire la tatăl dumneavoastră.

– Da.

Dădu să-i spună că voia să-l sune după-amiază, dar el vorbea deja pe un ton ceva mai rece.

– Îmi pare rău, domnişoară, dar tatăl dumneavoastră a fost omorît acum două zile, pe stradă, într-un schimb de focuri.

Karen amorți din cauza şocului. Degetele i se încleştară pe receptor.

– Acum două zile? De ce nu am fost anunțată mai înainte?

– Nu ştiam cine este. L-am identificat după amprenta dentară.

Continuă să vorbească. Îi spunea că trebuie să meargă în New Orleans şi să îl identifice şi ea. Era scurt şi concis, iar Karen încerca să-şi adune gîndurile.

– O să încerc să iau azi un avion, spuse în sfîrşit. Dacă nu...

– Liniile aeriene au avioane speciale pentru urgențe, o întrerupse el. Puteți ajunge în această după-amiază.

Dacă vrei. Îi auzi acuzația nerostită din tonul sec. Resentimentele îi reveniră în suflet. Bărbatul ăsta nu ştia nimic despre ea. Cine era el ca să judece relația ei cu tata? Sau, mai degrabă, lipsa ei.

– O să vă sun cînd ajung, spuse ea pe un ton tăios din cauza furiei.

– Veniți direct la secția opt, pe strada Royal.

Karen repetă adresa, apoi rosti:

– Vă mulțumesc că ați sunat.

Închise înainte ca el să mai poată spune ceva. Îşi ridică genunchii la piept şi îşi aşeză fruntea pe ei. Dexter era mort. Încercă să înțeleagă vestea, dar era prea ireală. Ştia că ar trebui să simtă şi altceva în afară de şoc, dar nu era nimic acolo. Cum să regrete pe cineva pe care abia dacă-l cunoştea? Absența lui, şi nu prezența, fusese o constantă în viața ei.

Aruncînd aşternutul la o parte, se ridică din pat. Se simțea foarte amorțită, dar trebuia să dea cîteva telefoane, să facă rezervare la avion şi să-şi facă bagajul: O împingea o datorie dureroasă. Tatăl ei era mort. Gîndul i se tot învîrti prin minte cît timp făcu un duş rece. Nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat, iar acum nici nu va mai avea ocazia.

Capitolul VI

– Karen Whitlaw...

Un bărbat pe nume Carl Clancy stătea lîngă un telefon public. Îi luase foarte mult să găsească unul cu carte de telefon, iar acum urmărea cu degetul numerele tipărite pe foaia subțire ca un șervețel. Era abia trecut de prînz şi soarele îl ardea. Se mişcă în aşa fel încît hîrtia să fie umbrită. Nu exista nici o Karen Whitlaw în cartea de telefon, dar găsi pe cineva pe nume K.S.Whitlaw. Putea pune pariu că ea era. Femeile singure foloseau mereu inițiale. Era ceva atît de des întîlnit încît ar fi putut la fel de bine să îşi dea numele întreg dacă nu aveau vreun motiv ca acesta să nu fie cunoscut. După ce telefonul sună de patru ori, auzi semnalul robotului şi o voce feminină, plăcută, rosti:

– Ați sunat la 555-0677. Vă rog să lăsați un mesaj.

Fată deşteaptă, se gîndi el aprobator. Nu îşi dădea numele oricărui măgar care o suna. Oamenii îşi spuneau mereu numele în mesajele de pe robotul telefonic, ba chiar îl scrlau pe cutiile poştale sau puneau

semne în curți. *„Familia Henderson"*. Proşti. Hoții nu aveau decît să-i caute în cartea de telefon, să le găsească adresa şi să sune ca să afle dacă era cineva acasă. Dacă nu răspundea nimeni intrau liniştiți, ştiind că sînt singuri.

În acest caz, oricum, Carl ştia deja cum o cheamă pe ea. Sunase numai ca să verifice adresa. Probabil că era la serviciu. Din informațiile pe care le primise ştia că e asistentă medicală. Avea timp să caute prin casă şi să găsească obiectul pe care îl voia Heyes, care îi spusese să ardă casa dacă nu găsea ce voia, ca să fie sigur. Poate că femeia dusese caietul într-un seif, dar de obicei oamenii nu erau atît de atenți cu lucrurile importante şi căutau un loc care li se părea potrivit drept ascunzătoare chiar la ei în casă.

Se întoarse la maşină, scoase o hartă a oraşului şi găsi strada pe care locuia Karen Whitlaw. Putea ajunge acolo în cel mult cincisprezece minute. Avea timp să facă treaba şi să prindă şi zborul de după-amiază. Conduse prin cartier, căutînd semne că ar exista paznici sau vecini pe afară, care să-şi tundă iarba. Casele erau neîncăpătoare şi destul de vechi. Văzu doar cîțiva copii care se jucau. Majoritatea aleilor adăposteau maşini mici, ceea ce însemna că locuitorii erau fie destul de în vîrstă, fie cupluri tinere, care cumpăraseră prima dată o casă şi nu aveau copii încă.

Acolo unde nu erau maşini pe alee locuiau, probabil, tineri plecați la serviciu. Era şi bine, dar şi rău.

Nu era multă lume acasă, dar cine era, era bătrîn. Vîrstnicii sînt băgăreți. Cari era sigur că ei ştiau ce maşini au cei din cartier şi că nu aveau nimic mai bun de făcut decît să tragă cu ochiul pe după draperii.

Ei bine, cîțiva bătrînei nu aveau să-l țină departe de o casă în care avea de intrat. Trucul era să pară absolut normal şi să se poarte ca şi cum ar fi avut tot dreptul să fie acolo. Cel mai bine, totuşi, ar fi fost să nu-l vadă nimeni, iar el la asta se pricepea. De asta îl alesese Heyes. Conduse prin cartier pînă cînd ajunse lîngă un magazin, unde lăsă maşina cît putea de departe de intrare. Intră şi cumpără un suc, în caz că vînzătorul se uita pe fereastră, şi avu grijă să nu se uite în ochii acestuia sau să facă orice altceva demn de ținut minte. Lăsă maşina acolo şi merse repede pînă la casa lui Karen Whitlaw, care era la trei străzi distanță.

Cînd ajunse pe strada ei o apucă prin curțile din spate, ascunzîndu-se pe după tufişuri şi garduri. Oamenii lăsau tot felul de gunoaie în curțile din spate, gunoaie după care te puteai ascunde. În general cea mai mare problemă erau cîinii. Auzea unul şi acum, lătrînd de-i mergeau fulgii în casa în spatele căreia era el. Carl se ascunse într-un tufiş şi rămase nemişcat pînă cînd se opri lătratul.

Ajunse în sfîrşit la casa lui Whitlaw. Intră cu uşurință, fiindcă încuietoarea din spate nu i-ar fi rezistat nici măcar unui băiețel mai hotărît, darămite

lui, care o descuie în cîteva secunde. Doamne, dacă ar fi ştiut lumea! Mai întîi merse prin toate camerele, căutînd în locurile cele mai des folosite pe post de ascunzătoare: în congelator, deasupra dulapurilor şi sub scaune. Nu ştia exact cum arată caietul. Nimeni nu ştia. Hayes îi spusese să caute o agendă mică, veche şi murdară. Nu găsi nimic în primele locuri în care căută, aşa că începu să cotrobăie prin toată casa, metodic, răsturnînd totul cu susul în jos. Se uită în fiecare sertar, pe sub ele şi în spatele lor. Pipăi draperiile ca să vadă dacă nu cumva era ceva cusut în ele, căută umflături sau cusături suspecte în toate pernele. Nu distruse nimic. Aşa ceva era pentru amatorii puşi pe rele. Arta era să intri şi să ieşi fără să laşi nici o urmă. Nu zgîrie mobila şi puse totul la loc după ce termină de căutat. În cameră erau cîteva fotografii înrămate, unele înfățişînd un cuplu tînăr. Presupuse că blonda cea drăguță era domnişoara Whitlaw. Nu l-ar fi deranjat să fie asistenta lui medicală, mai ales dacă ar fi stat la el în brațe aşa cum îi stătea la un idiot rînjit, într-una dintre poze. Idiotul apărea în toate fotografiile şi era, evident, iubitul ei actual. În dormitor găsi îmbrăcăminte bărbătească şi în baie, un aparat de ras. Scoase un sunet dezaprobator. Domnişoara Karen locuia cu iubitul ei, sau cel puțin îl invita la ea destul de des cît să-i dea voie să-şi lase cîteva schimburi de haine aici. Poate chiar se măritase cu el, dar destul de recent încît să nu schimbe încă numele din cartea de telefon.

Casa era mică, aşa că treaba mergea repede. În două ore terminase de căutat, dar nu găsise caietul. Poate că femeia îl ascunsese, inteligent, undeva sub casă sau, cumva, în tavan. Găsi uşa care ducea spre pod şi se uită în jur, dar totul era întunecat şi umed, şi erau mai mult de patruzeci de grade acolo. Nu voia nici să se tîrască pe sub casă, fiindcă nici acela nu era un loc bun de ascuns lucruri. Era prea mare umezeală, iar umezeala distrugea tot. Era sigur că nu va găsi caietul aici, dar ordinele lui Heyes erau clare. Trebuia să ardă tot dacă nu găsea ce căuta. Ridică din umeri. Ordinele erau ordine, iar Heyes era un bărbat atent. Carl se pregăti să urmeze indicațiile şefului.

După el, cea mai bună cale să incendiezi o casă era să porneşti focul din bucătărie, arzînd nişte grăsime. Nu rămîneau urme care să trezească suspiciuni şi întotdeauna părea a fi un accident. Bucătăriile ardeau des. Fluieră încet şi începu să lucreze. Domnişoara Karen, draga de ea, tocmai prăjise nişte şuncă în acea dimineață şi lăsase grăsimea în tigaie, la răcit. Folosind un prosop, aprinse aragazul şi puse tigaia deasupra, apoi aşează prosopul destul de aproape cît să ia foc cînd va arde grăsimea. Puse un pariu cu sine însuşi, apoi deschise uşa dulapului de lîngă aragaz. Da, acolo ținea uleiul pentru gătit. Avea şi în sticlă, şi sub formă de spray, foarte aproape de căldură şi exact unde era cel mai mare pericol să ardă. Karen nu ar fi putut să îi facă treaba mai uşoară nici

dacă ar fi încercat. Profesionist cum era, nu plecă înainte să se asigure că treaba era făcută. În timp ce aştepta ca grăsimea să ia foc, scoase o baterie din senzorul de fum şi o puse invers, apoi aşează senzorul la loc. Nu-i plăcea sunetul ascuțit al maşinăriei.

Acum bucătăria era plină de fum. Deschise toate uşile din interior, ca focul să aibă oxigen şi să se răspîndească mai repede. Nu îi plăcea că trebuie să ardă casa şi îi părea rău că o supăra pe blonda cea drăguță. O să o doară că pierdea toate pozele şi celelalte lucruri. Dar o treabă era o treabă, iar aici nu era vorba de ceva personal.

Se aplecă, ferindu-se de fumul letal, şi aşteptă pînă cînd tigaia izbucni brusc în flăcări. Prosopul de lîngă ea luă foc imediat, şi dulapul se aprinse repede după aceea. Cari ieşi în grabă, dar se întoarse la maşină cu grijă, aşa cum făcea de obicei. Din cînd în cînd se mai uită în spate, şi pînă la urmă văzu fumul negru ridicîndu-se deasupra casei. Acoperişul sau unul dintre pereți fusese deja distrus de flăcări. Era tentant să treacă prin fața casei cu maşina, ca să se asigure că ardea cu totul, dar era o idee proastă şi el o ştia prea bine. Nu te întoarce niciodată la locul faptei. La cît de veche era casa şi avînd în vedere că el deschisese toate uşile din interior, focul se va răspîndi prea repede ca să mai poată fi salvat ceva. Cînd auzi primele sirene în depărtate se uită la ceas. Zece minute. Trecuse prea mult. Casele ardeau mult mai repede decît credea lumea.

Oamenii aveau impresia că au minute întregi la dispoziție ca să-şi salveze prețioasele comori. Greşit. După ce observau flăcările, aveau cam treizeci de secunde ca să iasă. El putuse rămîne atît de mult fiindcă ştia despre foc şi stătuse aplecat, aproape de uşă. Pînă ajungeau pompierii, toate camerele vor arde. Ei o să încerce doar să oprească focul, ca să nu ajungă la copaci şi la casele dimprejur.

Ridică din umeri şi conduse mai departe. Misiunea reuşise, dar şi eşuase. Nu avea caietul, dar, dacă obiectul fusese în casă, acum era ars. Îndeplinise instrucțiunile lui Heyes, deşi i se păruseră exagerate. Avea de gînd să îi spună că el nu credea că ar fi găsit caietul acolo, după care treaba lui ce făcea mai departe. Carl îşi făcuse datoria.

Maşina lovită şi ruginită se opri la capătul drumului nepavat şi îngust, şi doi adolescenți deşirați coborîră din ea. Fundătura se transforma într-un cîmp deschis în stînga căruia era o groapă cu pietriş. Alături, două rame susțineau o scîndură. Pe scîndură erau aliniate mai multe cutii de conserve, şi pe jos, alte cîteva. Băieții scoaseră două puşti de calibrul 22 de pe bancheta din spate.

– Frate, Shavon era toată pe Justin aseară, spuse unul dintre ei clătinînd din capul cu păr nisipiu. La cît era de beată, cred că şi acum mai doarme.

– Şi dacă s-a trezit, oricum cred că-şi doreşte să n-o fi făcut, răspunse celălalt, apoi rîseră amîndoi şi îşi încărcară puştile. Tăticul ei ştie că bea?

– Nu ştiu cum ar putea să nu, cînd vine mereu beată de la întîlniri, spuse băiatul pe un ton dezaprobator. Eu n-am nimic cu băutorii, dar Shavon e beată la fel de mult cît e trează. Într-o zi o să aibă un accident cu maşina şi o să omoare pe careva, şi atunci să vezi belele.

– E la fel ca tăticu' ei. Pe el l-a moştenit.

Cei doi se aşezară în poziție de tragere, iar tenişi lor descoperiră un şanț în pămîntul roşiatic, mărturie a nenumăratelor dăți în care veniseră aici. Începură să tragă atent, şi una cîte una cutiile de conserve se învîrtiră pe loc, apoi căzură.

Cînd nu mai rămăsese nici una în picioare, băieții porniră spre rame.

Înainte să ajungă acolo, însă, ceva străluci printre copaci şi îl făcu pe unul dintre ei să strîngă pleoapele.

– Mamă, ce străluceşte! Cred că e ceva în tufe.

– Parcă ar fi o maşină, spuse celălalt întinzîndu-şi gîtul ca să vadă mai bine. El era mai înalt.

– Hai să vedem ce e.

– Crezi că e vreun cuplu acolo?

– Dacă e, pun pariu că lui i s-a înmuiat cînd am început noi să tragem.

Rîseră şi se priviră, iar cel mai înalt duse un deget la buze. Merseră cu grijă spre tufiş, abia abținîndu-se

din rîs la gîndul că vor prinde vreun prieten făcînd ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Sau poate că erau părinții vreunui prieten, ceea ce ar fi fost şi mai amuzant. Cei doi se mişcau încet, ca nişte vînători. Ajunseră mai aproape, de unde se vedea conturul unei maşini, şi puştiul mai înalt îi făcu semn celuilalt să se strecoare prin spate. Ajunseră la portbagaj şi se uitară cu dezamăgire la plăcuțele de înmatriculare de Louisiana. Chiar şi mai dezamăgitor, maşina părea goală.

– Fir-ar să fie! Ne-am strecurat degeaba.

– Taci. Poate sînt culcați pe banchetă.

– Nu se poate, spuse băiatul şi se îndreptă de spate. Uite, geamurile sînt închise. Nu stă nimeni în maşină cu geamurile închise, pe căldura asta.

– Poate că e furată şi a ascuns-o cineva aici.

Se uitară în jur, strîngînd puştile cu mîinile lor tinere şi puternice. Fără să se mai obosească să nu facă zgomot, se îndreptară spre maşină. Era un Pontiac alb, cu patru uşi, acoperit de un strat de praf roşiatic. Băiatul mai înalt se aplecă şi se uită pe scaunul şoferului, apoi tresări atît de violent încît aproape că era să cadă.

– Rahat! E un mort înăuntru!

Karen simți căldura imediat ce coborî din avion şi intră în tunelul aeroportului. Aerul era greu şi umed, şi fruntea îi transpiră în timp ce trăgea bagajul de mînă în sus, pe rampă. Era îmbrăcată într-un costum de

vară cu mînecă scurtă, în care îi fusese răcoare în avion, dar care acum i se părea mult prea gros. Îi era foarte cald cu ciorapii pe ea şi picături de sudoare îi alunecau în jos, pe spate.

Detectivul Marc Chastain avusese dreptate în legătură cu avionul. Karen sunase la compania aeriană şi vorbise cu o persoană înțelegătoare, calmă şi eficientă, care îi rezervase bilet, apoi se grăbise să facă bagajul şi să ajungă la aeroport la timp. Nu apucase să mănînce, iar stomacul i se răsucise, revoltat la gîndul că ar putea accepta sendvişul pe care i-l oferiseră în timpul zborului. Oricum nu îi plăcea carnea de curcan. Şi nici nu putea să mănînce cînd era atît de emoționată şi de tensionată.

Încă o mai durea capul, şi tîmplele îi pulsau la fiecare pas pe care îl făcea spre zona de unde se recuperau bagajele. Nu se simțise niciodată ca acum. Nici măcar cînd murise mama. Atunci suferința fusese puternică şi copleşitoare. Acum nu-şi dădea seama ce simte. Dacă era tot un fel de suferință, ei bine, era diferită de cea dinainte. Se simțea amorțită, distantă, ciudat de fragilă, ca şi cum interiorul i-ar fi fost din sticlă care s-ar fi putut sparge la cea mai mică atingere.

O durea umărul din cauza bagajului de mînă. Aerul era cleios chiar şi înăuntrul aeroportului, ca şi cum umiditatea ar fi intrat prin pereți. Îşi dădu seama că nu rezervase o cameră la vreun hotel. Stătea în fața toboganului cu bagaje şi se uita cum se răsucesc

valizele altora, fiindcă a ei era de negăsit, întrebîndu-se dacă mai are suficientă energie ca să se mişte.

Pînă la urmă, pe banda rulantă apăru şi geamantanul ei. Ţinînd strîns bagajul de mînă se aplecă şi dădu să-l apuce pe celălalt, care trecu chiar prin faţa ei. Un bărbat plinuţ şi cu început de chelie, care aştepta alături, spuse „Vă ajut eu", apoi apucă bagajul de pe bandă.

– Mulţumesc, spuse Karen, iar în voce i se simţea recunoştinţa.

Bărbatul aşeză jos bagajul.

– Cu plăcere, doamnă.

Salutînd-o cu un gest al capului, omul se întoarse spre bandă ca să-şi caute propriile bagaje. Karen încercă să-şi amintească de ultima dată cînd un străin se purtase atît de frumos cu ea, dar nu reuşi. Mica dovadă de bunătate aproape că o atinse, trecînd prin bariera de amorţeală.

Şoferul taxiului pe care îl opri era un tînăr afro-american subţire, cu coafură rasta şi cu un zîmbet contagios.

– Unde mergeţi astăzi, cînd e aşa de frumos afară? întrebă cu o voce muzicală în timp ce se aşeza la volan, după ce îi pusese valizele în portbagaj.

Aşa frumos? Erau treizeci şi şapte de grade şi umiditatea din aer era pe măsură. E adevărat că nu erau nori, cerul era limpede şi se simţea miros de plante chiar şi în mijlocul acestei insule de beton.

– Nu am cameră la nici un hotel încă, explică ea. Trebuie să ajung în sectorul opt, la secţia de poliţie de pe strada Royal.

– Doar nu vreţi să cărați bagajul prin secţia de poliţie, spuse el scuturînd din cap. Sînt cîteva hoteluri pe Canal, la cîteva străzi distanţă de Royal. Nu mai bine vă cazaţi şi mergeţi după aceea pe jos pînă acolo? Sau pot să vă duc direct la un hotel din Cartierul Francez, deşi s-ar putea să găsiţi greu o cameră dacă nu aveţi rezervare.

– Nu am, spuse ea.

Poate că toţi taximetriştii îi sfătuiau pe turişti. Nu ştia, fiindcă nu călătorise prea mult. Dar omul avea dreptate. Nu voia să care bagajele peste tot.

– Cu cît e mai mare hotelul, ca *Sheraton* sau *Mariott,* cu atît e mai probabil să găsiţi o cameră liberă, dar o să coste mai mult.

Karen era atît de epuizată încît conta enorm să fie convenabil ca distanţă, nu ca preţ.

– La *Mariott*, spuse ea.

Îşi putea permite să stea cîteva nopţi la un hotel bun.

– E la două străzi distanţă de Royal. Cum ieşiţi din hotel, la dreapta. Cînd ajungeţi pe Royal, faceţi din nou dreapta. Secţia de poliţie e puţin mai înainte, nu se poate s-o ratați. E o clădire mare, galbenă, cu coloane albe. Şi în faţă sînt parcate maşinile de poliţie. Clădirea apare în toate reportajele despre New Orleans, fiindcă

e într-un conac vechi, sudist. Cred că încă mai e secție înăuntru, doar sînt mașinile în față.

Karen se sprijini de spătarul banchetei și închise ochii, lăsînd cuvintele șoferului să treacă pe lîngă ea. Dacă reușea să supraviețuiască în următoarele ore, avea de gînd să se culce devreme și să se odihnească cum trebuie. Spera că a doua zi se va simți bine și nu va mai fi atît de fragilă. Nu îi plăcea senzația. Era o tînără sănătoasă, energică, foarte calmă și competentă, cunoscută în secția de chirurgie pentru stăpînirea de sine de care dădea dovadă. *Nu* era *deloc* labilă psihic.

În mai puțin de o oră era cazată într-o cameră mare, cu un pat imens, vedere spre rîul Mississippi și Cartierul Francez care, spre dezamăgirea ei, părea dărăpănat de la etajul al cincisprezecelea. Nu se obosi să despacheteze, dar se spălă pe față cu puțină apă rece și se pieptănă. Probabil că era atît de albă la față din cauza oboselii, se gîndi uitîndu-se în oglindă. Ochii căprui păreau negri în comparație cu pielea atît de palidă. Instrucțiunile taximetristului erau simple. Poliția era aproape și nu avea rost să cheme un alt taxi. Plimbarea o va ajuta să-și limpezească mintea. Aproape că se răzgîndi cînd ieși din hotel, fiindcă soarele după-amiezii dogorea, iar aerul era încărcat și greu de respirat. Ar fi luat un taxi dacă trotuarele nu ar fi fost pline de oameni care nu păreau tulburați de căldură. Și ei îi plăcea de obicei, iar vara temperatura ajungea

și la patruzeci de grade în Ohio. Stomacul i se răsuci și simți un val de greață. Poate că se îmbolnăvise. Ar explica tot ce simțea.

Dar, în ciuda agitației, din momentul în care făcu dreapta de pe Canal pe strada Royal, simți farmecul faimos al Cartierului Francez. Străzile erau înguste, cu mașini parcate pe fiecare parte. Trotuarele erau crăpate și inegale, clădirile, vechi și cu tencuiala decolorată. Dar ușile erau vopsite în culori strălucitoare, festive, peste tot erau ghivece cu flori și ferigile și palmierii transformau balcoanele de la etaje în grădini. Porțile din fier forjat atrăgeau atenția turiștilor, iar aleile mărginite de vegetație bogată te făceau să te gîndești la grădinile de la capătul lor. Karen auzi o grămadă de accente și de limbi străine de la oamenii pe lîngă care trecea. Dacă situația ar fi fost alta, i-ar fi plăcut să intre într-unele dintre magazinele mai exotice. Dar astăzi nu avea energie decît să meargă înainte și să spere că secția de poliție nu era prea departe.

Chiar și în zona umbrită a străzii, căldura se ridica din pavaj și trecea prin tălpile pantofilor, arzînd-o.

Ajunse într-un final în fața mai multor mașini de poliție parcate lîngă un conac. Pe una dintre coloane era inscripționat *„Poliția New Orleans, sectorul opt"*. Clădirea era de o culoare pastelată, prea aurie ca să fie somon și prea trandafirie ca să fie bej. Un gard negru din fier forjat înconjura clădirea și grădina imaculată. Ai fi putut ieși la picnic aici.

Karen intră pe poarta deschisă şi urcă nişte trepte largi şi înguste. O uşă masivă se deschidea într-o sală mare, cu pereţi albaştri şi un tavan care părea înalt de cincisprezece metri. Lămpile rotunde, broşurile în care erau descrise atracţiile turistice şi aerul de muzeu o făcură să se întrebe dacă nimerise unde trebuia. În spatele unui birou înalt stătea o poliţistă, singură în acea sală imensă. Karen se uită în sus, spre ea.

– Detectivul Chastain lucrează aici?

– Da, doamnă. Dau un telefon ca să aflu dacă e la birou. Cum vă numiţi?

– Karen Whitlaw.

Poliţista vorbi încet la telefon, apoi îi spuse lui Karen:

– E aici şi vă invită în biroul lui.

Îi arătă direcţia şi îi spuse cum să ajungă acolo:

– Mergeţi spre dreapta şi intraţi pe a treia uşă la stînga.

Karen trecu pe sub mai multe ventilatoare fixate în tavan. Aerul rece o înfioră după furnalul de pe stradă. Nu mai intrase niciodată într-o secţie de poliţie. Se aştepta să fie foarte multă aglomeraţie şi agitaţie. Ce găsi de fapt fură cîteva telefoane care sunau, oameni aşezaţi comod pe scaune, nori de fum de ţigară şi miros de cafea tare. Exact ca în orice alt birou unde oamenii erau ocupaţi şi nu foarte bine organizaţi, cu excepţia faptului că aici majoritatea purtau arme.

Găsi biroul pe care îl căuta şi ciocăni înainte să apese pe clanţă. Vocea calmă şi întunecată pe care şi-o amintea atît de bine rosti:

– Intră.

Deschise uşa şi i se strînse stomacul, de această dată din cauza spaimei pe care i-o provocă bărbatul care se ridica. Detectivul Chastain nu era cum se aşteptase. Nu era un tip de vîrstă mijlocie, cu burtă sau chelie. Avea cam treizeci şi ceva de ani, se gîndi ea. Părea un om care văzuse prea multe şi pe care nimic nu l-ar mai fi putut surprinde. Părul negru şi des era tuns scurt. Avea sprîncenele groase, arcuite deasupra unor ochi înguşti şi strălucitori, pielea măslinie şi puţină barbă. Avea cam un metru nouăzeci înălţime, umerii laţi şi braţe puternice. Părea dur, poate chiar rău. Ceva din el o speria şi o făcea să vrea să fugă. Numai anii de disciplină învăţată la muncă o ţinură pe loc.

Marc se ridică atunci cînd Karen Whitlaw intră în biroul lui înghesuit. Avea talentul de-a citi oamenii, la fel ca majoritatea poliţiştilor, şi îl folosi acum, măsurînd-o cu o privire care nu trăda nimic, dar observînd fiecare detaliu. Dacă era supărată din cauză că tatăl ei murise, nu arăta acest lucru. Expresia ei spunea că are impresia că toată afacerea asta e o prostie, dar că va face ce are de făcut, apoi va merge mai departe. Păcat, se gîndi el măsurînd-o iar, de data asta cu privirea unui bărbat, nu cu aceea a unui poliţist. Lui nu-i plăceau oamenii reci, dar Karen era o femeie frumoasă.

Avea douăzeci şi ceva de ani, aproape treizeci, un chip exotic şi cu toate astea tipic american, cu o formă frumoasă dar cu obrajii supți şi cu o privire pasională în ochii întunecați şi adînciți în orbite. Mai mult decît frumoasă, se gîndi el. Nu atrăgea atenția în mod deosebit şi un bărbat nu ar fi fost imediat cucerit de felul în care arăta, dar merita să te uiți mai bine la ea. Avea un trup frumos. Nu era foarte înaltă, era subțire şi avea sîni rotunzi şi ridicați, care nu se mişcau deloc în timp ce mergea. Asta însemna fie că erau foarte fermi, fie că avea un sutien foarte bun. La nivel pur fizic, i-ar fi plăcut să afle care dintre variante era adevărată. Presiunea pe care o simțea în zona trupului ascunsă de birou îi spunea că i-ar fi plăcut chiar foarte mult acest lucru. Făcu în gînd un gest indiferent. Se întîmpla uneori să aibă o reacție sexuală puternică la vederea unei femei pe care nu o simpatiza. De obicei ignora impulsul, fiindcă beneficiile nu erau suficient de mari comparativ cu costurile. Îi întinse mîna.

– Detectiv Chastain.

– Karen Whitlaw.

Vocea ei era puțin răguşită, dar la fel de calmă ca şi expresia feței. Avea degetele reci şi mîna delicată în mîna lui, pe care o strînse scurt şi ferm. Avea mîini frumoase, observă el, cu degete lungi şi cu unghiile ovale, tăiate scurt şi fără ojă. Nu purta inele. Nu avea deloc bijuterii în afara unui ceas şi a unei perechi de biluțe aurii în urechi. Domnişoara Whitlaw nu credea,

evident, în artificiile cosmetice, însă era adevărat că nici nu avea nevoie de ele.

Avea părul la fel de închis la culoare ca şi ochii şi îl purta pieptănat simplu, spre spate. Îi ajungea la umeri, unde se ondula puțin. Era aranjată, ca o femeie de afaceri, lipsită de emoție.

Asta nu îi plăcea, lipsa de emoție. Nu se aşteptase ca ea să plîngă, dar oamenii arătau un semn de durere sau de şoc, oricît s-ar fi controlat, atunci cînd murea un membru al familiei lor, fie că ținuseră legătura, fie că nu. Sau plîngeau puțin, chiar dacă nu sufereau cu adevărat. Femeia controlată din fața lui nu dădea semne că ar simți nici una, nici alta.

– Luați loc, vă rog.

Îi arătă un scaun, singurul în afară de al său. Avea spătarul drept şi nu te invita să te faci comod sau să stai prea mult.

Ea se aşeză, cu fusta ajungîndu-i pînă la genunchi. Cu ambele tălpi pe podea. Era atît de nemişcată încît îi amintea de o păpuşă de porțelan.

– Ați spus la telefon că tata a murit în urma unui act întîmplător de violență stradală.

– Nu a fost întîmplător, o corectă el. Cel care a tras intenționa să-l omoare. Dar motivul...

Ridică din umeri. Motivul putea fi oricare, de la droguri pînă la un conflict pentru o cutie de carton. Fără martori, fără o armă a crimei, fără niciun indiciu, cazul era închis şi nimeni nu avea de ce să depună mai mult efort.

Ea tăcu o clipă. Deşi el i-ar fi respectat dreptul la orice formă de exprimare emoţională, se bucura că femeia din faţa lui nu ţipa şi nu cerea ca ucigaşul tatălui ei să fie găsit, că nu se prefăcea că-i pasă de soarta lui. Marc se gîndi să încerce să afle dacă nu cumva ea încasase o poliţă mare de asigurare de viaţă la moartea tatălui ei. Posibilitatea nu era exclusă. Banii erau motivul multor omoruri, deşi putea la fel de bine să fie vorba despre ceva banal, cum ar fi felul în care era gătită o friptură.

– De cînd nu l-aţi mai văzut pe tatăl dumneavoastră sau nu aţi mai vorbit cu el?

– Ani.

Păruse că vrea să adauge ceva, dar în loc de asta strînse buzele şi lăsă acel unic cuvînt să rămînă între ei.

– Avea asigurare de viaţă?

– Eu nu ştiu despre nici una.

Şocată, îşi dădu seama la ce se gîndea el.

– Nu ştiaţi unde sau cum trăieşte?

Karen simţi că este ostil în ciuda expresiei lui impasibile şi a privirii îndreptate în jos. Era clar că detectivul nu o plăcea, din cine ştie ce motiv, dar nu avea să ajungă nicăieri încercînd să o acuze că ar fi beneficiat de pe urma morţii lui Dexter. Poate că se aştepta ca ea să ţipe, fiindcă el nu făcea mari eforturi ca să afle cine e ucigaşul. Dar ea nici nu-şi imaginase că poliţia va munci prea mult. Era asistentă medicală

şi vedea adesea ce se întîmplă cînd o persoană fără adăpost cade victimă a unei infracţiuni. Poliţia avea resurse limitate, pe care nu le putea irosi pentru cauze pierdute. În spitale se întîmpla la fel. Era necesar să se facă o selecţie, altfel toată lumea ar fi avut de pierdut.

I-ar fi putut spune lucrurile astea, dar îi era prea cald şi era prea obosită şi prea stresată ca să îi pese de părerea lui. O durea capul. Avea impresia că o să explodeze, fierbea, dar trebuia să se abţină. Asta făcea şi la serviciu atunci cînd murea un pacient, chiar dacă ea avusese foarte multă grijă, chiar dacă medicul era foarte priceput, chiar dacă era vorba despre un copilaş simpatic sau despre o bătrînică veselă şi amuzantă. Oamenii mureau tot timpul, iar ea învăţase cum să facă faţă.

– Nu ţineam legătura, spuse într-un final.

– Era veteran din Vietnam.

Afirmaţie, nu întrebare.

– Da.

Ştia unde vroia el să ajungă. Veteranul cu mintea tulbure, care avea nevoie de ajutor psihiatric, dat afară şi ignorat de familie pentru că era prea dificil şi prea stînjenitor din cauza dispoziţiei proaste şi a izbucnirilor de furie.

Dar detectivul Chastain nu rosti cuvintele. Nici nu era nevoie. Karen le putea vedea în privirea rece pe care i-o arunca printre gene.

– Ne-a părăsit cînd eram eu mică, spuse tăios, pe un ton mai dur decît intenționase.

Simțea că pierde controlul, simțea începutul unei dureri pe care nu voia să o numească, așa că se străduia să se calmeze. Avea suficient timp pentru asta mai tîrziu, cînd va fi singură și acest bărbat dur și încruntat nu o va mai privi cu dispreț abia ascuns. Nu îi datora nici o explicație. Nu trebuia să vorbească despre suferința și furia din copilărie doar ca el să aibă o părere mai bună despre ea. Nu trebuia decît să reziste cîteva zile, apoi să se întoarcă în Ohio, la serviciu și la apartamentul tăcut și gol care încă nu era acasă, deși locuia în el de patru luni.

– Ce trebuie să fac ca să-l pot înmormînta? întrebă după o clipă, pe un ton calm și egal.

– Să-l identificați și să semnați niște hîrtii. Vă explic eu tot. Ați aranjat să-l duceți înapoi în Ohio?

Karen nu știu ce să spună. Nu se gîndise la asta. Se concentrase doar pe înmormîntare, dar nu se întrebase unde va fi ea. Nu avea cum să-l îngroape în Ohio. Nu era loc lîngă mama ei. Oricum ea nu ar fi vrut să-l ducă acolo, deși lui Jeanette i-ar fi plăcut.

Își încleștă mîinile încercînd să controleze un fior de durere. O dezamăgise pe mama ei. Jeanette îi ceruse foarte puțin și îi dăduse totul, dar Karen lăsase resentimentele să o împiedice să-i îndeplinească dorința.

– Nici nu m-am gîndit...

Își dori să nu fi spus asta. Expresia detectivului era neclintită, ca sculptată în piatră, dar ea simți din nou un val de dezaprobare venind dinspre el. Simți o undă de regret, nu din cauză că Marc Chastain avea o părere proastă despre ea, ci pentru că irosise atîta timp fiind supărată și lăsînd emoțiile să-i întunece judecata. Dar se termina aici. Detectivul ridică din umerii lați, într-o mișcare neobișnuit de franțuzească. Karen se gîndi că probabil, fiind în New Orleans, se aștepta ca la orice pas să dea peste ceva cu aer franțuzesc. Poate că era mai stresată decît crezuse dacă se lăsa distrasă de astfel de detalii irelevante. Formația profesională o învățase să se concentreze la ce avea de făcut, nu la lucruri neimportante, cum ar fi gesturile unui polițist din New Orleans.

– Dacă nu vă aveți destui bani, pot să vă ajut să găsiți aici un loc de veci, se oferi el deși Karen vedea clar că spera să fie refuzat. Nu în oraș, continuă el, fiindcă nu s-ar putea, ci la cîțiva kilometri distanță. Sau puteți să alegeți varianta crematoriului. E mai ieftin.

Mai ieftin. Credea că îl va incinera pe tatăl ei pentru că ar fi costat-o mai puțin. Nu avea nimic împotriva ideii, dacă persoana își dorea asta, dar nu se putu abține să se gîndească la Jeanette. Dexter trebuia îngropat alături de ea. Trebuia să rezolve cumva acum, dar odată întoarsă în Ohio avea de gînd să aranjeze ca ei doi să fie îngropați alături. Va fi nevoie să găsească două locuri de veci și să se ocupe de aspectele

legale ale mutării cadavrelor. Doamne, nu se putea gîndi la mama ca fiind un trup mort.

Nu se putea gîndi la ea deloc. Simțea cum gîndurile îi sînt din ce în ce mai încîlcite. Oricare ar fi fost părerea detectivului Chastain, se oferise să o ajute. Nu îi făcea plăcere să apeleze la el, ştiind că nu o simpatiza deloc, dar era nevoită să o facă.

– Mulțumesc, se forță să rostească pe un ton spart. De obicei nu sînt atît de dezorganizată. Mama a murit acum cîteva luni şi încă nu...

Se opri, uitîndu-se în altă parte, îngrozită că ajunsese să-i dea explicații unui străin. El se ridică şi îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului.

– Vă pot conduce chiar acum la morgă, dacă vă simțiți în stare.

Nu se simțea, dar se ridică oricum. Se uită la el, întrebîndu-se cum putea să poarte jachetă la cît de cald era afară. Se simțea amețită, îi era şi cald şi frig, şi o picătură de transpirație îi alunecă pe şira spinării, dîndu-i fiori. Ventilatorul din tavan abia dacă mişca puțin aerul cald din încăpere. Nu înțelegea ce i se întîmplă. Purta cel mai răcoros costum pe care-l avea, şi cu toate astea parcă ar fi fost înfăşurată într-o pătură de lînă. Detectivul Chastain puse mîna pe ea, calm, cald. Îi simți degetele bătătorite, parfumul de lămîie al aftershave-ului şi avu imaginea tulbure a unui corp mare apropiindu-se de ea. Era prea aproape, ca şi cum s-ar fi sprijinit de el. Un braț îi susținea spatele,

iar mîna care o prinsese mai devreme o împingea înapoi pe scaun. Puterea lui era reconfortantă.

– Stați aici, îi ordonă încet. Aplecați capul şi respirați adînc. Vă aduc ceva rece de băut.

Karen respiră adînc, dar simțea că dacă se şi apleacă o să cadă pe podea. Rămase nemişcată, cu ochii închişi. Detectivul ieşi din birou. De undeva de afară se auzeau conversații, telefoane sunînd, hîrtii răsfoite, înjurături, unele mai furioase, altele pe un ton leneş, cu accent tărăgănat care aproape că te făcea să le uiți sensul.

Polițişti. Asistentele care lucrau la urgențe şi la reanimare aveau de-a face cu ei, dar cu excepția cîtorva perioade din şcoală ea lucrase în secții diferite şi lumea polițiştilor îi era străină. Îi ascultă vorbind, pierdută în gînduri. Erau duri, direcți şi neciopliți, dar curios de atenți. Se gîndi amețită că polițiştii şi asistentele medicale aveau multe în comun. Erau cu toții nevoiți să se întărească în fața detaliilor care îți frîngeau inima, dar să rămînă sensibili la situație în general.

– Poftim.

Nu îl auzise intrînd, dar se trezi ținînd în mînă un pahar cu suc rece. Deschise ochii şi îl privi, clipind. De obicei ea bea suc fără cofeină şi fără zahăr, iar ce avea acum în pahar le conținea din plin pe amîndouă.

– Beți, spuse el.

Era evident un ordin, nu o sugestie, fiindcă detectivul îi ridică mîna şi îi aplecă paharul spre gură. O

obligase să bea, aşa cum ai face cu un copil, aşa că se uită urît la el. Chastain îi răspunse cu o privire insistentă şi de neclintit, ceea ce lui Karen îi aminti din nou de o piatră care, la fel ca el, nu ceda deloc. Se gîndi brusc că probabil detectivul era de neoprit atunci cînd voia ceva. Nu i-ar fi plăcut să fie în locul infractorilor urmăriți de el.

Sucul era acidulat şi îi înțepă limba, acru şi dulce în acelaşi timp, şi atît de rece că-l simți alunecînd în jos pe esofag. El o forță să mai ia o înghițitură, apoi o lăsă să se descurce singură, fără să se îndepărteze, totuşi, prea mult. Se sprijini de birou, în fața ei. Îşi întinse picioarele lungi şi musculoase, îmbrăcate în pantaloni oliv, subțiri, şi îşi aşeză mocasinii aproape de pantofii ei atît de mici prin comparație. Ea îşi retrase puțin picioarele, tulburată, cu stomacul strîns de teamă, ceea ce era ridicol. Nu se temea de Chastain. În ciuda atitudinii lui, îi era recunoscătoare.

– Beți-l pe tot. Umiditatea e ca altitudinea, spuse pe un ton degajat. Amîndouă te pot face să leşini. Nu ați fost în apele dumneavoastră acum un moment. Vă e mai bine?

Îi era. Karen îşi dădu seama că fusese gata să leşine la picioarele lui. Era asistentă medicală şi ar fi trebuit să recunoască semnele. Nu mîncase toată ziua şi asta nu era deloc bine, iar căldura şi umiditatea nu ajutaseră la nimic. I se părea că toate hainele îi sînt lipite de trup. Ce jenant ar fi fost să cadă leşinată!

Dat fiind disprețul lui, Karen se întrebă de ce oare detectivul nu o lăsase să i se facă rău. Fusese atent şi neaşteptat de binevoitor, iar ea îşi amintea bine senzația de siguranță pe care o simțise la atingerea lui.

– Mulțumesc, spuse ea ridicînd privirea spre el.

Acum, cînd erau atît de aproape, îşi dădu seama că ochii lui erau de un gri deschis, limpede, cu inele mai întunecate spre exterior. Crezuse că, la fel ca părul şi ca tenul, sînt închişi la culoare. Sau poate că era gata, gata să leşine dinainte să intre în biroul lui. Altfel de ce să nu fi observat o culoare atît de strălucitoare? Tresări din nou, aşa că trase aer adînc în piept, ca să se calmeze.

– Sînt pregătită să merg la morgă.

Orice i-ar fi trecut prin cap detectivului nu se putu citi pe fața lui.

– Nu trebuie să vedeți trupul neînsuflețit, explică el. Legistul foloseşte înregistrări video, ca să fie mai uşor pentru membrii familiei.

Era clar. Chastain credea că ideea de a vedea corpul tatălui ei o afectase la fel de mult ca umiditatea şi căldura.

– Sînt asistentă medicală, se auzi Karen spunînd. Probabil că nu m-ar dărîma. Oricum...

Oricum, se bucura că există înregistrările. El o luă din nou de braț, apucîndu-i cotul cu palma într-un gest de modă veche.

– Atunci hai să terminăm odată cu toată tărăşenia. Nu?

Capitolul VII

Doctorul Pargannas, asistentul medicului legist, băgă o casetă în aparatul video. Karen se uita la ecranul mic al televizorului, iar Marc o privea pe ea. Şi nu-i era deloc greu. Avea un profil delicat, frumos conturat, foarte feminin. Dintr-o parte, gura ei părea moale şi fină. Detectivul se sprijini de spătarul scaunului, îngustînd pleoapele în timp ce o studia intens, ca şi cum ar fi fost suspectul principal într-un caz de crimă.

Doctorul îi vorbea încet. Marc ştia ce-i spune, aşa că nu se obosi să încerce să audă. Uneori membrii familiei aveau nevoie de cîteva cuvinte de pregătire, de încurajare, pentru ceea ce urma. Domnişoara Whitlaw se îndreptă de spate şi, cu vocea ei calmă şi egală, rosti:

– Sînt pregătită.

Nu era deloc sensibilă la astfel de lucruri. Sigur că nu. Nu putea fi sensibilă în meseria ei. Era convins că se descurca de minune în timpul unei urgenţe, dar avea îndoieli în privinţa manierelor cu pacienţii. Fusese

de două ori internat, de fiecare dată din cauza slujbei, şi ajunsese la concluzia că există o regulă nescrisă în spital care spune că una dintre asistentele de pe oricare tură din orice secţie trebuie să fie o femeie crudă şi dură. Poate că domnişoara Whitlaw nu era crudă, dar cu siguranţă nu era o persoană caldă. Nu i-ar fi plăcut să o lase să-i facă injecţii. Cu toate astea se simţea atras de ea, de ochii ei întunecaţi şi de gura atît de moale. Nu trebuia să o fi atins, dar nici nu o putea lăsa să leşine în faţa lui. Aşa că o sprijinise de el, o susţinuse şi îi simţise trupul moale, parfumul pielii, iar asta îl făcuse să o dorească. Nu ştia dacă e vreun pic de pasiune în ea, dar i-ar fi plăcut să afle.

Nu te mai gîndi la prostii şi treci la treabă, Chastain, îşi spuse. Nu era momentul sau locul să se aprindă şi mai mult. Avea deja un început de erecţie. Doctorul Pargannas apăsă pe un buton şi chipul palid, ca de ceară, al victimei apăru pe ecran. Dacă nu ar fi fost atît de atent la domnişoara Whitlaw, Marc nu i-ar fi sesizat reacţia. Văzu o tresărire abia perceptibilă, controlată rapid, şi o mişcare a mîinilor ei frumoase, pe care le ţinea în poală.

– Da, e tatăl meu, spuse ea în continuare calmă, dar strîngînd puţin mîinile.

Marc se uită de la palmele care o trădau la chipul calm, şi rămase şocat, ca şi cum ar fi primit o palmă. Brusc, toate detaliile căpătară sens. Cum de nu-şi dăduse seama? Se simţea ultimul prost, fiindcă ar fi

trebuit să ştie de la început. O privi şi mai atent. Nu era pe cît de netulburată ar fi vrut să pară. Observase la el în birou că de fiecare dată cînd era pe cale să se piardă cu firea îşi revenea repede, îndrepta spatele şi ridica bărbia. Nu îi plăcea să piardă controlul şi cu siguranţă nu dorea să se lase copleşită de emoţii în faţa cuiva străin. Deodată, detectivul înţelese că nu era nici pe departe lipsită de sentimente.

Poate chiar simţea prea mult. Îi privi din nou mîinile, prinse una într-alta ca şi cum s-ar fi ţinut strîns pe sine însăşi. Poate că învăţase să se apere, prefăcîndu-se că nu îi pasă şi ţinîndu-i pe ceilalţi la distanţă, ca să nu fie rănită. Într-un moment de intuiţie, se gîndi că probabil se simte singură şi suferă, dar că la un moment dat în viaţă învăţase să se ascundă în spatele unei măşti a indiferenţei. Poate atunci cînd tatăl ei le părăsise pe ea şi pe mama ei. Copiii învăţau să se prefacă puternici chiar dacă erau foarte speriaţi.

Dacă interpretase corect semnele pe care le dădea trupului ei, Karen încerca doar să treacă peste momentul de acum, ca după aceea, cînd rămînea singură, să plîngă din tot sufletul. Nu era bine. Femeile aveau nevoie de un umăr pe care să plîngă. În cazul ăsta, de umărul unui bărbat. Mai exact, de al lui.

Atracţia pe care o simţise pentru ea se transformă în ceva mult mai presant, mai urgent, şi de data asta nu mai încercă să o reprime.

Fără să fie încrezut, Marc ştia că era un detectiv al naibii de priceput. Îşi cîştiga existenţa făcînd legături între frînturi de informaţie. Instinctul nu-l înşela prea des, dar în acest caz se lăsase orbit de prejudecăţi, iar ea simţise ostilitatea cu care o trata. Dacă avea dreptate în ceea ce o privea, probabil că atitudinea lui o făcuse să se simtă foarte rău. Reacţionase, tipic, prefăcîndu-se că nu s-a întîmplat nimic. Ca să îi cîştige acum încrederea, aşa cum avea de gînd să facă, o să fie nevoit să treacă nu doar peste teama ei naturală ci şi peste reacţia pe care o avusese la răceala lui iniţială.

O dorea din ce în ce mai mult cu fiecare privire, cu fiecare respiraţie a ei. Ca să o cucerească va avea nevoie de toată priceperea. Era vigilentă şi, dat fiind exemplul pe care i-l dăduse tatăl ei, probabil că nu avea prea mare încredere în bărbaţi. Cu toate astea, atunci cînd el voia să fie cu cineva, reuşea, aşa că nu avea de gînd să o lase pe domnişoara Karen Whitlaw să facă excepţie. Marc avea două avantaje în relaţia cu femeile. În primul rînd, respecta faptul că ele sînt diferite de bărbaţi. Cînd avea o relaţie, încerca să îi ofere iubitei lui exact ce-şi dorea. Sigur, fiecare femeie avea alte nevoi, dar în general toate voiau atenţia şi grija care să le facă să se simtă importante. Cînd era cu o femeie, Marc i se dedica întru totul. Era simplu. Le respecta şi le era fidel fiecăreia, atîta timp cît dura relaţia. Le învăţa stările de spirit şi particularităţile şi le dădea foarte multă atenţie. Pe scurt, avea grijă de ele.

Îi plăcea să facă asta şi îi plăcea să le vadă strălucind de bucurie.

Date fiind toate lucrurile prin care trecuse, Karen avea mare nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Îşi petrecuse toată viaţa fiind puternică şi merita ocazia să se relaxeze şi să lase pe altcineva să se ocupe de tot. Iar el era bărbatul potrivit pentru asta.

Al doilea mare avantaj al lui Marc era firea lui dură şi perseverentă. Trebuia să se mişte repede, fiindcă nu aveau mult timp la dispoziţie. Probabil doar cîteva zile. Nu avea timp să o seducă încet, să o scoată la cină şi la dans, să aştepte mai multe săptămîni. Ea trebuia să se întoarcă acasă, la serviciu, şi dacă el nu forţa nota înainte să se întîmple asta, nu s-ar mai fi întîlnit.

Detectivul nu se îndoia că va exista o legătură între ei. Era absolut convins de asta, mai sigur decît fusese de orice în viaţa lui. Şocul de mai înainte îi traversase tot corpul. Şi dintr-o dată nu mai era în largul lui, fiindcă înainte de acel moment nu simţise atît de puternic *nevoia* să fie cu vreo femeie.

Nu ştia cum va merge, fiindcă ea locuia în Ohio şi el în Louisiana, dar era un detaliu de care se puteau ocupa mai tîrziu. Acum cel mai important era să o facă a lui, şi pentru asta trebuia să-i cîştige încrederea.

Începînd din acest moment, se gîndi uitîndu-se din nou de la mîinile ei, la chip, apoi la ecranul televizorului. În ciuda faptului că îl identificase imediat pe tatăl

ei, Pargannas îi arăta tatuajul cu „Semper Fi", poate dorind să se asigure că ea nu răspunsese pripit, poate pentru că Marc era pierdut în contemplare şi nu dăduse niciun semn că vrea să încheie tărăşenia. Înjură în gînd. Ar fi trebuit să oprească înregistrarea din clipa în care ea deschisese gura.

– Mulţumesc, domnule doctor, rosti, punînd o mînă pe spătarul scaunului ei şi pe cealaltă pe masă, îmbrăţişînd-o fără să o atingă. O văzu încordîndu-se puţin, o reacţie instinctivă la gestul lui posesiv, dar era prea supărată ca să-şi dea seama de ceva. Ochii ei întunecaţi şi sumbri îl priviră, apoi se feriră imediat, dar nu înainte ca el să-i vadă uşurarea.

Se ascundea bine. Se strecură de pe scaun şi se îndepărtă de el, rostind sec:

– Ce trebuie să fac acum?

– Semnaţi nişte documente, ca să putem preda cadavrul, spuse doctorul Pargannas, apoi clipi, speriat de privirea pe care i-o aruncase Marc. Adică, rămăşiţele lumeşti ale tatălui dumneavoastră.

Medicul era uimit. Dacă ea ar fi fost mai supărată, ar fi înţeles de ce era nevoie de atîta tact, însă lui i se păruse că nu are rost să menajeze pe cineva atît de neimpresionat. Marc se ridică şi observă tensiunea din poziţia umerilor ei. Spuse încet:

– O să sun eu la o casa de pompe funebre, apoi mergem la cîteva cimitire micuţe ca să puteţi alege un loc de veci, dacă vreţi.

– Da, mulțumesc, spuse ea repede.

– Atunci să terminăm de semnat actele. Doctore?

Ochii ei negri începeau să-l afecteze, să-i dea fiori. Voia să o ia în brațe şi să o strîngă, ca ea să ştie că nu e singură, dar încă nu era momentul. O astfel de apropiere ar fi speriat-o. Trebuia să fie mai reținut pînă cînd Karen se relaxa suficient.

Îi puse doar mîna pe mijloc, simțindu-i căldura pielii prin haine şi ştiind că palma lui caldă o va ajuta să se liniştească. Într-o zi obişnuită probabil că ea s-ar fi ferit în grabă şi s-ar fi uitat urît la el, însă aceea nu era o zi ca toate celelalte. Era obosită, apăsată de căldură şi surmenată, prea tensionată ca să observe atingerea lui sau să simtă altceva decît uşurare fiindcă el era acolo şi o ajuta.

Doctorul Pargannas îl privea nedumerit.

– Cum? Da, sigur. Duceți-o pe domnişoara în biroul meu şi vin şi eu imediat. Vreți vreunul dintre dumneavoastră o ceaşcă de cafea?

Marc simți fiorul care îi scutură lui Karen trupul.

– O să iau eu nişte suc rece de la automat, spuse, apoi o conduse afară din camera de conferințe şi înspre biroul aglomerat de pe cealaltă parte a coridorului. Treizeci de minute mai tîrziu mergeau împreună spre maşina lui. Al doilea suc o liniştise, dar efectul zahărului avea să dispară curînd. Trebuia să mănînce. Detectivul se gîndi o clipă. O masă într-un restaurant ar fi mers de minune, dar probabil că ei nu i-ar fi surîs

ideea. Nu doar că era o amînare a ceea ce aveau de făcut, dar s-ar fi şi simțit ca la întîlnire. Mai puțin eficient, dar mai probabil să fie acceptat, era un drum pînă la un fast-food, ca să ia ceva de mîncare pentru în maşină.

– Vă deranjează dacă oprim să luăm ceva de mîncare? întrebă pe un ton degajat. Nu am apucat să iau prînzul.

Era o minciună, dar nu conta dacă îşi atingea scopul. Era supărat pe sine că nu-şi dăduse seama de la început cum stau lucrurile. Era stresată, gata, gata să cedeze şi numai autocontrolul o mai susținea. Îi venea să-şi tragă una. De obicei îi citea mai bine pe ceilalți.

– De mîncare?

Vorbise încet, ca şi cum nu ar fi ştiut despre ce era vorba. Apoi se scutură şi spuse:

– Sigur, nu am nimic împotrivă.

– Luăm ceva de la un fast-food. Vă place mîncarea mexicană, preferați hamburgerii, puiul prăjit, fasolea, pizza...

– Mîncarea mexicană e destul de bună, spuse ea, pentru că era primul lucru pe care-l spusese el.

Un polițist ştia exact unde sînt restaurante în oraş, aşa că el merse la un local micuț şi dărăpănat care înainte servea grătare. Nu erau mese înăuntru, ci doar fereastra în fața căreia comandai şi prin care primeai burrito-ul şi enchilada. Curînd erau din nou pe drum,

şi Marc văzu cum obrajii ei se colorează în timp ce mînca burrito-ul.

– Cît facem pînă acolo? întrebă ea.

– Cam o jumătate de oră, dacă e aglomerație, spuse el zîmbind din colțul gurii. Aş putea să pornesc sirena, dar încerc să o folosesc numai cînd mi-e foame sau am nevoie urgent la toaletă.

Ea rîse subțire, pe neaşteptate. Duse mîna la gură şi clipi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că el glumise cu ea şi că ea pufnise în rîs. Ochii mari şi întunecați îl priveau uimiți.

Din cauza lor el decise să îşi forțeze puțin norocul.

– Observați cum, din respect pentru dumneavoastră, am vorbit frumos şi nu am spus nimic despre pipi.

Ea rîse din nou şi păru la fel de mirată ca şi prima dată.

– Da, am observat, reuşi să spună. Vă mulțumesc.

Marc îşi ascunse satisfacția. Conversația scurtă şi nevinovată schimbase raportul dintre ei de la unul strict profesional la unul ceva mai personal, iar asta o ajutase să se relaxeze. Avea nevoie de asta, şi, la cum arăta, avea nevoie de somn. Cînd termină de mîncat, el îi luă ambalajul, atingîndu-i degetele, şi îl băgă în punga în care erau resturile mîncării lui.

– Ce-ar fi să închideți puțin ochii pînă ajungem?

– Mă tem că aş adormi, spuse ea uitîndu-se la maşinile din jur. Lucrez în tura de noapte, aşa că...

Se opri, iar el îi continuă fraza:

– Nu ați dormit decît cîteva ore înainte să vă trezesc eu.

Aşa se explicau multe. Era epuizată.

– V-am sunat cînd am ajuns acasă, dar era prea devreme ca să fiți la birou.

– Nu a răspuns robotul?

Ea clătină din cap.

– Nu, şi l-am lăsat să sune mult timp.

El blestemă încet, apoi întinse mîna spre celular, formînd un număr cu degetul mare. Karen îl privi speriată. Avea des pacienți care fuseseră implicați în accidente rutiere pentru că nu erau atenți la condus. Detectivul Chastain se uita la drum şi ținea mîna stîngă pe volan. Era un şofer foarte bun, se gîndi ea, şi conducea cu atîta atenție încît nici nu simțise cu ce viteză mergeau. Ei închise telefonul.

– Nu funcționează căsuța vocală. Îmi pare rău. O să verific cînd ne întoarcem. Un detectiv nu-şi poate permite să nu fie găsit. Între timp, dormiți puțin, dacă vreți. Vă trezesc cînd ajungem.

Ea voia să-l refuze, dar era obosită şi nu rezistă tentației de-a închide puțin ochii. Îşi sprijini capul pe tetieră şi simți soarele după-amiezii pe pleoapele coborîte. Din instalația de aer condiționat venea spre ea o adiere rece, pe încheieturile de la mîini şi pe gît, şi Karen simți cum începe să se relaxeze. Nu reuşea să adoarmă, dar puțină odihnă nu-i strica. Deşi se pregătise să facă față identificării, nu se aşteptase la

ceva aşa de greu. Anii în care nu îl văzuse, absenţa şi promisiunile încălcate ar fi trebuit să o ajute să se detaşeze emoţional şi să se simtă ca şi cum ar fi identificat un vecin, de pildă. Însă nu fusese aşa.

Deşi nu-l mai văzuse pe Dexter de cîţiva ani buni, îl recunoscuse imediat, fără urmă de îndoială. Avea părul mai cărunt decît înainte, dar chipul, care ar fi trebuit să fie mai îmbătrînit, fusese netezit de moarte. Mai văzuse asta şi la alţii. Finalul vieţii ştergea unele urme care afectaseră pielea, dîndu-i mortului un aer liniştit. Nasul spart nu se schimbase şi încă era puţin spre dreapta. Mandibula, subţire şi prelungă, era a lui. La fel şi linia sprîncenelor, ochii adînciţi în orbite şi pometii înalţi pe care îi moştenise şi ea, împreună cu degetele lungi.

Gaura cu margini netede de pe frunte era nouă. Încercase să privească lucrurile prin prisma profesionistului în domeniul clinic, dar nu reuşise. Nu-şi dorise decît să se ridice şi să fugă undeva, oriunde. În loc de asta, îşi înfipsese unghiile în palme şi se forţase să vorbească temperat. Sperase ca identificarea să însemne şi încheierea întîlnirii, dar în loc de asta medicul continuase să lase înregistrarea să curgă, făcînd comentarii seci.

Slavă Domnului că detectivul Chastain îl oprise. Probabil că nu trecuseră mai mult de cîteva minute, dar ei i se păruseră ore întregi. Era paralizată pe scaun, incapabilă să vorbească sau să se mişte, însă

Chastain rupsese vraja, vorbind. Ameţită de uşurare, se aplecase spre el fără să-şi dea seama. Chipul lui era deodată foarte aproape şi stătea cu braţele desfăcute, parcă gata să o prindă dacă ar fi căzut de pe scaun. După ce era să leşine la el în birou, probabil că nu vroia să mai rişte nimic. Jenată, se ridicase în picioare, ca să îi arate că se simte foarte bine. Probabil că el nu fusese convins, totuşi, fiindcă îi mai adusese un suc. Se întreba dacă nu cumva se înşela în privinţa lui şi dacă nu cumva starea ei de spirit o făcuse să vadă dispreţ acolo unde nu era, fiindcă acum părea un bărbat foarte amabil. Dacă nu o plăcea, ascundea bine asta. Oricum, era atît de obosită încît nici nu-i păsa. Avusese nevoie să mănînce şi trebuia neapărat să doarmă. A doua zi, după ce se odihnea, va fi din nou ea însăşi. Pentru moment îi era recunoscătoare lui Chastain pentru ajutor.

Era cel mai bine să îl îngroape aici pe Dexter pînă reuşea să aranjeze lucrurile acasă. Probabil că ar fi putut să-i păstreze trupul undeva pînă atunci, dar oricîte defecte ar fi avut el, şi erau destule, fusese o persoană, un bărbat, soţ şi tată, nu doar o bucată de carne moartă. Merita ritualul unei înmormîntări şi merita ca un preot să se roage la mormîntul lui. Simţi uşurare ştiind că face cum e mai bine.

Staţia detectivului scoase un zgomot, făcînd-o să-şi revină din semi-trezie. Cu toate astea, nu deschise ochii. El vorbi încet, iar ea se simţi ca şi cum i-ar fi auzit

vocea pentru prima dată. Nu o observa atunci cînd îl vedea, fiindcă prezența lui fizică impunea, nu atît datorită aparențelor, cît caracterului său. Își controla bine atitudinea, dar ea i se citea în ochii înguşti şi strălucitori.

Acum vocea lui o înconjurase şi era caldă ca mierea. Nu asculta cuvintele, ci numai tonul. Accentul lui era relaxant, vorbea rar, ca şi cum nu s-ar fi grăbit nicăieri, ca şi cum nimic nu era urgent. Felul în care pronunțau cei din sud „unde" făcea să pară că în cuvînt erau trei, patru silabe.

Dacă făcea dragoste la fel cum vorbea, probabil că... Gîndul o şocă şi deschise brusc ochii. Nu îndrăzni să-l privească, deşi acum era foarte conştientă că el e la mai puțin de un metru distanță.

Simți cum se îmbujorează. De unde îi venise ideea aia tocmai acum? Nu obişnuia să facă speculații pe marginea talentului sexual al bărbaților. De fapt, nu făcea speculații legate de bărbați în general. Din punctul ei de vedere, libertatea sexuală fusese o prostie de la început, iar acum era şi periculoasă. Nu ieşea în general cu prea mulți bărbați şi nu fusese cu nimeni după moartea lui Jeanette.

Adevărul era că evitase mereu să se implice emoțional în vreo relație, fiindcă nu avea încredere în bărbați. Îi fusese teamă să-şi rişte inima aşa cum făcuse mama ei. Nu voia să-şi irosească viața iubind

un bărbat care nu o iubea la rîndul lui. În loc de asta, şi-o irosise evitînd să iubească vreun bărbat.

Se simți proastă şi se înfurie pe sine însăşi. Nu erau toți la fel, ştia asta. Da, tatăl ei le abandonase pe ele, dar cunoştea şi bărbați care îşi iubeau soțiile şi familiile, care erau fideli şi pe care te puteai baza. Nu depăşise niciodată teama tăcută şi disperarea pe care le simțise în copilărie. Abia cu o zi înainte... Ba nu, în acea dimineață, de fapt, decisese să nu mai lase trecutul s-o tragă înapoi. Începuse să-şi facă planuri pentru apartament şi pentru carieră, dar ele nu includeau vreun bărbat.

Cît de proastă putea fi? De ce nu-şi dăduse seama înainte? Nu voia să-şi refuze un soț, o familie, doar pentru că tatăl ei îi dăduse un exemplu foarte prost. Cînd termina ce avea de făcut aici şi se întorcea acasă avea de gînd să accepte cîteva dintre invitațiile pe care le primea uneori. Cunoştea cîțiva bărbați amabili şi era momentul să-i dea voie vreunuia dintre ei să-i fie mai mult decît un simplu amic. Se bucura că îi venise ideea cea neruşinată despre detectivul Chastain, fiindcă îi dăduse ocazia să se gîndească puțin la ea însăşi. Şi probabil că *era* bun la pat, se gîndi sfidătoare. Orice părere ar fi avut despre ea, se străduia să o ajute. Una dintre prietenele ei de la secția de chirurgie, Piper Lloyd, spunea că îți poți da seama dacă un bărbat e bun la pat doar privindu-l cum lucrează. Unii dintre medici, majoritatea de fapt, credeau că sînt darul lui

Dumnezeu pentru femei, dar conform teoriei lui Piper erau prea aroganți şi prea grăbiți. Dacă nu voiau să le dea atenție pacienților, probabil că nu ar fi fost dispuşi să facă altfel cu iubitele lor. Lui Piper i-ar plăcea detectivul, se gîndi Karen pe punctul de-a adormi. Deja ar clipi des spre el şi şi-ar aranja buclele negre. Dar Piper era o veterană a războiului iubirii. Avea grijă cu cine se culca, dar nu se temea să ceară ce-şi dorea. Karen nu era nici pe departe atît de competentă. Pentru ea ar fi fost un pas mare şi să iasă din cînd în cînd cu cîte cineva.

– Sînteți însurat?

Deschise larg ochii atunci cînd se auzi întrebînd aşa ceva. Nu intenționase să spună asta. Nu voia să spună nimic, de fapt, fiindcă se simțea foarte bine stînd aşa, cu ochii închişi. În loc să-l privească, se uită la peisaj, fiindcă lăsaseră în urmă oraşul şi acum treceau printr-o zonă împădurită.

– Nu am fost niciodată, răspunse el pe un ton degajat, care o surprinse. Dar dumneavoastră?

– Nu. Eu... Nu.

Începuse să îi dea o explicație lungă despre cum era prea ocupată, dar preferă să rămînă la ce spusese deja. Nu era prea ocupată, ci prea speriată.

– Logodită?

Ei bine, o întrebare indiscretă merita o alta la fel, se gîndi ea.

– Nu.

– Eu am fost logodit cîndva, dar apoi ne-am gîndit mai bine, amîndoi, spuse el aruncîndu-i o privire ciudată. Polițiştii au cea mai mare rată a divorțului. Unele femei nu pot suporta ideea că îşi sărută soțul dimineața ştiind că ar putea fi ultima dată.

Karen scoase un zgomot ironic, amuzată.

– Ce superficiale! decise ea. Cum să fii supărată dintr-atîta lucru?

Un zîmbet scurt lumină trăsăturile detectivului Chastain. Arăta aşa cum îşi imagina ea că arată toți polițiştii. Uşor detaşat, cinic. Părul scurt, tuns milităreşte, îl făcea să pară şi mai dur, aşa că amuzamentul fusese ca o rază de soare pe un cer înnorat.

– Ați putea să vă însurați cu o polițistă.

El mormăi şi dădu semnal stînga, intrînd într-o intersecție şi virînd pe un drum secundar.

– Da, dar ar fi ca şi cum dumneavoastră v-ați mărita cu un medic sau cu un infirmier.

Ea se strîmbă. Unii oameni se căsătoreau cu persoane care aveau aceeaşi meserie şi reuşeau să se descurce, însă ea voia să scape măcar uneori de la spital. Atunci cînd era acolo se cufunda cu totul în muncă, şi îşi iubea serviciul, dar nu voia să-l ia acasă.

– Ce fel de asistentă sînteți?

Îi plăcu că el ştie despre meseria ei.

– Lucrez într-un spital, la secția de chirurgie, dar mă gîndeam să mai fac nişte cursuri, să iau masteratul şi, poate, să mă specializez pe cazurile de traumă.

Rostite cu voce tare, cuvintele căpătară substanță, iar Karen știu că avea de gînd să facă ce spusese. El ridică o sprînceană.

– Nu e ca și cum ai pleca de la o slujbă de birou ca să servești pe cîmpul de luptă?

– Și dumneavoastră sînteți în tranșee, observă ea. În plus, vreau să știu mai mult și să fac mai mult.

Își dădu o șuviță după ureche răsucindu-se în același timp spre el, pe jumătate, cu o expresie pasionată.

– Vreau să știu care sînt cele mai noi proceduri, cele mai performante medicamente și tratamente. Nu vreau să schimb bandaje. Vreau să pun garoul deasupra rănii care sîngerează.

Nu știa de ce îi spunea lui, aproape un străin, toate astea, dar ceva din el te făcea să-i poți vorbi cu ușurință. Ciudat, mai ales că nu fusese așa de la început. Poate că era din cauză că părea interesat, sau poate că era doar ușurarea că se gîndea și la altceva în afară de Dexter. Poate că era mult prea obosită sau poate că era de la zahărul din sucurile pe care i le tot turnase el pe gît. Chastain parcă în curtea unei biserici mici, de țară, goală și moțăind în căldura după-amiezii. Într-o parte, sub crengile unor copaci imenși, era un cimitir frumos întreținut. Karen se uită la morminte și simți cum i se strînge stomacul. Reușise să uite cîteva minute, dar răgazul se sfîrșise. Își îndreptă spatele și coborî din mașină.

– O să vină cineva imediat, spuse Chastain punîndu-și o pereche de ochelari de soare și pășind alături de ea spre cimitir. Dacă vă place aici, puteți semna actele în această după-amiază.

Karen trase în piept aerul greu și gros, simțind că, parcă, nu era suficient oxigen în el. Transpira deja și se gîndi cu dor la unul dintre sucurile acelea reci, indiferent dacă aveau sau nu prea mult zahăr. Chiar și carnea de pui se fierbea la o temperatură mai mică decît era acum afară. Mîna lui Chastain era din nou pe mijlocul ei, caldă ca un fier încins. *Totul e ireal*, se gîndi în timp ce se uita la mușchiul atîrnat de crengile copacilor. De dimineață dormea în camera ei întunecoasă, cu aer condiționat, iar acum se cocea în New Orleans, căutînd un loc de veci pentru tatăl pe care nu-l văzuse de ani buni înainte ca medicul legist să-i arate o înregistrare cu el întins pe o masă de autopsie. Și era însoțită de un polițist care nu o plăcea dar care, din motivele lui proprii, o ajuta foarte mult.

Era ireal. Era un coșmar, deși coșmarurile, ca orice vis, se terminau pînă la urmă.

Langley, Virginia

Franklyn Vinay, directorul adjunct, lucra, ca de obicei, pînă tîrziu. Îi plăcea să profite de orele în care era singur la birou, după ce personalul pleca acasă și atunci cînd telefonul suna rar, iar el nu mai era atît de

solicitat. Verifica munții de dosare din fiecare zi şi încerca să fie mereu cu un pas înaintea adversarilor țării, oricare ar fi fost ei. Fusese mai uşor în timpul Războiului Rece. Totul era simplu, inamicul era cunoscut. Se temea că fosta Uniune Sovietică, acum fragmentată, era mai periculoasă decît înainte, fiindcă multele țărişoare erau pe mîini lipsite de experiență. Şi China îl îngrijora, dar administrația curentă era mai interesată să facă bani decît să apere țara. Orice idiot putea afla cum se face o bombă, iar aşa zişii aliații ai Americii vindeau bucuroşi arme şi tehnologie oricui avea suficienți bani. Unde mai pui că armata nu mai era ce fusese înainte. Ce mai, rețetă pentru dezastru! Iar el petrecea multe ore la birou, încercînd să păstreze situația sub control. O bătaie discretă în uşă îl întrerupse. Oftă şi închise dosarul pe care-l citea.

– Intră.

Se aştepta să fie un angajat nou care lucra ore suplimentare, dar în loc de asta în cadrul uşii apăru un chip cunoscut.

– M-am gîndit eu că eşti tot aici, spuse Jess McPherson intrînd şi închizînd uşa în urma lui. Am veşti proaste.

Jess şi directorul erau prieteni vechi, aşa că între ei nu încăpeau formalități. Ştia expresia de pe chipul lui Jess. Tresări.

– Ce s-a întîmplat?

– Rick Medina e mort. Trupul i-a fost găsit în Mississippi.

McPherson se aşeză pe un scaun.

– Rahat!

Vinay era trist. Rick Medina fusese o legendă în CIA, dar, mai mult decît atît, ei doi erau prieteni. Nu rămăseseră mulți din grupul vechi. Toată lumea se folosea acum de tehnologie, uitînd că nici cel mai bun satelit sau computer nu putea înlocui sursa de bază, omul potrivit la locul potrivit. Informațiile oferite de agenți stătuseră la temelia tuturor deciziilor bune pe care le luase vreodată Vinay.

– Ce s-a întîmplat? Era în misiune?

Spera că nu. Rick nu lucra doar pentru CIA. Era agent de contact, ceea ce însemna că îşi vindea serviciile şi altora. Altor țări, adică. Oricum, Vinay avea încredere că Rick nu pusese niciodată în pericol siguranța țării sale. Alți agenți nu erau atît de conştiincioşi, dar Medina era, simplu spus, un patriot. Şi mai erau şi alte considerente.

– Nu pentru noi, spuse McPherson. Am auzit că se ocupa de ceva personal. Poliția locală a spus că a fost vorba de un jaf şi de o crimă, dar nu cred că Rick putea fi prins pe nepregătite de un puşti cu un 22 ieftin.

– Aşa a murit? Împuşcat cu un 22?

– Aşa scrie în raport. Două gloanțe în inimă. Nişte puşti l-au găsit la el în maşină, ascuns după nişte

tufişuri, în apropierea unei cariere de piatră. Portofelul era lîngă el, gol. Nu mai erau nici bani, nici cărți de credit în el.

– Convenabil, uşor de identificat, spuse Vinay muşcîndu-şi buza. Aproape prea convenabil.

– Ştiu. Nici mie nu mi se pare în regulă, dar, aşa cum am spus, nu lucra pentru noi şi nu ştiu ce făcea. S-ar putea să fie vorba doar de ghinion şi de un puşti care să fi tras bine din întîmplare.

– Dar arma lui Rick? A fost găsită?

McPherson clătină din cap. Vinay nu se aştepta la un răspuns afirmativ. Nici un nemernic de pe stradă nu ar fi trecut cu vederea o armă atît de scumpă ca aceea a lui Rick Medina. Nu o puteau găsi după numărul de serie, fiindcă Rick făcuse tot posibilul să nu poată fi găsit în vreun fel.

– Unde e John? întrebă încet McPherson.

– În misiune.

– O să-i spui?

Misiunile lui John Medina erau, prin definiție, foarte importante.

– O să-i spun. E decizia lui.

Nu numai asta, dar trebuia să fii nebun ca să nu-i spui lui John Medina că îi murise tatăl.

– Spune-i să mă sune, rosti McPherson ridicîndu-se.

Vinay se uită curios la prietenul său.

– Jess? Ştii ceva ce nu mi-ai spus?

– Nu. Dar John ar putea şti ceva. Şi dacă vrea să-l găsească pe cel care i-a omorît tatăl, ei bine, ar fi o onoare pentru mine să-l pot ajuta.

Capitolul VIII

Karen dormi atît de adînc încît atunci cînd se trezi, a doua zi, îşi simţea capul greu, ca şi cînd nu şi-ar fi putut reveni din somn. Avea ochii mici, iar faţa de pernă era umedă. Îşi aminti vag că plînsese în timpul nopţii, cînd se trezise la un moment dat şi se simţise copleşită de disperare şi de durere. Pînă la urmă reuşi să se dea jos din pat, se întinse şi îşi simţi muşchii revenind la viaţă. Trase draperiile şi soarele strălucitor îi intră în ochi. Se simţea deja căldura. Mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru eficienţa sistemului de aer condiţionat de la *Marriott*, intră la duş şi lăsă apa caldă să o spele şi să şteargă din gîndurile negre. Tocmai îşi terminase de uscat părul cînd auzi telefonul sunînd. Îşi puse capotul şi se repezi în dormitor.

– Alo?

– Bună dimineaţa. Sper că nu v-am trezit.

Vocea caldă şi întunecată pe care o auzea nu putea fi decît a lui.

– Bună dimineaţa, domnule detectiv. Nu, eram trează. Acum am ieşit de la duş.

Tresări cînd se uită la ceasul electronic de pe noptieră. Clipi, dar numerele roşii nu se schimbară. Era zece şi douăzeci şi trei de minute.

– Nu pot să cred că am dormit atît, izbucni surprinsă. Chiar e aproape zece jumate?

El chicoti, iar ea simţi cum se topeşte pe interior.

– Da, doamnă. Eraţi atît de obosită ieri încît m-am gîndit că o să dormiţi mai mult, aşa că am sunat mai tîrziu. Trebuie să vă predau obiectele personale ale tatălui dumneavoastră, dacă puteţi astăzi. Dacă nu, mai aşteptăm.

Puteau aştepta pînă cel mult a doua zi, dar atunci era înmormîntarea şi Karen nu credea că le poate face pe amîndouă în aceeaşi zi.

– Nu. Vin după ce mănînc ceva.

– Dacă trebuie să plec, vă anunţ, ca să nu mai veniţi pînă aici.

– Bine.

După ce închise telefonul, sună la room service şi comandă ceva de mîncare, ignorînd senzaţia neplăcută pe care o avea în suflet. Obiectele lui Dexter însemnau nişte haine ponosite şi nişte pantofi murdari, poate găuriţi. Nu îi plăcea să ştie că nu avusese cu ce să se îmbrace, că nu avusese unde să doarmă sau să se adăpostească de vremea rea. Şi-l imaginase mereu ducînd o viaţă lipsită de griji fără soţia şi fiica lui. Nu se gîndise că nu avea nici cel mai mic confort.

Durea. Ar fi putut trăi o viață normală, alături de ele, dar el preferase... nimic. Nici casă, nici serviciu. Dormise în cutii de carton şi mîncase pe la biserici şi cantine sau, mai rău, din gunoiul altora. Oare furase un cărucior de la vreun magazin, ca să-şi care în el puțina avuție? Pentru *asta* le întorsese lor spatele?

Cum putea un bărbat să facă aşa ceva? Nu simțea nici o legătură cu ele, nici o responsabilitate pentru familia sa? Cum putuse să o rănească pe mama atît, şi cu toate astea să o sune oricînd avea chef? Ce avea el care o făcuse pe Jeanette să-l iubească pînă la ultima suflare?

– Of, mama, şopti Karen, simțind durerea mamei ei, care suferise cel mai mult.

Măcar ea nu-l cunoscuse prea bine pe Dexter, aşa că nu suferise atît din cauza lui cît pentru mama. Se bucura că Jeanette nu fusese nevoită să vadă înregistrarea şi să ia în stăpînire cele cîteva boarfe ale soțului ei.

Tocmai se îmbrăcase cu haine cît putea de comode, adică o rochie fără mîneci, de culoarea piersicii, şi o pereche de sandale, cînd sosi micul dejun. Nu îi mai era foame, dar se forță să mănînce. Cafeaua era foarte fierbinte şi foarte tare. După ce luă o înghițitură o împinse la o parte şi bău un pahar de apă cu gheață. Poate că, dacă-şi răcea interiorul, căldura nu i s-ar mai fi părut atît de greu de suportat. Cel puțin lui Dexter nu-i fusese frig. Măcar nu murise undeva, în miezul

iernii, prin zăpadă şi cu ziare îndesate în pantofii găuriți, ca să-i țină de cald. I se răsuci stomacul şi încercă să nu se mai gîndească la asta. Împinse şi tava cu mîncare. Se spălă repede pe dinți, îşi dădu cu ruj şi băgă cheia camerei în buzunarul cu fermoar al genții de umăr.

– Sînt cît de pregătită pot să fiu, şopti către camera goală, apoi ieşi.

Dimineața era fierbinte, dar aerul era proaspăt. New Orleans e un oraş al mîncărurilor, aşa că o mulțime de mirosuri se răspîndeau în jurul lui Karen. Pateuri, mirodenii, cafea cu aromă de cicoare. Parfumul cafelei era mai puternic în față la *Brennan's*, renumit pentru micul dejun exotic pe care îl servea. Lucrurile erau atît de diferite aici față de Columbus, încît se simțea ca în străinătate. Chiar şi oamenii aveau un aer exotic. Aveau îmbrăcămintea şi chiar culoarea pielii mai vii, amintind de cultura țigănească. Auzise deja foarte multe accente şi limbi străine, doar mergînd repede printre turişti şi clienții magazinelor de pe trotuare. În vitrine erau măşti cu paiete, rămase de la Mardi Gras, şi figuri strălucitoare de arlechini, împodobite cu mărgele colorate. Un leopard enorm, cioplit dintr-o singură bucată de lemn, o privea din vitrina unui magazin.

Atmosfera New Orleansului o atrăgea şi o făcea să încetinească pasul. Picături de transpirație îi alunecau pe trup, printre sîni, şi îi aminteau că e o prostie

să te grăbeşti. Nu se schimba nimic dacă s-ar fi oprit să se uite în vitrine. Rezistă tentației. Vedea secția de poliție în față, nu departe. Clădirea frumoasă şi grațioasă o chema cu promisiunea aerului ei răcoros. Văzuse celelalte secții de poliție din oraş. Erau clădiri simple, obişnuite, pe lîngă care trecuseră cu maşina cu o zi înainte. Clădirea secției de poliție din sectorul opt era reprezentativă pentru New Orleans: seducătoare, cu stil, frumoasă şi păcătos de leneşă. Îşi imagină ce de lucruri văzuseră zidurile bătrîne. Scandaluri, crime desfăşurate sub acel acoperiş. Iubiri arzătoare. Poliția nu era adesea legată de iubire, dar în acest oraş, în Cartierul Francez, orice era posibil.

La biroul înalt din hol stătea acum alt polițist. Ventilatoarele mari de pe tavan mişcau cu greu aerul gros. Karen spuse cum se numeşte şi i se dădu voie să treacă mai departe. Merse prin clădirea veche, iar podeaua îi scîrțîi sub tălpi.

Cînd ajunse la biroul lui mic şi aglomerat, detectivul Chastain vorbea la telefon. Ridică privirea şi cînd o văzu în prag îi făcu semn să intre. Ea tresări şi inima începu să-i bată mai repede. Se aşeză în scaunul cu spătar drept şi îşi luă geanta în brațe. Pe biroul lui era o pungă de hîrtie, ca acelea în care oamenii făceau cumpărături. Karen încercă să nu se uite la ea. În loc de asta se uită la detectiv, concentrîndu-se cu disperare la detalii. Observă contrastul dintre ceasul de aur

şi pielea lui bronzată. Privi părul scurt de pe brațe, care se vedea de sub mînecile suflecate. Purta o cămaşă simplă, albă, fără guler, şi pantaloni negri. O vestimentație austeră care îl făcea să semene cu un coregraf care purta pistol la şoldul drept.

Încerca să nu asculte conversația, dar îşi dădu seama curînd că tonul lui devenise nerăbdător. Făcu o grimasă şi se încruntă. Se uită la ea, apoi trecu brusc la franceza creolă, pe care Karen se bucură că nu o înțelege. Tonul pe care cineva înjură e acelaşi în toate culturile. Într-un final, detectivul spuse ceva pe un ton răstit şi trînti receptorul.

– Sper că nu vorbiți franceza.

– Nu, nu, îl asigură ea.

– Eu ştiu înjurăturile, şi asta e suficient de cele mai multe ori.

Îşi trecu mîna prin părul tuns scurt, într-un gest brusc, iritat. Respiră adînc şi se destinse.

– Vreți o ceaşcă de cafea sau o Cola?

– Nu, mulțumesc, încercă ea să zîmbească. Abia am mîncat, aşa că nu sînt în pericol să vă leşin la picioare. Astăzi nu e nevoie să îmi dați să beau prea mult suc.

– Motto-ul nostru este „serveşte şi apără", aşa că e în fişa postului, spuse el cu o privire veselă şi un zîmbet care aproape că-i ajunse şi pe buze, dar care se stinse cînd arătă spre punga de hîrtie. Nu m-aş fi

ocupat eu de asta, dar ceva din ce-ați spus ieri m-a pus pe gînduri. S-ar putea să fie mai greu decît vă aşteptați.

Spaima lui Karen se transformă, crescu. Mîinile i se încleştară pe geantă.

– La ce vă referiți?

Avea un ton calm, asta îi cerea din ce în ce mai mult efort. El tăcu o clipă, apoi se ridică de pe scaun şi se aşeză aproape de ea, pe marginea biroului, aşa cum făcuse şi cu o zi înainte.

– Erați foarte apropiată de mama dumneavoastră, nu-i aşa?

Întrebarea lui o luă prin surprindere.

– Da, sigur. Cînd a plecat tata, ea a fost... devastată. El plecase din armată, aşa că nu mai primeam pensie lunară. Ea a fost nevoită să aibă grijă de mine. Nu ştia să facă nimic, aşa că a muncit pe unde apuca. A făcut curățenie, a călcat rufe şi a fost chelneriță.

– Nu sînt slujbe prea bine plătite, comentă el fără să-şi mute privirea de la ea.

– Nu. Avea două sau trei servicii deodată. Asta pînă cînd am crescut eu şi am putut să o ajut. În ziua în care m-am angajat la spital, mama a renunțat la muncă. Lucrase din greu atîția ani... A fost rîndul meu să am grijă de ea.

Detectivul o privi un moment, fără să spună nimic, cu o expresie indescifrabilă.

– Nu mulți ar gîndi aşa, spuse pînă la urmă.

– Atunci au o problemă, se aprinse Karen.

Ea ar fi fost gata să facă orice ca mamei să-i fie mai uşor. El ridică o mînă cu palma în sus, într-un gest menit să o calmeze.

– Nu vă contrazic.

– Ce vreți să ştiți? Ce legătură are mama cu obiectele tatălui meu?

Chastain ezită.

– Tatăl dumneavoastră a păstrat ceva important pentru el. Ar fi putut să o vîndă, însă a cusut-o în tivul pantalonilor.

Ea îl privi uimită, întrebîndu-se ce putuse fi atît de important dacă soția şi fiica lui nu contaseră. Detectivul întinse mîna şi scoase din pungă un plic maroniu, pe care îl deschise şi-l răsturnă în palmă.

– A însemnat ceva pentru el, spuse el încet, aplecîndu-se în fața ei şi arătîndu-i obiectul pe care îl ținea în mînă.

Karen se uită la inelul de aur din palma bătătorită a detectivului. O clipă nici nu ştiu ce este. După aceea simți că o cuprinde amorțeala. Cumva, mintea ei se separă de trup, ca şi cum realitatea s-ar fi schimbat dintr-o dată. Era verigheta lui. O păstrase. Simpla prezență a acelui obiect acolo punea sub semnul întrebării tot ce ştiuse şi crezuse despre tatăl ei.

– Nu e cinstit, şopti, referindu-se nu la ce ar fi putut înțelege polițistul ci la sentimentalismul neaşteptat al tatălui ei.

Nu voia să ştie aşa ceva despre el. Nu voia să creadă că, poate, şi el avusese regrete, şi el suferise, şi el pierduse visuri. Era mai simplu să-l considere un ins lipsit de emoţie. Dar nimic nu era uşor. Nici moartea şi cu siguranţă nici viaţa.

Chastain nu spuse nimic, ci continuă să stea acolo, ţinînd inelul în palmă, ca pe o ofrandă. Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost singură? Cu siguranţă că poliţia avea o listă cu obiectele din pungă. Ea ar fi trebuit să semneze un document care să ateste că luase în posesie tot ce era trecut pe listă, însă fără să ştie că tata păstrase verigheta. Medicul legist nu s-ar fi ocupat chiar el, ci i-ar fi dat sarcina unui funcţionar, iar ea nu ar fi aflat niciodată. Detectivul Chastain se străduise să facă asta, la fel cum se străduise să o ajute cu o zi înainte.

Karen se văzu întinzînd mîna într-o mişcare involuntară, ca şi cum braţul nu i-ar fi aparţinut. Îi tremurau degetele. Încet, atinse inelul şi desenă cercul cu vîrful degetului, apoi trase mîna înapoi.

Detectivul o luă de mînă, atingînd-o cu blîndeţe. Îi deschise palma şi aşeză acolo inelul, apoi îi împături degetele peste el. Inelul era cald, mîna lui, şi mai caldă.

– I-a păsat, spuse el. Nu ştiu de ce v-a părăsit, dar vă iubea.

Karen nu se putu uita la el. În loc de asta, se uită fix la mîinile lor, a lui puternică şi măslinie, mult mai

mare decît a ei. O ţinea uşor, ca şi cum ar fi ştiut că e puternic, deşi mulţi bărbaţi nu sînt conştienţi de forţa pe care o au. Avea grijă să nu o rănească.

Disperată, se străduí să-şi păstreze controlul, dar apropierea şi înţelegerea lui o sabotau. Şi el păru a pricepe, fiindcă îi eliberă mîna şi se ridică, întorcîndu-se pe scaunul lui din spatele biroului vechi.

– Mulţumesc, spuse ea foarte încet.

Se simţea uşurată că-i lăsase mîinile libere, dar în acelaşi timp şi-ar fi dorit să o susţină mai departe.

– Cu plăcere, spuse el.

– Restul... sînt numai haine?

– Da. Avem o listă.

– Măcar o să ştiu ce mărime să aibă costumul pe care-l cumpăr, spuse ea, deşi se cutremură la gîndul că trebuie să caute printre hainele ponosite ca să găsească o etichetă.

Era prea mult, prea repede. Detectivul Chastain făcu o pauză, privind-o, apoi spuse încet:

– Patruzeci şi patru.

Ea înghiţi şi dădu din cap, privindu-şi mîinile. Trebuia să-l întrebe ceva, doar ca să fie sigură şi, deşi unui poliţist îi va fi greu să răspundă, ştiu, cumva, că el avea să fie sincer cu ea.

– Domnule detectiv...

– Da? spuse el blînd după o clipă, fiindcă ea tăcuse.

Îl privi în ochi.

– Încă mai lucrați la acest caz?

El tăcu puțin, apoi răspunse:

– Nu.

Karen tresări, deşi se aşteptase la asta. El se aşeză din nou în fața ei şi o luă iar de mînă, mîngîindo. Degetele lui bătătorite îi dădură o senzație de căldură masculină.

– Îmi pare rău, murmură el.

– Înțeleg, spuse ea cu greu. Trebuie să faceți eforturi acolo unde contează cel mai mult. E la fel şi la urgențe, la spital.

– Realitatea e crudă.

Înțelegerea lui, sinceritatea, însemnau mai mult decît dacă ar fi spus toate platitudinile potrivite sau dacă ar fi încercat să o liniştească mințind-o frumos. Îl strînse de mînă, apoi îşi îndreptă spatele.

– Am multe de făcut azi, aşa că o să plec.

El se dădu la o parte ca să-i facă loc să se ridice.

– Mulțumesc, spuse ea, apoi ieşi.

Marc oftă în urma ei. Era calmă, dar palidă. Simți o strîngere de inimă. Fir-ar să fie. Tatăl ei fusese omorît, iar el nu avea ce să facă. Imediat ce identificaseră cadavrul primiseră un caz mai productiv. Nu avea rost să încerci să-l găseşti pe cel care omora un om al străzii. Şi oricum nu avea nici un indiciu. Era foarte frustrant. Îi venise să o strîngă la piept, să o ridice în brațe şi să o facă să înțeleagă că nu trebuie să treacă singură prin toate astea. Dar nu făcuse asta,

pe de o parte fiindcă era prea curînd, pe de alta fiindcă i-ar fi distrus calmul pe care ea se luptase să-l păstreze.

Probabil că era aşa responsabilă de mică, forțîndu-se să fie un mic adult, deşi ar fi trebuit să nu aibă nici o grijă, să se joace cu păpuşile şi să sară coarda. Vedea mereu astfel de cazuri. Atunci cînd copiii creşteau cu numai unul dintre părinți şi îl vedeau pe acela străduindu-se să ducă tot greul, ei deveneau pur şi simplu părinți la rîndul lor şi îşi asumau responsabilități mai mari decît puteau duce. Probabil că ea se ocupase de curățenie şi se asigurase că mama ei avea ce mînca atunci cînd ajungea acasă. Probabil că făcuse tot ce putea ca să-i uşureze acesteia povara.

Karen chiar devenise asistentă medicală, asumîndu-şi mai multe responsabilități. Faptul că devenise unica susținere a mamei ei spunea ceva despre ea. Probabil că-i şi spunea acesteia pe nume, măcar uneori. Fetița devenise mamă, iar mama devenise dependentă de ea. Era clar că o adorase pe mama ei şi că fusese foarte protectoare cu ea.

Îşi petrecuse întreaga viață avînd grijă de ceilalți, şi acum voia să aibă el grijă de ea. Dorea asta cu o forță care îl tulbura. Era din fire protector cu femeile, dar nu se mai simțise niciodată ca acum. Ceva din el se schimbase şi nu-i părea deloc rău. Oare ea ştia cît e de curajoasă? Comentariul legat de femeile superficiale, cel pe care-l făcuse în maşină, fusese amuzant,

dar ea vorbea serios. Karen Whitlaw nu ar fi părăsit pe cineva pentru că îi era frică. Ea ar fi rămas în relație și la bine, și la rău.

Oricînd era cu cineva, Marc făcea tot posibilul să nu aducă acasă problemele de la muncă. Era, inevitabil, chemat la cîte un caz, dar nu vorbea despre el. Își protejase mereu prietenii de urîțeniile pe care le vedea în fiecare zi, pe de o parte din cauza naturii sale protectoare, pe de alta, fiindcă nu credea că ei ar putea înțelege și accepta acea parte din el care îi permitea să facă față. Poate că le subestimase pe femeile din viața lui, dar văzuse multe relații distruse de tensiunea unui loc de muncă și nu-și dorise să rişte nimic. Cu toate astea, știa că ea nici n-ar fi clipit. Ar fi stat dreaptă, ar fi ridicat bărbia, așa cum o văzuse făcînd de cîteva ori atunci cînd era pe punctul de-a fi copleșită. Majoritatea ar fi cedat încărcăturii emoționale, dar ea făcuse față și se abținuse din plîns, așteptînd să fie singură ca să dea voie lacrimilor să curgă.

Marc știa că plînsese, îi văzuse pleoapele umflate. Plînsese cînd el nu era lîngă ea ca să o țină în brațe. Dar va fi, se gîndi hotărît. De acum încolo, va fi.

Capitolul IX

Era înnorat și stătea să plouă, iar Karen avea impresia că o să se topească din cauza căldurii. Picături de transpirație i se adunau între sîni și-i alunecau pe șolduri. Purta o rochie subțire, fără mîneci, dar *neagră*. Simțea cum materialul absoarbe căldura. Se concentră mai mult pe senzații și pe tunetul care se auzea în depărtare. Se gîndi la cît de verde era iarba, ascultă cîntecul păsărilor și se enervă fiindcă tocurile îi tot alunecau pe pămîntul moale. Nu mai văzuse niciodată țărînă atît de închisă la culoare. Se uită la copacii imenși, la flori. Cimitirul ăsta mic, de țară, era mai frumos decît cel mare și atent întreținut în care era îngropată Jeanette. Poate că ar fi fost mai bine să o mute și pe mama ei aici, decît să-l aducă pe Dexter în Ohio. I se strînse stomacul. Încercase din răsputeri să nu se gîndească la ce se întîmpla, dar înmormîntarea își făcuse pînă la urmă loc în gîndurile ei. Nu voia să se gîndească la omul din coșciug. Dexter Whitlaw. Tatăl ei. Orice defecte ar fi avut și orice demoni l-ar fi urmărit, în acel moment Karen se văzu nevoită să

admită că nu avea doar amintiri urîte cu el. De cîteva ori se aşezase alături de ea, pe podea, şi se jucaseră împreună cu păpuşile. Stătuse chinuit pe jos, neatent la poziția incomodă, şi ascultase fascinat poveştile ei despre viața păpuşilor. De obicei ele erau bolnave, iar ea le îngrijea – probabil o manifestare timpurie a pasiunii ei viitoare pentru medicină. De cîteva ori, Dexter o luase la plimbare prin pădure şi îi arătase cum să se ascundă în tufişuri şi cum să stea atît de nemişcată încît chiar şi veveriţele şi păsările să uite că e acolo. Dar oare cele cîteva amintiri plăcute puteau şterge întunericul de-o viață? Oare trebuia să îşi amintească numai lucrurile bune şi să uite de nopțile în care mama ei plîngea în pernă de dorul unui bărbat care nu era lîngă ea?

Ce risipă! Două vieți irosite. Simți o undă de regret, care o sufocă. Sau poate era din cauza umidității. Nu putea fi regret. De ce să plîngă pentru un om care nu se gîndise niciodată la ea şi care venea în vizită sau suna numai cînd avea el nevoie de ceva? Şi cu toate astea, păstrase verigheta. O cususe în tivul pantalonilor, ca să nu o piardă. Fusese importantă pentru el, aşa cum bine observase detectivul Chastain. Dacă ținea la viața pe care o reprezenta inelul, acea viață normală pe care o lăsase în urmă, sau la oamenii din ea, Karen nu putea spune.

Nu voia să plîngă pentru el. Refuza. Dar marginile coşciugului deveniseră tulburi, iar cuvintele preotului,

zgomot pe fundal. Presiunea pe care o simțea în capul pieptului era atît de mare că abia o mai putea controla.

Copacii se mişcară, respirînd. O adiere de vînt răcoros îi atinse picioarele şi ceafa, trimițîndu-i un fior pe şira spinării. Senzația era plăcută, iar ea oftă în timp ce transpirația i se evapora de pe trup. Era recunoscătoare pentru răcoare, chiar dacă imediat după ea urmă o ploaie măruntă.

În cîteva minute i se făcu, însă, frig, fiindcă vîntul şi ploaia se înteţiseră. Detectivul deschise o umbrelă, apropiindu-se ca să încapă amîndoi dedesubt. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui. Făcuse mai mult decît era necesar. Mult mai mult. Se ocupase de înmormîntare, rezolvase problemele înainte să devină obstacole de netrecut. Îşi amintise chiar să comande flori pentru coşciug şi o ajutase să le aleagă.

Karen nu ştia de ce făcuse toate astea. Ea era o persoană de bun simț, dar începea să creadă că-şi imaginase disprețul lui de la început, fiindcă nici măcar o străfulgerare de antipatie nu-i traversase chipul de atunci încolo. Poate că oboseala şi şocul îi provocaseră halucinații. Oricum, Chastain făcuse mai mult decît îi cerea datoria, chiar dacă nu fusese nici o clipă ostil. O fi fost un exemplu din faimoasa curtoazie a domnilor sudişti, dar el făcuse mai mult decît să îi deschidă uşile şi să se ridice atunci cînd intra ea în cameră.

Da, asta era. Gîndeşte-te la detectiv, sau la diferenţele dintre state la modul general. Orice în afară de faptul că preotul îi strîngea mîna şi-i prezenta condoleanţe, şi că angajaţii de la pompe funebre aşteptau ca ea să plece pentru a coborî coşciugul în groapă. Mormîntul era ascuns de un covor din fetru, ca şi cum imaginea ar fi fost prea mult de suportat pentru cei îndoliaţi.

Dar ea nu putea să plece. Nu putea să-l lase acum pe Dexter, în ultima lui clipă pe pămînt. Merita să fie cineva cu el, cineva a cărui memorie să reţină detaliile şi să nu-l lase să dispară fără urmă. Oricîte defecte ar fi avut, era tatăl ei, legat de ea pentru totdeauna prin gene.

– Puteţi începe, spuse răguşit.

Era un efort să vorbească. I se făcu pielea de găină şi îşi strînse braţele în jurul pieptului, ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singură, ca să se apere de vînt, întrebîndu-se unde era căldura de mai devreme. Ploaia cădea cu putere pe umbrelă şi îi stropea picioarele şi spatele. O trecu un fior. Văzu că directorul de pompe funebre se uită la detectiv, ca şi cum lui i-ar fi aparţinut decizia. Poate că aşa şi era. Dacă el decidea să o ia de acolo, Karen nu ştia dacă ar fi fost în stare să protesteze sau să se opună. Dacă încerca să spună ceva, ar fi putut pierde controlul şi s-ar fi transformat într-o masă nedefinită şi îndurerată. Iar aceea nu era o poziţie din care să poţi fi autoritar.

Detectivul dădu scurt din cap, iar ea încercă să-i transmită din privire cît de recunoscătoare îi e, nu doar pentru asta, ci pentru tot. Directorul de pompe funebre le făcu semn angajaţilor. Lanţurile scîrţîiră şi coşciugul fu coborît încet în mormînt.

Pe Karen o trecu un fior, apoi încă unul şi încă unul. Era înfiorare, sau tremura? Nu-şi putea da seama şi nici nu-i păsa. Ştia doar că tot trupul i se scutură şi că nu-şi mai poate stăpîni suspinele.

Tăcut, Chastain păşi în spatele ei ca să o apere de ploaie. Ea îşi îndreptă umerii într-un efort de a se controla, dar el se apropie şi mai mult, atingînd-o, lipindu-se de ea, puternic, solid şi cald. Ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume, îşi desfăcu jacheta şi o cuprinse în braţe înăuntrul ei. Materialul îi acoperea umerii şi braţele goale, încălzind-o. El încă mai ţinea umbrela în mîna stîngă, dar cu dreapta o cuprinse şi o strînse aproape de pieptul lui puternic.

Gestul o şocă. În afara mamei ei, nimeni nu se mai aşezase vreodată între ea şi lume. Era atît de neaşteptat şi de intim... şi de protector. Protecţia o făcea să-şi piardă controlul, dar o susţinea şi o îmbărbăta în acelaşi timp.

Lacrimi fierbinţi îi împăienjeniră din nou privirea, ascunzînd imaginea bărbaţilor care luau cu lopeţile pămînt din grămadă. Auzi, totuşi, zgomotul pe care îl făcea ţărîna atunci cînd atingea metalul. Lucrau metodic, în ciuda ploii, ca şi cum treaba ar fi fost prea

serioasă ca să fie făcută în grabă. Ea rămase în picioare tot timpul, cu Chastain în spatele ei, încălzind-o şi dîndu-i din puterea lui, ca ea să poată rămîne pe loc.

Karen era obişnuită să fie singură. Chiar şi atunci cînd era mică încerca să nu o deranjeze pe mama cu problemele ei, fiindcă simţise mereu că Jeanette avea destule pe cap. Şcoala de asistente medicale o făcuse şi mai independentă şi îi dăduse mai multe responsabilităţi. Nu o mai sprijinea nimeni de multă vreme, şi o deranja faptul că acum depindea de un bărbat pe care nu-l cunoscuse în urmă cu două zile. Încercă să clipească şi să scape de lacrimile care îi ardeau ochii. Încercă să spună ceva, înainte ca presiunea din piept să devină prea mare şi să împiedice cuvintele să iasă. Se îndreptă, deşi ceva din ea strigă la pierderea căldurii lui, la contactul cu frigul. Se întoarse cu faţa spre el, dar nu îi vedea chipul din cauza lacrimilor, şi deodată nu mai suportă. Suspinul care-i scăpă semăna cu sunetul scos de un animal rănit. Nu ştia dacă ea se prăbuşise la pieptul lui sau dacă el o trăsese acolo, dar era dintr-o dată în braţele lui, cu faţa ascunsă în cămaşă. Plînse cu sughiţuri, tremurînd din tot trupul şi agăţîndu-se cu degetele de umerii lui.

Chastain lăsă umbrela să cadă pe pămîntul ud. Îşi aşeză capul deasupra capului ei, murmurînd încet, consolator, parcă fără să spună cu adevărat cuvinte. Sunetele erau de-ajuns. Ea încercă să se apropie şi

mai mult, puţin speriată de cît de multă nevoie avea de el, dar neputîndu-se opri. O mînă mare îi atinse ceafa şi începu să maseze şi să strîngă, fierbinte pe pielea ei goală şi fină.

Durerea era mai mult decît putea suporta, suferinţa, regretul şi singurătatea îi frîngeau inima. În ciuda resentimentelor, atunci cînd Dexter trăia existase mereu posibilitatea ca într-o zi să îşi rezolve problemele, să uite demonii care-l chinuiau şi să încerce să aibă o relaţie cu ea. Acum nu mai era posibil. Murise, iar ea nu apucase să-l cunoască. Toate opţiunile fericite dispăruseră. Regreta pierderea speranţei la fel de mult cum regreta moartea lui, a tatălui pe care nu îl cunoscuse niciodată, dar a cărui absenţă îi modelase viaţa. Acum nu va mai putea să-i spună niciodată cît de furioasă era, cît de rănită. Nu va mai putea să simtă că aparţin aceleiaşi familii. Plînse din cauza asta, de dorul mamei ei şi de mila lui.

Dar o astfel de furtună emoţională era epuizantă, şi încet ea se linişti, încă în braţele detectivului Chastain, cu obrazul umed ascuns la pieptul lui. Îl ascultă vorbind încet cu cineva, pe deasupra capului ei. Poate că vorbea cu preotul. Cîteva momente mai tîrziu auzi paşi îndepărtîndu-se pe pămîntul umed. Erau singuri, şi acum îi era recunoscătoare pentru încă un lucru. Avea nevoie de intimitate, iar el i-o oferise.

Ploaia se mai potolise şi acum era doar o perdea călduţă de umezeală. Se terminase furtuna. Nu mai

bătea vîntul şi Karen simţea deja căldura zilei revenind şi aburul ridicîndu-se din pămînt. Inima lui bătea un ritm sacadat aproape de urechea ei. Pieptul i se ridica în timp ce respira şi parfumul cald şi umed al trupului lui era amestecat cu acela al aftershave-ului cu miros de lămîie. *Delicios*, se gîndi ea. Aşa cum trebuia să miroasă un bărbat. Gîndurile îi fugiră. Încercă să-şi amintească de ultima dată cînd fusese atît de aproape de cineva, dar nu reuşi. Avea impresia că nu mai fusese niciodată atît de aproape. O mai îmbrăţişaseră şi alţii, sigur, dar nu ca el. Nu acceptase niciodată atingerea liniştitoare a unui bărbat şi nici unul dintre iubiţii ei nu o văzuse vreodată plîngînd. Nu-şi permisese să aibă nevoie de ei, dar cumva, în acest moment, avea nevoie de Chastain. Avea nevoie să-i simtă braţele în jurul ei, numai acum. Avea nevoie de forţa lui, atît de evidentă în trupul musculos şi înalt care îi susţinea fără efort greutatea. Avea nevoie să fie strînsă aşa cum o strîngea el şi să-i audă vocea caldă murmurînd. Avea nevoie ca el să o îmbărbăteze, ca ea să ştie că acum, cîteva momente, nu era singură. Furtuna de emoţii o secase, o epuizase şi o făcuse să se simtă ciudat de detaşată.

– Îmi pare rău, spuse cu o voce înecată, abia auzindu-se de la pieptul lui.

– Ai voie să suferi.

El se mişcă un pic, ţinînd-o cu o singură mînă în timp ce cu cealaltă căută ceva în buzunar.

– Poftim o batistă.

Ea căută cu mîna, fără să ridice capul. Se şterse la ochi şi-şi suflă nasul, apoi se întrebă stînjenită cum să îi dea înapoi batista. Strivi materialul în mînă.

– O să o spăl, murmură.

El rîse încet, apoi o luă din nou în braţe. Karen îşi aşeză din nou capul pe umărul lui, oftînd şi simţindu-i umezeala hainei sub obraz. În copacii de deasupra începură să cînte păsările. Ploaia trecuse.

– Nu l-am cunoscut cu adevărat, şopti ea, simţindu-se obligată să vorbească. Apărea în viaţa noastre cam o dată pe an, şi mama începea să spere că de data asta o să rămînă, dar el pleca din nou, iar ea plîngea zile-n şir. L-am urît pentru asta.

Braţele puternice din jurul ei se strînseră şi mai mult.

– Tu voiai să rămînă?

– La început, da. De fiecare dată cînd se întorcea, fugeam la mine în cameră şi mă rugam din tot sufletul să nu plece iar, ca mama să fie fericită şi să nu mai plîngă. Nu mergea. După aceea am început să-mi pun dorinţe. Îmi doream dacă vedeam o stea căzătoare, cînd rupeam un iadeş sau cînd aruncam bănuţi în orice ochi de apă nimeream. Nu ştiam nici o fîntînă a dorinţelor, dar mă gîndeam că merge în toate bălţile.

El chicoti din nou, iar ea zîmbi, cu chipul ascuns în haina lui. Zîmbetul era obosit şi temător, dar era. El o legănă înainte şi înapoi o vreme, ca şi cum ar fi fost un copil.

– Te simți mai bine?

Ea dădu din cap.

– Plînsul eliberează endorfine şi ameliorează dispoziția.

– Atunci cred că tu eşti plină de endorfine, o tachină el.

De data asta ea rîse, ceea ce o şocă, făcînd-o să rămînă nemişcată. Cum putea să rîdă? Era lîngă mormîntul tatălui ei.

– Nu-i nimic, spuse el scuturînd-o puțin, înțelegînd ce se întîmplase fără să fie nevoie ca ea să-i spună ceva. Oamenii rîd mereu la înmormîntări. Uneori chiar şi membrii familiei. Bunica mea spunea mereu că aşa ne uşurează îngerii povara. Nu e lipsă de respect, e vindecare.

Detectivul avea dreptate. Se gîndi la celelalte înmormîntări la care fusese, la rîsetele înfundate, şi se relaxă din nou.

– Cînd aveam cam unsprezece ani, ne-am întors în Virginia ca să mergem la înmormîntarea bunicului, tatăl tatălui meu. Îmi amintesc că bunica stătea într-un balansoar şi ținea în mînă o batistă de-a lui de mătase şi vorbea despre el cu alți bătrîni. Au rîs cu toții la un moment dat. Au încercat să se abțină pînă cînd bunica a început să hohotească, legănîndu-se şi ținîndu-se de burtă. Au rîs toți, ca apucații.

– E folositor să-ți aminteşti de momentele bune. Deci eşti din Virginia? Mi s-a părut mie că aud un accent diferit de cel din Ohio.

O imită, spunînd O-hi-uh în loc de O-hi-oh, aşa cum spuneau sudiştii. În timp ce vorbea, îi luă mîinile de pe umerii lui, dar continuă să o țină în brațe. O mută într-o parte şi începu să meargă, ținînd-o pe după mijloc în aşa fel încît ea era nevoită să meargă în pas cu el. Karen nu voia să-şi arate chipul, fiindcă ştia că are ochii umflați, nasul roşu şi machiajul distrus. Spera totuşi că reuşise să şteargă cu batista lui mare parte din urme. Detectivul decisese că era momentul să plece, aşa că nu avea de ales. Poate că trebuia să lucreze, să se întoarcă în New Orleans. Se simți vinovată că-i ocupase atîta timp.

– Vă rețin din ceva? întrebă, jenată din nou.

El se oferise să o ajute, dar poate că doar de curtoazie. Poate că nu se aşteptase ca ea să accepte.

– Sigur că nu.

O trase mai aproape cînd ajunseră la poteca pietruită ce ducea înapoi la maşină.

– Astăzi sînt liber şi nu am nici o întîlnire de afaceri.

– Dar vreuna de plăcere? întrebă ea, displăcîndu-i chiar şi ideea.

Se mira de ea însăşi. Oare devenise atît de dependentă de el încît o speria să nu-l aibă alături? Era cazul să-şi revină, fiindcă a doua zi dimineață pleca spre casă.

– Nici una de plăcere, spuse el degajat. Ce-ar fi să ne plimbăm puțin prin Cartierul Francez şi apoi să mergem să mîncăm ceva? Nu ai văzut deloc oraşul şi ai mare nevoie să te relaxezi.

Karen se detensionă. Chastain voia să-şi petreacă restul după-amiezii cu ea. Poate că nu *voia*, ci se simțea responsabil, dar îi era oricum recunoscătoare pentru ocazia de a evita o seară lungă petrecută de una singură, cu gîndurile ei. Simți un val de uşurare cînd îi auzi invitația.

– Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

Soarele după-amiezii îi strălucea pe chip. Se terminase furtuna, deşi nori negri încă se strîngeau spre sud-vest. Căldura şi lumina erau incredibile, iar ea simți cum începe din nou să transpire, la fel de repede pe cît i se făcuse frig mai devreme. Strîngînd din pleoapele umflate, nu judecă bine distanța pînă la potecă şi atinse un tufiş, ale cărui crenguțe îi agățară ciorapul.

– Fir-ar să fie!

Se opri, încercînd să îşi dea seama cît de mare era paguba. Dresul era încurcat şi avea o gaură de mărimea unei monede, de la care porneau, în sus şi în jos, două fire duse. Un ciorap negru agățat era foarte urît, se gîndi ea uitîndu-se la pielea albă de dedesubt.

Începu să se aplece ca să desfacă firul, dar Marc îi apucase deja pulpa cu o mînă, descîlcind firul cu cealaltă. O zgîrietură mică şi roşie îi marcase pielea,

strălucind prin gaura din ciorap. El trecu degetul mare peste ea, alinînd usturimea.

– Poți să ți-i scoți la maşină, rosti ridicîndu-se.

Îi zîmbi şi o privi cu ochii gri strălucind.

– Eu o să stau pe partea cealaltă şi nu o să trag cu ochiul. Promit.

Ideea de a-şi scoate ciorapii în prezența lui, chiar dacă el ar fi fost pe cealaltă parte a maşinii, i se păru aproape prea îndrăzneață şi prea intimă. *Intimă.* Iar cuvîntul ăsta. Toată ziua, de fapt, încă din prima zi, i se păruse că el era foarte intim cu ea, deşi nu făcuse nimic sexual. O atingea mereu. Ba o mînă pe mijloc, ba pe spate, susținînd-o, ajutînd-o. Poate că nici nu s-ar fi descurcat fără atingerea lui care îi spunea că nu e singură.

Poate că intimitatea era ceva ce simțea doar ea şi poate că sudiştii erau toți atît de atenți cu femeile. El era primul pe care îl cunoştea, fiindcă sudiştii nu se înghesuiau în Columbus, Ohio. Nu avea cu cine să-l compare. Dacă detectivul Marc Chastain era masculul tipic din sud, se gîndi, atunci femeile din restul țării nu ştiau ce pierd. Ajunseră la maşină şi Marc trecu pe partea şoferului, întorcîndu-se cu spatele, aşa cum îi promisese. Soarele ardea, aşa că el îşi scoase jacheta şi aşteptă.

Părul negru îi era ud de la ploaie şi strălucea în lumină. Cămaşa albă, subțire, lăsa căldura trupului să iasă prin materialul care îi cuprindea umerii lați. Karen

se uită la el pe deasupra maşinii şi stomacul i se strînse. O clipă nu se putu mişca, incapabilă să privească în altă parte. Fiecare detaliu era atît de clar! Dimensiunea lui, poziția, părul care i se aduna pe ceafă. Pistolul era la brîu, iar ea se întrebă dacă mergea undeva fără el. Nu mai fusese niciodată atît de conştientă de prezența fizică a unui bărbat, iar asta aproape că-i tăia răsuflarea.

– Pot să mă întorc? întrebă el încet, iar momentul trecu.

– Nu încă, răspunse ea.

Marc se sprijini înapoi, calm. Karen se uită în jos, la ciorap, care arăta mult mai rău decît ar fi arătat picioarele ei goale. Măcar pretenția de a arăta bine, dacă nu altceva, o făceau să vrea să îi urmeze sfatul. Uşor amuzată, atît de el cît şi de ea, îşi ridică fusta şi dădu repede jos ciorapul rupt, apoi îl strînse în mînă şi-l ascunse în geantă.

Spre surpriza ei, se simți imediat mai bine. La cît de cald şi de umed era aerul, îi era mult mai comod aşa, fără ciorapul fierbinte care s-o înfăşoare de la mijloc pînă-n talpă.

Aproape imediat cum se ridică, el veni pe partea ei şi îi deschise portiera. Iar o atingea, de data asta pe mijloc, ghidînd-o încet în maşină. De nicăieri se trezi în ea dorința de a fi din nou în brațele lui, susținută şi protejată, de a-şi sprijini din nou capul pe umărul lui. O astfel de slăbiciune îi era necunoscută, aşa că îşi

îndreptă imediat umerii, controlîndu-se. Da, fusese foarte stresată şi deşi era în regulă să accepți o vreme ajutorul altcuiva, nu voia să-şi permită să facă asta prea des.

El se aşeză la volan şi îi zîmbi din colțul gurii, îngustînd ochii şi abia mişcînd buzele. Părea adormit şi... altceva. Karen nu ştia sigur ce e.

– Cred că iar o să plouă. Nu putem să ne plimbăm prin Cartierul Francez, spuse el. Mergem la mine şi să stăm pe balcon, la un pahar de vin. Şi ne uităm la oameni. Nu-i nevoie să stai singură într-o cameră de hotel.

O plimbare de după-amiază şi cina împreună erau una, dar să meargă la el acasă era cu totul altceva.

– Te-am deranjat destul, începu ea.

– Nu mă contrazice.

– E ziua ta liberă, şi...

– Ți-am spus să nu mă contrazici.

Tonul vesel o făcu să nu se supere, dar nici nu-i scăpă determinarea din vocea lui. Decisese că o duce acasă şi aşa avea să se întîmple. Karen se gîndi că el e aşa fiindcă-i polițist. Îşi sprijini capul pe tetieră. Cînd dădea un ordin, se aştepta ca toată lumea să-l asculte. La fel erau şi medicii. O asistentă nu trebuia neapărat să fie de acord cu ordinul, atîta vreme cît îl îndeplinea. Dar ia spital era vorba de meseria ei, iar aici, nu. Nici nu era ceva ce ținea de poliție. Putea să-l refuze. Problema era că nu voia să facă asta absolut deloc.

Voia să stea cu el pe balcon şi să bea vin. Părea un lucru atît de sudist, atît de specific pentru New Orleans. Voia să se amuze uitîndu-se la oameni. Şi clar nu voia să fie singură în camera de hotel.

Nu vorbiră mult în jumătatea de oră cît dură drumul înapoi în oraş. Karen se simţea epuizată, ciudat de detaşată şi de visătoare. Era urmarea furtunii de emoţii şi liniştea de după înmormîntare. Era ca şi cum ar fi terminat o sarcină foarte dificilă, iar acum se putea odihni. Sentimentul de plutire era plăcut. Nici nu-şi dădu seama că au ajuns în Cartierul Francez pînă cînd el nu coti pe St. Louis. Crezuse că au luat-o pe o scurtătură prin Cartier, deşi cînd se gîndi mai bine i se păru o idee ridicolă. De ce să intre pe străzile înguste, dacă nu să ajungă chiar pe una dintre ele? Marc încetini şi apăsă pe telecomanda garajului. O poartă mare şi albastră începu să se ridice. Conduse pe sub ea chiar dacă abia dacă încăpea maşina, făcînd-o pe Karen să aplece capul, speriată. El chicoti.

– Scuze. Cînd intri de suficiente ori aici, înveţi exact cînd ai loc pe sub poartă.

Opri motorul, ieşi din maşină şi merse pe partea ei. Karen se simţea stînjenită să stea pur şi simplu şi să nu deschidă uşa, dar aşteptă oricum. Nu dură decît cîteva secunde, iar el părea a se aştepta să facă asta. Îi deschise, iar ea coborî. O atinse din nou, uşor, pe mijloc, conducînd-o spre scări. La capătul lor descuie o uşă de lemn şi o deschise, făcîndu-i ei loc să intre

înainte. Uşa ducea pe o terasă largă de deasupra unei curţi pline de plante. În mijloc era o fîntînă în jurul căreia înfloreau plantele. Ferigi enorme şi palmieri înalţi îşi împleteau frunzele. Trandafiri şi violete şi alte flori ale căror nume nu le ştia umpleau aerul cu parfumul lor. Era sigură că simţea miros de iasomie, deşi nu vedea nicăieri floarea albă cu petale în stea. Fermecată, păşi înainte şi se sprijini de balustrada de fier forjat. Era minunat. Se uită în jos, spre o bancă de piatră aproape ascunsă printre frunze, şi se întrebă dacă Marc ieşea în grădină ca să uite de stresul de la muncă.

– E foarte frumos.

Trase adînc în piept parfumul delicios.

– Mulţumesc. Una dintre chiriaşe întreţine grădina şi o face să arate ca o seră, iar eu o mai păsuiesc cu chiria. E frumos, dar nu am timp să mă ocup de plante. Dacă nu ar fi doamna Fox, acolo jos ar fi doar pietre şi pămînt.

– Atunci doamna Fox să trăiască! spuse ea venindu-i greu să părăsească micul colţ de rai.

– Amin.

Marc descuie uşa în timp ce vorbea, deschizînd-o spre înăuntru şi întinzîndu-i mîna lui Karen. Ea părăsi terasa şi intră, simţindu-se imediat ca şi cînd ar fi lăsat în urmă secolul douăzeci. Casa era dintr-o altă epocă şi dintr-o altă lume. Tavanele aveau cel puţin şase metri înălţime, mobila era antică, dar din felul acela

utilitar, nu de expus la muzeu. Covorul de sub picioarele ei era vechi, dar încă gros şi minunat de moale. Singura notă modernă era fotoliul destul de mare cît să-l poată cuprinde pe detectiv.

Karen dădu să-l întrebe cum de-şi putea permite o astfel de casă din salariul lui de poliţist, dar i se păru prea nepoliticos şi se opri.

– Am moştenit casa de la bunica mea, spuse el privind-o cum se uită în jur. În pod sînt piese de mobilier vechi de două sute de ani. Materialele putrezesc, sigur, dar am grijă de lemn, şi din cînd în cînd retapiţez.

– Cred că e minunat să locuieşti într-o astfel de casă.

– Aici am crescut, aşa că nu mă gîndesc des la asta, dar da, e minunat.

Îi întinse din nou mîna, chemînd-o mai departe.

– Pe aici.

O conduse printr-o cameră mică pînă în bucătărie, apoi spre un alt balcon, acesta cu vedere la stradă.

– la loc, o invită el. Aduc ceva de băut. Ţi-e foame?

– Nu. Eu...

– Pun pariu că n-ai mîncat la prînz, spuse el îngustînd pleoapele. Aşa e?

– Da, recunoscu ea.

– Eşti asistentă medicală, spuse el pe un ton egal. Ar trebui să ştii mai bine.

Karen se aşeză. El intră înapoi în casă, iar ea se relaxă în scaunul din fier forjat, acoperit cu perne. Se uita la agitaţia de pe stradă cu o curiozitate temperată. Era epuizată, lipsită de putere şi încă se mai simţea puţin amorţită. Nu putea decît să stea jos. Se uită la ghivecele suspendate din care atîrnau ferigi, la uşile franţuzeşti din lateral şi din nou avu impresia că e în altă lume. Soarele cald al după-amiezii ridicase temperatura şi din băltoacele de pe trotuar ieşea abur. La umbră se putea sta, totuşi. I-ar fi trebuit un evantai, doar ca să cadreze cu atmosfera. Zîmbi şi închise ochii.

Probabil că adormise, fiindcă tresări atunci cînd el aşeză o tavă pe masa de lîngă ea. Adusese sendvişuri cu şuncă, o farfurie cu fursecuri, două pahare goale şi o sticlă de vin roşu.

– Un bărbat de casă, spuse ea pe un ton visător, ca şi cum nu s-ar fi trezit încă.

– Nu mă aprecia prea mult, rosti el rar, aşa cum numai el ştia, şi se aşeză de cealaltă parte a mesei. Fursecurile sînt de la o brutărie, şi orice prost poate să facă un sendviş.

Se schimbase, observă ea. Renunţase la cravată şi îşi pusese o pereche de blugi în locul pantalonilor. Era desculţ şi, deşi încă mai avea cămaşa albă, o lăsase pe dinafară şi spatele era mototolit. Se şi deschisese la cîţiva nasturi. Cămaşa era închisă numai la mijloc. Avea umerii laţi şi păr pe piept. Frumos. Marc

îşi ridică picioarele goale pe balustrada balconului şi oftă.

– Dă-ți jos pantofii, o invită el.

Ea se conformă, fiindcă ideea de a rămîne desculță pe o vreme atît de caldă îi surîdea. Ridică şi ea picioarele, gîndindu-se că trecătorii nu aveau cum să vadă mai mult decît cîțiva centimetri sub rochie, presupunînd că s-ar fi uitat cineva. Se întîmplau prea multe pe stradă ca să te mai uiți şi în sus. Oftă la fel ca el, fiindcă era minunat să scape de pantofi, să ridice picioarele şi să-şi relaxeze coloana. I se întîmpla atît de rar să stea, pur şi simplu, încît devenise un lux. Fără să se ridice din poziția în care era, Marc întinse o mînă şi turnă vin în pahare.

– Mănîncă, spuse el şi aşteptă pînă cînd ea luă unul dintre sendvişuri, apoi îl luă el pe celălalt.

Karen mîncă în tăcere, bău vin şi se uită la turiştii care se plimbau dedesubt. De undeva se auzi muzica unei trupe de stradă şi cineva cîntînd expert la pian. Frînturi de conversație ajungeau pînă la ei, ca un zgomot de fundal. Nu-şi putea imagina că vreun alt loc din lume era ca New Orleansul, cu magia sa degajată şi exotică. Aveau picioarele alăturate pe balustradă, iar ea le privi cu interes, uimită de diferențe. Ale ei erau mai mici şi mai subțiri, cu o formă delicată şi feminină. Ale lui erau mari, osoase şi cu cîteva fire de păr. Masculine. Interesant.

– Ştii, murmură ea încă adormită, de ce sînt picioarele bărbaților atît de diferite de cele ale femeilor?

El îşi mişcă talpa dreaptă şi o atinse pe a ei, uitîndu-se atent. Aplecîndu-şi puțin capul, spuse:

– Din cauza ojei.

Dacă ar fi ajuns la el, l-ar fi lovit cu cotul.

– Nu. E din cauză că bărbații alergau după antilope şi mamuți.

El rîse tare. Era un sunet adînc şi delicios, masculin, care o înfioră.

– Deci picioarele femeilor au rămas subțirele fiindcă ele nu făceau decît să se plimbe la cules de mure.

– Şi la cărat copii.

Voia să-l audă rîzînd. Aproape că tremura din nou, dar de data asta de plăcere.

El se aşeză mai bine pe scaun.

– Ar fi fost greu să alergi după mamuți în timp ce cărai şi bebeluşul, şi sulița.

– Astea sînt scuze. Ați face orice ca să nu stați cu copiii.

Vinul era bun, deşi ei nu-i plăcea cel roşu. Acesta era dulce şi parfumat. Termină paharul şi-l puse pe masă, oftînd mulțumită. Nu vorbiră o vreme. Conversația părea inutilă pe aşa o căldură. Un tunet îi anunță că se apropia din nou ploaia, şi norii începură să acopere soarele care asfințea. Marc duse tava în casă, dar lăsă fursecurile pe masă. Se întoarse după cîteva

minute. Din interior plutea pînă la ei muzică instrumentală, blues. Totul plutea în aerul din New Orleans, se gîndi Karen închizînd ochii. Orice altceva ar fi cerut prea mult efort.

– Mai vrei vin?

– Da.

– Atunci mănîncă un fursec.

– Eşti nemilos, spuse ea zîmbind şi luînd un fursec. Aroma îi explodă pe limbă.

– E foarte bun. Cu ce este?

– Ciocolată albă, nuci pecan şi alte chestii. Astea îmi plac cel mai mult.

Mîncă şi el unul, cu poftă, apoi mai luă unul. Ce ciudat era, se gîndi ea amuzată. De modă veche în atîtea privinţe, dar un bărbat american modern în altele. S-ar fi simţit în largul lui în fotoliul mare din sufragerie, în blugi şi în tricou, uitîndu-se la meci. Şi era poliţist, ceea ce-l făcea să fie şi mai complex. Ce alte calităţi mai avea, oare? Îşi dădu seama că nu contează, fiindcă nu va avea ocazia să afle. Pleca a doua zi dimineaţă. Stomacul i se strînse dureros.

Terminară farfuria de fursecuri şi al doilea pahar de vin. Tună din nou, de data asta mai aproape. Începu să plouă şi turiştii de pe stradă fugiră să se adăpostească. În cîteva minute, nu mai era nimeni pe trotuare, iar ploaia se înteţi, făcînd să pară mai întuneric decît era. Lui Karen i se răci pielea, dar vinul o încălzise pe interior. Se auzea un saxofon plîngînd, iar notele lui

curate îi atingeau sufletul. Se cuprinse cu braţele, întristată.

– Dansează cu mine, spuse el încet, ridicîndu-se şi întinzîndu-i mîna.

Ea se apropie în tăcere, închise ochii şi puse capul pe umărul lui, ca mai devreme. Nu exista nimic mai perfect, se gîndi, decît să dansezi încet, desculţă, pe un balcon din New Orleans, în timp ce afară ploua şi apunea soarele. Marc era atît de cald încît ei îi venea să se topească pe pielea lui. Se apropie înainte să-şi dea seama ce face. Se retrase imediat, dar el o opri, ţinînd-o de mijloc şi trăgînd-o şi mai aproape.

– E în regulă. Sprijină-te de mine.

Cuvintele fuseseră abia şoptite, ca şi cum Marc n-ar fi vrut să întrerupă momentul. Ea se relaxă din nou, atît de repede încît aproape că se simţi vinovată. Îl folosea fără ruşine, ca să o consoleze, ca să o susţină, ca să-i facă plăcere. Da, era o plăcere să-i simtă braţele puternice în jurul ei, să-i simtă pieptul atingîndu-i sînii în timp ce se legănau în ritmul saxofonului. Coapsele şi picioarele lui o atingeau din cînd în cînd şi, deşi era un domn şi se ferea destul de mult, din cînd în cînd ea îi putea simţi erecţia prin materialul pantalonilor. Îşi dădu seama că aşteaptă, abia respirînd, ca el să se apropie mai mult. Voia să se lipească de Marc cu totul.

Inima îi bătea încet, greu. Nu-i mai era deloc frig. Era învăluită de căldură, se simţea uşoară şi nu se gîndea la nimic. O mînă puternică îi alunecă pe spate

şi se opri pe ceafă, iar cealaltă se mişcă în jos, spre fund. Nici nu îi trecu prin minte să se opună. Cumva, atingerea lui nu îi cerea nimic. O mîngîia încet, atîta tot. Nu ştiuse niciodată cît de plăcut poate fi.

El îi aplecă puţin capul, cu o mînă fermă. Karen îi văzu buzele senzuale înainte ca el să o sărute încet. Închise ochii din nou. Avea buzele moi şi o săruta cu grijă, fără să-şi folosească limba.

Brusc, îşi dori ca el să adîncească sărutul. Voia să-l guste mai mult. Îi plăcea ce primea de la el mai mult decît îi plăcuse vreodată cu alţii, aşa că se lăsă pradă sărutărilor lui uşoare şi mîngîietoare. Se lipi de el, arcuindu-şi şoldurile. El îi luă mîna de pe fund, făcînd-o să scoată un mic sunet de protest. Dar cînd auzi sunetul apăsatului pe clanţă, înţelese că o conducea înapoi în bucătărie. Înăuntru era întuneric. Nu lăsase nici o lumină aprinsă. Nu se deranjă să deschidă ochii, ci oftă de plăcere atunci cînd el continuă să o sărute şi îşi puse mîna la loc pe trupul ei. De fapt, o atingea acum cu amîndouă mîinile, îşi dădu seama ca prin vis. Iar ea se sprijinea cu amîndouă mîinile de umerii lui. Sînii îi erau grei şi o senzaţie de căldură îi umplea partea de jos a corpului. Era bine. Mai mult decît bine. Voia să o sărute cu limba, şi voia asta atît de mult încît se ridică pe vîrfuri şi iniţie ea sărutul mai adînc. Îi venea să se lipească de el, şi făcu asta, simţind cum sfîrcurile i se întăresc de plăcere.

El gemu răguşit şi preluă controlul sărutului. De data asta Karen simţi o plăcere intensă, puternică, şi scoase un sunet încîntat. Da! Avea un gust minunat, de fursecuri, de vin şi de el. Limba i se mişca cu hotărîre, adînc, iar a ei se juca, tachinînd. Karen nu ştia că un sărut poate să fie atît de subtil, atît de plin de înţelesuri şi atît de variat. Marc îi apucă rochia şi i-o ridică peste şolduri, apoi îşi strecură mîinile sub elasticul lenjeriei ei, apucîndu-i fundul. Pielea ei era rece, iar mîinile lui, calde. Contrastul o făcu să se arcuiască înainte, tresărind. Îşi simţea sînii grei. Ondulă puţin şoldurile, atingîndu-l şi mişcîndu-se instinctiv în căutarea eliberării. Nu îi mai era doar cald. Era fierbinte, simţea că pielea îi e strîmtă, iar hainele, incomode.

El se opri puţin, ca să-i dea jos slipul care îi alunecă pe coapse şi căzu în jurul gleznelor.

– Fă un pas, şopti, iar ea îl ascultă fără să se gîndească la ce face.

Îi bătea tare inima şi trupul îi era cuprins de febră.

– Deschide ochii.

Ea îi deschise, uitîndu-se la el în lumina palidă din cameră. Chipul îi era luminat de razele umede care intrau pe geam. Avea o expresie hotărîtă, ochii migdalaţi, privirea străpungătoare şi o gură foarte senzuală.

Nu erau în bucătărie, îşi dădu ea seama uşor surprinsă. Dansase cu ea prin celălalt set de uşi. Erau

în dormitor. Ajunse cu spatele genunchilor la pat, iar el o culcă încet, cu mişcări ferme şi sigure. Abia avu timp să observe răceala aşternutului, că el o şi urmă, mare şi greu, despărțindu-i coapsele cu genunchii şi desfăcîndu-se la blugi.

Ea respiră adînc, cu ochii pe jumătate închişi, privindu-l printre gene. Încă se simțea ca într-un vis, ca şi cum nimic din ce se întîmpla n-ar fi fost real. Cu toate astea, nu dorise pe nimeni aşa cum îl dorea pe el acum. Nu simțise pentru nici un bărbat ce simțea pentru el, şi o surprinse forța nevoii pe care o simțea. Nu era sigură cum ajunsese aici, în pat cu un bărbat aproape necunoscut, fără desuuri şi cu rochia ridicată în jurul taliei.

Prima lui atingere intimă o făcu să tresară. Era o notă bruscă de realitate. Ochii i se deschiseră larg, uimiți, şi îl apucă de umeri, strîngînd. Marc o privi în ochi în timp ce trupul lui mare o împingea în saltea, apoi o pătrunse cu o mişcare sigură şi dură, intrînd cu totul dintr-o singură mişcare. Karen se arcui, surprinsă de intruziunea puternică. Era tare şi neted, gros, imposibil de adînc, iar ea se mişcă puțin în jurul lui.

Marc o opri ținînd-o strîns, şi se retrase puțin. Împinse din nou, privind-o. Karen nu-şi putu stăpîni un suspin, cuprinsă de o plăcere chinuitoare. Inima îi bătea foarte repede. Se agăță cu disperare de el, simțindu-se ca şi cum o forță interioară era gata, gata să o distrugă. El îi şopti cuvinte drăgăstoase pe care

ea nu le înțelegea, liniştind-o. Vocea lui ca mierea era mai potrivită decît orice ar fi putut rosti.

– Te rog...

Se auzi implorîndu-l să aibă milă, să o elibereze, să-i dea totul. El înțelese ce simțea chiar mai bine decît ea însăşi şi se retrase, apoi reveni adînc, cu putere, din nou şi din nou, iar Karen simți primele valuri ale orgasmului.

El continuă să se mişte cu forță, ținîndu-i coapsele desfăcute, lăsînd-o fără nici un control, fără apărare. Era nemilos, iar ea se mişcă şi se arcui, fără să-şi dorească vreun pic de milă. Îl voia numai pe el, cu trupul atît de intim legat de al ei. Atunci cînd orgasmul se termină, rămase nemişcată, epuizată, abia conştientă. Marc se mai mişcă o dată, iar ea tremură sub el.

O îmbrățişă respirînd sacadat, cu inima bătîndu-i tare alături de a ei. Avea hainele umede şi era transpirat. Prin uşile franțuzeşti intra, însă, un vînticel răcoros. Karen îşi ascunse capul sub umărul lui, respirîndu-i parfumul cald, şi simți cum o cuprinde somnul. Se trezi puțin atunci cînd el se retrase şi protestă din instinct la pierderea căldurii lui care o ferea de răcoarea nopții. El îi murmură şi o linişti. În cameră era destulă lumină, aşa că îl văzu aruncînd un prezervativ şi îl întrebă:

– Cînd l-ai pus?

Ar fi putut jura că mîinile lui nu îi părăsiseră trupul de cînd ajunseseră în dormitor.

– Cînd am dat drumul la muzică.

Se întoarse cu fața spre ea, încă aşezat în genunchi între coapsele ei. Începu să o dezbrace, privind-o atent. Karen îl lăsă să-i desfacă fermoarul şi să o ridice puțin de pe pat ca să-i scoată rochia. Încă se mai gîndea la prezervativ. Deci plănuise asta. Chiar înainte să înceapă să danseze, intenționase să facă dragoste cu ea. Acest lucru părea a avea o oarecare importanță, dar nu-şi dădea seama care era ea. Marc îi aruncă la o parte rochia, apoi îi desfăcu sutienul şi i-l scoase. Goliciunea o făcea să se simtă prea vulnerabilă, în ciuda actului atît de intim pe care tocmai îl împărtăşiseră. Nu-i venea să creadă că e dezbrăcată în fața unui bărbat aproape complet îmbrăcat. Se aştepta să dureze ceva mai mult înainte să o dorească încă o dată, însă îl putea vedea crescînd din nou, pe sub cămaşă.

Mişcă mîinile, poate în încercarea de a se acoperi, dar el îi prinse încheieturile şi i le ridică pe pernă, lîngă cap, apoi o privi lent, de sus în jos. Sfîrcurile i se întăriră sub ochii lui, iar el zîmbi. Se aplecă şi îl linse pe dreptul, făcînd cercuri cu limba, apoi prinzîndu-l între dinți şi muşcînd cu grijă. Fiori fierbinți îi străbătură corpul. Tresări, încercînd să-şi elibereze brațele, nu ca să-l îndepărteze, ci ca să-l tragă spre ea. El îi supse sfîrcul, apăsîndu-l în cerul gurii, iar ea se arcui,

neputincioasă. Nu ştia că are sînii atît de sensibili, dar ce îi făcea el îi plăcea atît de mult încît simți, de necrezut, cum se aprinde iar.

Aşa aplecat peste ea cum era, o atingea foarte intim, desfăcîndu-i pliurile moi. Karen îşi ținu respirația şi îşi arcui şoldurile. Marc înjură în şoaptă, respirînd sacadat, şi se retrase puțin. Îşi dădu jos cămaşa şi îşi mai puse un prezervativ. Aplecîndu-se din nou deasupra ei, îi prinse încheieturile şi i le aşeză deasupra capului, ridicîndu-i sînii ca pe o ofrandă. Profitînd din plin de poziția ei, îi supse pe rînd sfîrcurile, blînd şi neînduplecat în acelaşi timp. Cu mîna liberă o mîngîie în jos, spre buric, spre picioarele desfăcute. Era sensibilă după partida de mai devreme şi abia dacă putea să cuprindă două dintre degetele lui mari. Tremură, suspină şi mişcă din cap între mîinile pe care el i le ținea strîns. Marc se înfioră.

– Eşti îngustă, murmură, sărutînd-o pe gît. Te doare?

– Nu.

Abia dacă putea vorbi. Degetele lui o atingeau adînc, apăsînd, iar cînd începu să-i mîngîie clitorisul cu degetul mare, ea țipă.

– Doamne!

Căldura care o cuprinsese o făcu să-şi ridice şoldurile şi să-şi arcuiască spatele. Simțea orgasmul crescînd, mai puternic decît cel dinainte. Avea pulpele desfăcute şi tremura, iar el se apropie mai mult, îşi

retrase mîna şi o pătrunse din nou. Căldura trupului ei se înteți, iar el împinse mai adînc. Suspine ritmice îi scuturară pieptul şi trupul îi tremură, eliberîndu-se.

El se controlă, aşteptînd ca ea să-şi revină, şi încet, cu atenție, o făcu să-l dorească din nou şi îi oferi un nou orgasm. Abia după aceea se eliberă şi el.

Karen adormi, dar la un moment dat, în noapte, atingerile lui o treziră din nou. Era întuneric şi Marc se dezbrăcase de tot. Încă mai ploua şi uşile erau încă deschise, lăsînd să intre aerul umed. Pentru ea nu exista nimic altceva în afară de patul acela şi de bărbatul care o strîngea în brațe. Nu se gîndea la nimic, pentru prima dată în viața ei. Îi era suficient să existe şi să simtă plăcerea. El i-ar fi putut face orice, iar ea nu s-ar fi opus.

Coborî de-a lungul trupului ei şi o sărută atît de tandru şi de intim încît aproape că o făcu să plîngă. Poate chiar ar fi plîns, dacă nu s-ar fi aprins din nou pentru el. Marc îi şopti:

– De data asta o să fiu mai dur.

Aşa a şi fost, mişcîndu-se pentru el, dar fără să uite de ea. De data asta Karen crezu că o să leşine. Îl strînse în brațe şi i se dărui complet. Acest fel sălbatic de-a face dragoste, pe întuneric, într-o noapte ploioasă în New Orleans, era mai intens decît orice şi-ar fi putut ea imagina vreodată. Nu voia să se termine. După aceea adormi şi el în sfîrşit, strîngînd-o în brațe atît de aproape încît trupurile lor transpirară şi se lipiră cu totul.

Noaptea părea fără sfîrşit. Karen se trezi la un moment dat, cînd încă ploua şi era tot întuneric, iar căldura era doar din cînd în cînd străbătută de un vînticel răcoros venit de pe terasă. Nu văzu nicăieri un ceas, dar nici nu conta ora. Îl sărută pe tot trupul şi, cînd ajunse sub buric, el era deja treaz, tare şi gemea. Îl sărută, îl linse şi îl simți crescînd şi mai mult. Şi ea ştia să tachineze, şi voia ca lui să-i placă la fel de mult cum îi plăcuse şi ei. Nici nu mai ştia de cîte ori făcură dragoste în acea noapte. Avea gîndurile încețoşate şi trupul ei devenise al lui. Cînd pur şi simplu nu mai putea ține ochii deschişi, Marc o luă în brațe şi îi sărută pleoapele.

– Dormi, draga mea, şopti cu vocea lui fermecată, iar ea parcă atît aştepta.

Capitolul X

Hayes era un tip atent şi angaja oameni competenţi, dar cînd unul dintre ei spunea că şi-a îndeplinit misiunea, nu se grăbea să presupună că treaba fusese făcută pe gustul lui. Îşi făcuse un obicei din a verifica el însuşi. Merita să ai grijă, fiindcă observai din timp orice mic obstacol care ar fi putut să se transforme într-o problemă majoră. Cei care lucrau cu el îl considerau un tip dificil, dar cei pentru care lucra îi erau etern recunoscători pentru atenţia la detalii. Cînd sunase Clancy ca să-i spună că a terminat treaba, Heyes îl crezuse. Clancy era bun la ceea ce făcea. Oricum, contactase pe încă cineva care să-i facă rost de o copie după raportul poliţiei şi de articolul din ziar, pe care apoi să i le trimită pe fax, de pe o linie telefonică privată, ascunsă. Se descurca cu calculatoarele, dar prefera tehnologia mai veche. Cine ştie ce puştan nemernic trăgea cu ochiul pe calculator, la orice trimitea sau primea el?

Informatorul îl sunase a doua zi.

– Nu găsesc nimic despre vreun incendiu la casa vreunei Karen Whitlaw, spusese el. A fost raportat un incendiu, dar casa aparţinea unui cuplu pe nume Hoerske.

Heyes înjură. Clancy nu era genul care să dea foc casei greşite.

– Fă-mi o favoare, spuse el. Uită-te în cartea de telefon şi spune-mi care e adresa lui Karen Whitlaw.

– Bine. Aşteaptă puţin.

Se auzi sunetul unor pagini răsfoite.

– Whitfield... Whitlaw. Nu apare nici o Karen, însă avem un K.S. Whitlaw.

– Aşteaptă.

Heyes verifică dosarul cu informaţii despre soţia şi fiica lui Dexter Whitlaw. Unul dintre prenumele fetei era Simone.

– Ea trebuie să fie.

– Bine. Adresa e... La naiba! E adresa familiei Hoerske.

Heyes simţi că-l apucă durerea de cap. Îşi ciupi fruntea, acolo unde începea nasul.

– Trimite-mi prin fax tot ce ai.

– Sigur.

Douăzeci de secunde mai tîrziu, din aparat ieşiră documentele pe care le ceruse. Heyes nu se obosi să citească raportul poliţiei, ci luă articolul din ziar.

„Ieri dimineaţă un incendiu a distrus casa familiei Hoerske. Pompierii spun că focul a pornit din bucă-

tărie. Locatarii, care cumpăraseră casa în urmă cu patru luni, nu erau la domiciliu în momentul accidentului."

Heyes aruncă ziarul. Nu era nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama ce se întîmplase. Karen vînduse casa. Probabil că omul lui căutase adresa în cartea de telefon, dar cărțile de telefon se schimbau numai o dată pe an.

Îl sună pe Clancy. Ca de obicei, îi răspunse robotul.

– Lăsați un număr la care puteți fi contactat, se auzirăinstrucțiunile celui care nu se recomandase. Dacă vă cunosc, vă dau eu telefon.

– Ai făcut-o de oaie, spuse Heyes, fără să spună nici el cine e.

– Ba pe naiba! spuse Clancy, supărat. Nu era obişnuit să aibă clienți nemulțumiți.

– Nu mai locuia acolo, idiotule. A vîndut casa acum patru luni.

– Ei bine, fir-ar al naibii. Nu pot să sufăr să incendiez o casă degeaba.

– Găseşte-o. Şi de data asta, fă lucrurile cum trebuie.

Senatorul Stephen Lake se aştepta să cîştige alegerile prezidențiale. La fel se aşteptau şi mulți alții. El şi fratele lui mai mare fuseseră pregătiți încă de la naştere să ocupe funcții oficiale, dar atunci cînd William murise, Stephen devenise figura publică. Toți

cei din familie erau avocați, judecători sau politicieni, iar el făcea parte din a patra generație de astfel de bărbați. Senatorul ştiuse întotdeauna că fratele lui mai mare era preferatul tatălui său, mîndria lui. După moartea lui William, Stephen încercase şi mai mult să fie politicianul perfect şi să îl ajute pe tatăl său să sufere mai puțin după moartea fiului celui mare. Avusese o carieră frumoasă şi avea reputația unui om moral. Frank Vinay se gîndi că era admirabil, dar că ar fi fost de preferat ca acela care conducea CIA să fie un pragmatic, nu un idealist. Nu-i plăcea să fie chemat în biroul senatorului, ca un şcolar la director. Mersese acolo oricum, şi nu lăsase să i se citească pe chip nimic din neplăcerea pe care o simțea. Se întreba, totuşi, ce făcea senatorul la Washington în luna august. Ultima dată cînd auzise de el, era instalat comod la moşia din Minnesota, cea pe care o iubea atît. Vinay nu-şi putea imagina că altceva decît o urgență națională i-ar fi putut face pe politicieni să se întoarcă aici în toiul verii. Fiindcă el ar fi aflat înaintea oricărui membru din Congres dacă ar fi fost vreo urgență, ba chiar, poate, înaintea preşedintelui, Vinay ştia că nu poate fi vorba despre asta.

Ceea ce însemna că prezența senatorului era şi mai curioasă, iar el nu putea ignora ceva aşa de ciudat.

– Vrei o cafea, Frank? întrebă senatorul arătînd spre un ibric.

– Nu. Mulțumesc. Nu sînt suficient de puternic ca să beau cafea pe căldura asta.

Senatorul rîse din toată inima şi îşi turnă o ceaşcă, poate pentru a dovedi că el *era* puternic. Vinay zîmbi, privindu-l cum îşi pune o linguriță de frişcă în cafea şi întrebîndu-se cîte ceşti avea de gînd să bea înainte să se simtă destul de bărbat. Nu întrebă de ce fusese chemat. Era de mult în branşă, ştia cît de important era să tacă şi cum să joace subtilul joc al puterii. Obligă-l pe celălalt să vorbească primul. Nu voia să dea nici un semn de nerăbdare, rostind primul ceva. Nu conta că erau de aceeaşi parte. Vinay nu permitea nimănui să-l oblige să vorbească. Cînd va şti ce vrea senatorul, atunci va şti şi cum să se poarte.

Din păcate, lui Lake îi plăcea să facă puțină conversație şi nu ținea cu tot dinadinsul să treacă la subiect.

– E cea mai fierbinte vară din cîte îmi amintesc, spuse el sprijinindu-se de spătarul fotoliului de piele. În mod normal, august e lună de vacanță...

Pentru orice politician de la Washington, se gîndi Vinay.

– Aş fi mers la pescuit de crap. Îți place să pescuieşti, Frank?

– Nu am mai pescuit de ani buni.

Fusese prea ocupat cu diverse „-isme". Cu terorismul şi comunismul, de pildă.

– Ar trebui să îți iei mai des concediu. Cînd pescuieşti intri în contact cu natura, vezi părți încă frumoase din țară şi îți aminteşti că majoritatea Americii nu locuieşte la oraş. Media e atît de dominată de ce se întîmplă în oraşele mari că ajungem să uităm de restul țării.

Vinay deschise gura ca să spună că e de acord, dar senatorul flutură din mînă.

– Dar eu bat cîmpii, şi ştiu că tu eşti ocupat. O să trec la subiect. Unul dintre asistenții mei m-a informat că un agent de contact al CIA a fost omorît în statul Mississippi. Asigură-mă că nu era în misiune pentru tine, şi nu-mi spune direct din lege, cum că voi nu aveți voie să operați pe teritoriul țării. A nu avea voie să faci ceva şi a nu face acel ceva sînt două lucruri diferite.

Vinay nu lăsă să se vadă, dar era furios. Asistentul senatorului nu putea şti despre Medina decît chiar de la cineva din departamentul lui.

– Domnule senator, nu există nici o operațiune în țară, şi cu asta, basta. Dacă un agent de legătură a fost omorît, dar eu nu ştiu nimic despre aşa ceva, atunci cu siguranță nu a fost într-o misiune de-a noastră.

– Nu ştii nimic? Dar...

Acum era rîndul senatorului să nu trădeze nimic.

– Folosim mulți agenți de legătură care lucrează, aşa cum ştiți, şi pentru alte state. Poate că persoana respectivă avea o misiune, dar nu era una de-a

noastră. Şi dacă este aşa, eu nu aş avea de unde să ştiu. Ce a fost?

– Ce...

– Bărbat sau femeie?

– Un bărbat. Chiar nu ştii nimic?

– Aşa cum am spus, dacă nu are legătură cu Agenția, nu am de ce să ştiu.

– Mi s-a spus că fiul lui lucrează la voi.

Senatorului i se spuseseră cam multe, se gîndi Vinay supărat. Şi dacă i se părea că el o să vorbească despre unul dintre cei mai importanți agenți ai lui, atunci se şi aştepta cam la prea multe.

– Se poate, dar dacă moartea lui nu a afectat operațiunile noastre...

Ridică din umeri, ca să îi arate senatorului cît de lipsită de importanță era pentru el moartea unui agent. Senatorul se uită într-un dosar.

– Agentul era Rick Medina. Îți spune ceva numele ăsta?

– Rick Medina! se prefăcu Vinay a fi şocat. Sînteți sigur?

– Am surse foarte sigure, spuse Lake iritat, fiindcă nu era obişnuit să i se pună la îndoială cuvîntul.

– Îl cunosc pe Rick de ani buni. Nu foarte bine, fiindcă nimeni nu-l ştia bine, dar era unul dintre cei mai de încredere agenți de legătură. Fir-ar să fie!

– Îl cunoşti pe fiul lui?

– Rick nu avea familie, minți Vinay. Era un singuratic.

– Înțeleg, spuse Lake, ciudat de netulburat. Ei bine, asta e.

Vinay se ridică, la capătul răbdării. Se bucura că putuse spune adevărul, că Medina nu era într-o misiune CIA atunci cînd fusese omorît, dar senatorul ştia prea multe detalii ale unor informații pe care nu avea de ce să le ştie. Se gîndea deja cum să-l găsească pe cel care vorbise şi cum să-l dea afară.

– Voiați să mai discutăm şi altceva, domnule senator? întrebă el politicos. Vă asigur că Medina nu era într-o misiune de-a noastră. Dacă doriți mai multe detalii, mă interesez bucuros şi vă țin la curent.

– Nu e nevoie. Eram doar îngrijorat. Ştii, cu situația, cu milițiile civice care încearcă să dovedească oricum pot că guvernul a luat-o razna. E bine să le pui piedică acestor lucruri de la început.

Era o îngrijorare destul de bine fondată, dar ceva din felul în care senatorul vorbise i se părea lui Vinay puțin prea sec. Ca şi cum ar fi fost un răspuns pregătit.

– Da, domnule.

Ceva nu era în regulă aici. Nu ştia exact ce este, dar avea încredere în instinctul lui. De ce credea senatorul că îi trebuia o scuză plauzibilă ca să întrebe despre moartea lui Medina? Poate că nu Rick era subiectul. Poate că încerca să obțină altfel de informații de la el. Vinay deveni suspicios. Nu ştia nici un motiv bun pentru care senatorul ar fi avut nevoie să afle ceva despre Medina, dar se putea gîndi la cîteva

motive nepotrivite, şi fiecare dintre ele se cerea investigat. Nu ajunsese în postul pe care era datorită credulității.

După ce ieşi Vinay, senatorul Lake se aşeză la biroul lui mare şi hidos de scump, mîngîindu-l absent şi uitîndu-se spre uşa pe care plecase John. Ceva foarte tulburător se întîmplase în acea întîlnire. Existau două posibilități, iar lui nu-i plăcea nici una dintre ele. Fie Heyes greşise, fie directorul CIA tocmai îl mințise.

Încet, senatorul întinse mîna după telefon, apoi foarte hotărît formă numărul unei linii private de la el de acasă. Cineva ridică receptorul aproape imediat, şi o voce familiară îi linişti anxietatea.

– Raymond, poți să iei următorul avion spre D.C.? S-ar putea să am nevoie de tine aici.

Capitolul XI

Tîrîndu-şi valiza, Karen intră în apartament. Merse direct în dormitor, fără să se uite la telefon, unde ştia că va vedea o luminiță roşie clipind ca un bec de avertizare. Despachetă tot, fără să se grăbească. Puse în dulap tot ce nu purtase şi făcu două teancuri separate de haine murdare, unele pentru spălat acasă, altele pentru dus la curățătorie.

Udă plantele, porni maşina de spălat, apoi o sună pe sora-şefă.

– Judy, Karen sînt. M-am întors şi pot să vin la muncă diseară, dacă ai nevoie de mine.

– Dacă am nevoie de tine? spuse Judy Camliffe uşurată. Marietta are amigdalită de două zile şi Ashley s-a îmbolnăvit chiar azi.

– Ce are?

– Gripă. Deci, da, am nevoie de tine. Întrebarea e dacă tu poți să lucrezi aşa de curînd. Dacă vrei să rămîi acasă încă o zi, mă descurc în seara asta.

– Mulțumesc, spuse Karen.

Judy era nevoită să conducă secția cu mai puține asistente decît oricînd altcîndva, fiindcă nici spitalul nu

scăpase de reducerile de personal. Cu cinci ani în urmă lucrau douăsprezece asistente la secția de chirurgie, cîte patru pe tură. Acum rămăseseră opt, pe care Judy le organiza în trei ture, dîndu-i fiecăreia două zile libere pe săptămînă. Într-unele nopți nu lucra decît cîte o singură asistentă. Se zvonea că vor ajunge să aibă ture de cîte douăsprezece ore înainte de finalul anului.

– Dar mă simt bine. Înmormîntarea a fost ieri şi am ajuns acasă în dimineața asta.

– Da? M-am uitat după necrolog, dar nu l-am găsit.

– E îngropat în Louisiana. Nu aveam loc de veci aici, şi unul dintre detectivi mi-a sugerat să-l las acolo pentru moment. Mama ar fi vrut să fie lîngă el, dar nu e loc acum, aşa că o să găsesc un cimitir unde să-i duc pe amîndoi...

Lăsă cuvintele să se stingă. Era puțin surprinsă de sine însăşi. O plăcea pe Judy şi o considera prietenă, dar nu obişnuia să îi povestească despre problemele ei personale nici măcar lui Piper, prietena ei cea mai apropiată. Faptul că vorbise despre Marc, chiar şi indirect, o tulbură şi o făcu să nu mai poată gîndi coerent. Inima începu să-i bată foarte tare, i se strînse stomacul, îşi simți sînii congestionați şi îi lăsă gura apă. Panica şi dorința se împleteau, la fel ca în dimineața în care se trezise în patul lui.

– Îmi pare rău, spuse Judy. Nu-mi place că trebuie să te întreb asta, dar ai cumva o copie după certificatul

de deces sau un necrolog publicat în ziarul din New Orleans? E nevoie de măcar unul dintre ele ca să fii plătită pentru zilele în care ai lipsit.

– Am o copie după certificatul de deces.

Copia era făcută de Marc. Nu ştia cît ar fi durat în mod normal, dar el vorbise frumos cu cineva de la morgă şi rezolvase mai repede. Tresări din nou. Nu era nevoie să vorbească frumos. Era destul să vorbească pe tonul lui cald şi, dacă funcționarul era femeie, i-ar fi rezolvat imediat problema.

– Foarte bine. Atunci nu o să fie probleme la salariu. Sigur poți să vii la serviciu?

– Sigur.

– Atunci am nevoie de tine. Vino ca de obicei.

După ce termină convorbirea, Karen se uită în jur, întrebîndu-se ce să mai facă. Intră în sufragerie şi luminița robotului telefonic clipi insistent spre ea. O ignoră şi merse să-şi facă un sendviş. Apoi făcu ceva pentru care nu avea timp aproape niciodată. Se aşeză la televizor şi ridică picioarele pe măsuța de cafea. Pe Discovery era un documentar despre design interior. Fiindcă apartamentul ei avea nevoie să fie aranjat, şi ar fi fost foarte folositor să despacheteze, se uită la emisiune şi îşi mîncă sendvişul. Fugise. Literalmente. Era o mare laşă. Se strecurase afară din casă în timp ce Marc era la duş. Încă o mai dureau picioarele din cauză că fugise pe tocuri preț de nouă străzi, distanța pînă la hotel. Îşi aruncase hainele în valiză, sunase la

recepție şi anunțase că pleacă, apoi se rugase ca el să nu fie în holul de la parter, aşteptînd-o. Nu-l putea înfrunta. Nu fusese atît de stînjenită în viața ei. Sigur, exista posibilitatea ca el să nu se deranjeze să vină după ea. S-ar putea chiar să fi fost uşurat că a scăpat. Dar nu voia să rişte.

Coborîse din lift la mezanin, apoi îşi cărase bagajul pe scări, ca să nu dea nas în nas cu el. Ieşise pe o uşă laterală şi se urcase imediat într-un taxi.

Avea noroc că el nu ştia cu ce companie aeriană zburase spre casă. Şi unde mai pui că trebuia să ajungă la secție. Oricum, cînd auzise vocea unei dispecere, în aeroport, rugînd-o pe Karen Whitlaw să ridice receptorul unuia dintre telefoanele din jur, nu o făcuse, în caz că el era, totuşi, la aeroport şi nu la serviciu. Nu răsuflase uşurată pînă cînd avionul nu plecase de lîngă poartă. Nu că Marc s-ar fi folosit de funcție ca să urce în avion şi să-i vorbească. Pînă la urmă, nu era o infractoare, ci doar o femeie cu care se culcase.

Şi nu somnul era cel care o făcea să se simtă stînjenită, ci ceea ce făcuseră cînd nu dormeau. Nu era pudică, frigidă sau virgină. Două dintre ele ar fi fost imposibile în meseria ei. Dar nici nu mai trăise vreodată ceva asemănător. Se considera o persoană atentă şi responsabilă, două calități care presupuneau că nu făcea sex la întîmplare. Piper spunea că e foarte exigentă şi prea atentă, ceea ce nu o flata, dar

însemna acelaşi lucru. Niciodată nu fusese atît de nechibzuită ca în seara dinainte. Îl lăsase pe Marc să îi facă orice voia. Şi el voia multe. Îl lăsase? Participase activ, şi îi plăcuse mai mult decît ar fi crezut. Se purtase ca un animal în rut.

Se uită, fără să fie atentă, la demonstrarea unei tehnici de zugrăvit care presupunea să înmoi în culoare o minge de plastic cu care, apoi, să vopseşti peretele. Doamne, cît de proastă putea fi? Poate că dacă ar fi avut mai multă experiență şi-ar fi dat seama de ce i se întîmplă.

Tresări jenată, cu obrajii îmbujorați de ruşine. Fusese umilitor de uşor de sedus. Se lăsase cucerită de un maestru care nu făcuse nici o mişcare greşită. Femeia cea veselă din emisiune transformase de una singură un perete alb într-o operă de artă. Karen se uită urît la ea şi stinse televizorul. Era destul de sigură că nu va zugrăvi niciodată folosind o minge de plastic. Cum să se gîndească la renovare cînd avea de suferit după el?

Nimic din tot ce făcuse nu era lăudabil. Îşi dorise să se culce cu el şi nu avea de ce să se prefacă. Pe de altă parte, nu puteai nega că omul avea talent. Dovada era că o făcuse să îl dorească atît de mult.

Se sprijini de spătarul canapelei, uitîndu-se la tavanul simplu, alb. Tavanele casei lui erau înalte, decorate, şi aveau ventilatoare. Lovi o pernă. Fir-ar să fie! Nu voia să se gîndească la el.

Dar cum să se oprească dacă totul în ea pulsa? Dacă vreuna dintre prietenele ei de la spital s-ar fi lăudat că a făcut sex de atîtea ori într-o noapte, cu un singur bărbat, Karen nu ar fi crezut-o. Acum ştia că există într-adevăr bărbaţi atît de potenţi. Era sensibilă în zona intimă, dovada clară a excesului din noaptea trecută, în caz că s-ar fi îndoit de propriile-i amintiri. Gîndindu-se înapoi îşi dădu seama cum el o condusese direct şi fără greş chiar în patul lui. Ceea ce oricum nu conta. Nu îşi dăduse deloc seama atunci. Fusese subtil şi crease intimitate între ei, apoi profitase de asta. Omul ştia ce trebuie să facă.

Ziua dinainte fusese una a seducţiei. De fapt, o sedusese încă de la început. Studiase şi ea sexualitatea umană, cunoştea semnalele, şi cu toate astea nu le văzuse. Deşi acum, gîndind la rece, totul era clar.

La început avusese grijă de ea, o ajutase, o atinsese ca din întîmplare. Îşi amintea palmele lui pe mînă, pe spate, pe talie. Îi cîştigase încrederea şi o convinsese să accepte atingerile lui permanente fără să suspecteze vreo intenţie sexuală, apoi o aprinsese pînă cînd ei nici nu-i trecuse prin cap să se opună. Şi ieri... Vai, ieri! Îşi aminti cum el îi pusese o mînă pe ceafă atunci cînd plîngea, un gest de posesivitate sexuală pe care nu-şi putea imagina cum nu-l observase, deşi se simţise atît de confortabil. Atunci era deja obişnuită cu atingerile lui. I se păruse normal.

Reuşise chiar, în mod foarte logic, să o convingă să-şi scoată singură din haine, iar ea se simţise suficient de în largul ei încît chiar să facă asta. Nu ar fi putut să plănuiască întîmplarea cu dresul, dar profitase oricum de asta. Numai dresul, numai pantofii... Totul fusese atît de degajat, de relaxat, încît pregătise terenul ca ea să se dezbrace de tot.

O ajutase să se relaxeze dîndu-i vin, deşi nu putea da vina pe asta, fiindcă nu se ameţise. Se ocupase el de asta, dîndu-i să mănînce, ca să nu poată să se scuze mai tîrziu sau să-l acuze pe el de ceva. Îşi aminti cum li se atingeau picioarele în timp ce dansau şi sfîrcurile i se întăriră.

Ce putea fi mai romantic decît saxofonul şi dansul lent din balcon, într-o noapte ploioasă de vară, în New Orleans? În braţele lui, vrăjită, sedusă atît de subtil încît se înfierbîntase fără să-şi dea seama. Îşi amintea cum o atinsese ca din greşeală, cum îi simţise erecţia prin materialul pantalonilor. Acum ştia că fusese un gest intenţionat. O ademenise, făcînd-o să îşi dorească încă o atingere, făcînd-o să creadă că totul era lejer şi relaxat, dar de fapt amplificîndu-i dorinţa.

Pregătise fiecare atingere, înduplecînd-o şi aducînd-o în punctul în care nu doar că îl acceptase, ci chiar îşi dorise să se culce cu el. Nu făcuse nici un pas greşit. Nu o apucase brutal de sîni şi nu îşi băgase mîna între picioarele ei, fiindcă aşa ceva ar fi speriat-o. Nu ştia de ce nu îşi dăduse seama de nimic atunci

cînd el îi pusese mîna pe fund. De ce nici un clopoțel de alarmă nu-i răsunase în minte. Poate că deja trecuse momentul în care l-ar mai fi putut refuza. Nu avuseseră nici un preludiu cu excepția sărutărilor minunate. Cînd era pregătit, îi ridicase pur şi simplu fusta şi o luase. Însă toată acea zi fusese un preludiu, iar ea era mai mult decît pregătită. Avusese orgasm jenant de repede.

Amintirea o făcu să roşească şi să respire sacadat. Fir-ar să fie! O singură noapte cu el şi se transformase într-o uşuratică. Îl voia. Din nou. Imediat. Bărbatul ăsta ştia mai multe despre sex şi despre femei decît ar fi trebuit să-i permită legea. Fusese atît de sigur de el şi de ea încît îşi pusese prezervativul chiar dinainte să o invite la dans. Ar fi trebuit să îi fie recunoscătoare, fiindcă era atît de vrăjită de el încît nici nu îi trecuse prin cap să se protejeze, şi era asistentă medicală, pentru Dumnezeu! Nu se gîndise la sarcină sau la boli, ci numai la dorința ei insistentă.

Reuşise să îi distrugă convingerea că oamenii care spuneau că au fost luați de valul pasiunii exagerau, ca să-şi scuze prostia şi lipsa de grijă. Acum era şi ea una dintre ei.

Se zisese cu grija şi auto-controlul pe care le aprecia atît. Fusese suficient să o atingă Marc Chastain ca ea să afle că nu avea nici un pic de autocontrol cînd era vorba de el. Se comportase atît de nechibzuit că nici nu-i venea să creadă. Plecase de

la mormîntul tatălui ei direct în patul unui străin. Nu ar fi putut supraviețui acelor cîteva zile fără ajutorul lui Marc, dar el rămînea, în esență, un străin. Nu ştia nimic despre el. Doar că era polițist, că putea seduce şi o statuie şi că făcuse dragoste cu ea ca nimeni altul.

Gîndul nu o făcu să se simtă mai bine. Îi venea să plîngă. Dacă ar fi crezut că el fusese atras de ea de la început, poate că ar fi fost stînjenită că se culcase cu el şi că fusese neatentă, dar nu ar fi fugit ca un iepuraş speriat. Dar el nu fusese atras de ea. De fapt, chiar îi displăcuse. În lumina rece a dimineții, prinsă sub brațul lui puternic, nu reuşea să-şi amintească decît senzația pe care i-o dăduse la început. Şi ştia că nu se înşelase. Dacă nu o plăcea, atunci de ce o sedusese? Posibilitatea oribilă care îi trecuse prin cap o făcuse să fugă de el. Poate că singurul lucru care-l împinsese era dorința. Poate că se culcase cu ea doar pentru că putea, nu pentru că avea vreun interes, profitînd de ocazie cînd aceasta apăruse. Poate. Dar ea nu credea asta. În primul rînd că se ocupase de toate detaliile. Chiar şi de prezervative. Îşi propusese să o seducă şi reuşise ridicol de repede. Acțiunile lui trădau o deliberare care o speria şi o rănea peste măsură.

Dat fiind faptul că nu o plăcuse deloc, dacă toată această campanie de seducție fusese ca să o umilească? Să se culce cu ea, să o folosească, apoi să o lase.

Unul dintre medicii rezidenți de la spital îi spusese ceva similar după ce îl refuzase a treia oară.

– Într-o zi o să te cucerească vreun mare seducător, o să se culce cu tine şi cînd se plictiseşte o să te părăsească. Să vezi şi tu că nu eşti mai bună decît noi, restul.

Nu-şi imagina că există vreun seducător mai priceput decît Marc Chastain. Tresări, dorindu-şi să nu se mai gîndească la aşa ceva. Acum îi venise o idee şi mai îngrozitoare. Dacă lui îi fusese *milă* de ea? Gemu, acoperindu-şi ochii cu palmele. Minunat. Era cea mai tristă creatură. Karen întoarse capul şi se uită la robotul telefonului. Nu trebuia să asculte mesajele. Putea să le şteargă direct. Nu trebuia să-i asculte vocea sau, şi mai rău, să afle că el nici nu sunase. Poate că renunțase pur şi simplu şi nu îi lăsase nici un mesaj.

– La naiba! spuse ea. La naiba, la naiba!

Nu o ajută faptul că repetase cuvintele. Trebuia să accepte adevărul pe care încerca să-l evite, dar fără succes. Făcuse ceva mult mai prostesc decît să se culce cu el. Cîndva în timpul celor trei zile, se şi îndrăgostise de el.

Îşi spunea că simte asta doar pentru că el o ajutase atunci cînd avea nevoie, dar de fiecare dată cînd îl vedea, i se strîngea inima. Îşi spusese că era vorba de vocea lui atît de delicioasă, de masculină. Că asta o atrăgea. Îşi spusese multe, dar adevărul era că

simțise asta încă de la început. Poate că era chimie sau biologie. Poate voodoo. Nu ştia de ce, dar o atrăsese ca un magnet şi tot ce făcuse el după aceea îi intensificase emoțiile. Cum să nu îl iubească? O hrănise, o apărase de ploaie cu trupul lui, o încălzise. Erau lucruri simple, primitive, pe care şi omul cavernelor le-ar fi putut face pentru femeia lui, dacă voia să intre sub pielea de urs alături de ea. Era ciudat că gesturile astea aveau şi acum acelaşi efect ca şi în urmă cu mii de ani.

Nu putea spune exact cînd se transformaseră sentimentele în ceva serios, dar nici nu putea să nege ce simțea. Era real, era puternic şi terifiant. Şi dureros.

Dacă el nu ar fi vrut decît o partidă de sex într-o noapte ploioasă, atunci nu trebuia să fie atît de atent cu ea, se gîndi furioasă, cu lacrimi în ochi. Şi dacă nu o plăcea şi voise doar să o facă să îi pese ca să o poată răni mai tare...

Nu ştia ce să facă. Nu avea suficientă experiență ca să facă față unei astfel de situații. Nu mai iubise niciodată un bărbat. Nu-şi dăduse voie să simtă ceva atît de puternic. Era ironic că tocmai se decisese să le dea o şansă bărbaților, apoi Marc venise şi o făcuse să cadă pe spate, literalmente.

Ar fi trebuit să rămînă şi să îi vorbească. Ar fi fost un lucru inteligent şi demn. Ca un adult. Fără jocuri. Sincer. Acum era prea tîrziu ca să mai facă asta. Nu

putea decît să îşi ceară scuze pentru ce făcuse ea şi să îl lase pe el să se gîndească la ce făcuse el.

Luminița roşie de pe robot o înnebunea. Blestemînd, cu lacrimi în ochi, se repezi şi apăsă butonul.

Sunase cineva care închisese, apoi era un mesaj de la un agent de marketing care voia să-i vîndă produse de curățat, încă trei persoane care nu lăsaseră nici un mesaj, apoi auzi vocea lui Piper:

– Doamne, Karen, îmi pare atît de rău pentru tatăl tău! De ce nu m-ai sunat?

Următorul mesaj era de la un vînzător de panouri de aluminiu, încă un apel fără mesaj, apoi, dintr-o dată, o voce adîncă şi furioasă:

– Fir-ar să fie, Karen!

Se oprise, apoi, cînd vorbise din nou, părea a ține dinții încleştați.

– Ce *naiba* înseamnă asta? De ce ai fugit de mine? Să mă suni în secunda în care intri pe uşă, sau jur pe Dumnezeu că...

Nu auzi restul amenințării, fiindcă el trîntise telefonul. I se înmuiară genunchii şi apucă marginea biroului ca să se susțină. Nu mai era nici o notă catifelată în vocea lui. Doar furie. Forța ei o luase prin surprindere. Nu se aşteptase să fie furios. Supărat, poate, dar se aştepta să-l audă spunînd „Te simți bine? Nu era nevoie să fugi." Se aşteptase ca el să vrea să vadă ce mai face, nimic mai mult, iar lipsa lui de interes ar fi făcut-o să se simtă şi mai laşă pentru că fugise.

Nu îl mai auzise înjurînd. Era foarte bine educat. Ştia că mai înjură uneori, doar îl auzise, deşi în franceză. Era polițist, şi sub politețea lui era o duritate care în mod normal ar fi făcut-o să stea departe. Şi tatăl ei fusese un om dur. Dar avea nevoie de Marc şi nu se simțise niciodată mai în siguranță decît se simțise cu el. Nu era vorba numai de arma de la brîu, ci de el, mare şi sigur pe el, cu privirea lui dură şi strălucitoare. Era periculos, şi ea nu se îndoia că putea fi rău atunci cînd era nevoie.

Cu ea, oricum, fusese blînd. Politicos. Îi vorbise murdar în pat, normal. Închise ochii şi îşi aminti ce-i spusese şi ce-i făcuse. Simți cum se aprinde şi îşi strînse pulpele. Se înfioră şi gemu. Aşa cum făcuse şi după primul lui telefon, mai ascultă o dată mesajul. Tresări din nou la auzul furiei lui. Fugise de el ca şi cum ar fi fost un violator, insultîndu-l după ce el făcuse atîtea pentru ea, indiferent de părerea pe care o avea. Fiindcă era polițist, încercase să o prindă, să se asigure că se simte bine. Ea nu avusese nici măcar politețea să îi răspundă la apel, în aeroport. Nu era de mirare că se înfuriase. Şi ea era furioasă pe sine. Da, avusese cîteva zile dificile, ba chiar un an întreg dificil, dar asta nu era o scuză. Nimic nu-i scuza comportamentul.

Ridică receptorul şi formă numărul înainte să mai facă vreo copilărie, cum ar fi fost să i se facă frică.

– Chastain. Lăsați un mesaj.

Căsuța vocală. Fir-ar să fie. Karen strînse din dinți. Merita să primească scuzele personal, merita să aibă ocazia să mai țipe la ea, dar ar fi putut dura zile întregi pînă să dea de el.

– Sînt Karen. Am ajuns acasă. Îmi pare rău că am fugit. A fost o copilărie din partea mea şi nu am nici o scuză. M-am gîndit că... Nu contează. Am fost o proastă. Îmi pare rău.

Nu părea a mai avea ce spune. Îşi muşcă buza şi închise. Îi era frig. Poate că el o să sune ca să-i spună că e proastă şi nepoliticoasă, dar era mai probabil că nu o va mai suna niciodată. Dintr-un impuls, scoase microcaseta din robot şi o puse într-un sertar. Chiar dacă pe înregistrare țipa la ea, măcar îi putea auzi vocea. Putea să-l asculte din cînd în cînd, ca să-şi amintească de propria-i prostie.

Puse o casetă nouă în aparat, apoi se ridică, neştiind ce să facă mai departe. Putea să aştepte să sune telefonul sau putea să mai spele nişte rufe, să facă treabă prin casă şi să doarmă puțin. Lucra în acea noapte şi nu dormise prea mult cu o noapte înainte. Marc fusese deasupra şi înăuntrul ei aproape tot timpul.

Închise ochii, respirînd adînc şi amintindu-şi. Oricum ar fi stat lucrurile acum, aceea fusese o noapte pe care nu o va uita. Regreta multe lucruri legate de ceea ce se întîmplase, dar pentru cîteva ore se pierduse cu totul în plăcerea fizică. Marc îi făcuse mai

multă plăcere decît credea că poate simți, şi nu avea cum să regrete asta.

Şi iubea. Ea, care credea că nu putea să-şi iubească decît mama, aflase că nu era deloc aşa. În ciuda a tot ceea ce se întîmplase, îşi iubea tatăl. Se simțea împăcată că poate recunoaşte asta şi că poate să se deschidă. Îl iubea şi îi părea rău că-şi irosise viața şi că respinsese iubirea. Ea semăna cu el mai mult decît crezuse, în reacții, în încercarea de a se închide față de ceilalți. Dar, la fel ca mama ei, iubea în ciuda tuturor eforturilor de a se apăra. Probabil că şi pe Marc îl va iubi tot restul vieții.

Marc era încă într-o dispoziție foarte proastă după-amiază, cînd ajunse la birou. Îi era cald, era transpirat, obosit şi atît de supărat încît îi venea să spargă ceva. Karen fugise de el. Se aşteptase să fie agitată dimineață, poate puțin timidă, puțin stînjenită. Ştiind că nu are prea mult timp şi nici ocazia, dusese intimitatea dintre ei mai departe decît o făcuse vreodată cu vreo femeie în atît de scurt timp. Nu exista nici un centimetru din pielea ei pe care el să nu-l fi atins sau sărutat în încercarea de a o face să nu-l poată uita atît de uşor. O lăsase adormită şi intrase la duş, intenționînd să o trezească sărutînd-o, să o țină în brațe şi să o mîngîie, să o ademenească, să o facă să zîmbească, apoi să facă din nou dragoste cu ea. Dar pînă la urmă se

dovedise că ea nu dormea, fiindcă atunci cînd ieşise din baie, nu mai era nicăieri.

Probabil că fugise tot drumul pînă la hotel. Numai aşa ar fi putut să-l evite. Cînd ajunsese el acolo, ea deja sunase la recepţie ca să anunţe că pleacă, iar el nu avea cum să verifice de unul singur toate ieşirile. Scăpase din nou, iar valetul din parcare îşi amintea că o văzuse luînd un taxi spre aeroport.

O chemase la telefon, în aeroport, dar ea nu răspunsese. Oricum, era deja atît de supărat încît avea noroc că n-o prinsese. În loc de asta, o sunase acasă şi-i lăsase un mesaj furios. Probabil că nu era cel mai inteligent lucru pe care l-ar fi putut face, mai ales dacă încerca să o îmblînzească, însă fuga ei îl scosese din minţi. Răcoarea din birou îl făcu să ofteze uşurat. Îşi dădu jos jacheta şi îşi mişcă umerii, dezlipindu-şi cămaşa de spate şi înfiorîndu-se. Îşi trecu nerăbdător mîna prin păr şi pe ceafă. Doamne, cît îi ura pe ucigaşii de copii. Ar fi preferat să lucreze la o sută de cazuri decît să investigheze moartea unui copil. Neputinţa şi fragilitatea trupuşoarelor lor îl dărîmau.

La morgă era un băieţel de cinci ani, mort după ce căzuse pe scări. Mama lui spunea că a fost un accident. Picioarele copilului erau acoperite cu arsuri mici, pe jumătate vindecate, pe care ea încercase să le ascundă spunînd că sînt ciupituri de ţînţar, şi cu vînătăi galben-maronii. Vînătăile galbene sînt vînătăi

vechi, pe cale de-a se vindeca. Mama spunea că le avea de cînd căzuse de pe bicicletă.

Femeia era foarte speriată. Stătea nemişcată la masa din bucătărie, ca şi cum s-ar fi temut să schiţeze vreun gest. Întorsese capul o singură dată, atunci cînd soţul ei spusese ceva, iar lui Marc i se păruse că vede o urmă întunecată pe gîtul ei, sub bluză.

Ştia semnele. Bluza încheiată pînă sub bărbie, cu mîneci lungi, deşi era cald, şi pantaloni în loc de şort.

Nu mai pierdea vremea întrebîndu-se de ce ar rămîne o femeie alături de un bărbat abuziv, sau cum putea o mamă să se teamă să vorbească despre moartea copilului ei. Era poliţist de destulă vreme şi nimic nu-l mai surprindea. Ştia că trebuie să fie precaut, fiindcă soţul ei era avocat şi ar fi fost atent la toate detaliile. Mai şi lucra cu cazuri penale, ceea ce îl făcea pe Marc să-şi dorească şi mai mult să-l prindă.

Legistul va găsi, probabil, urme de abuz. De exemplu, fracturi vindecate. Va afla că urmele de pe picioarele copilului erau arsuri de ţigară, nu ciupituri de ţînţar, şi în raportul lui vor exista destule motive pentru un arest. Marc spera doar că va reuşi să facă rost de mandat înainte ca nemernicul să intre în panică ştiind că soţia lui ar fi putut depune mărturie, şi să o omoare şi pe ea. Se aşează ca să-şi asculte mesajele şi se uită peste nişte dosare care se strînseseră la el pe birou. Majoritatea erau de rutină, anunţuri, memo-uri, rapoarte pe care le ceruse chiar el. Avea multe legături

în oraş, mulţi informatori care ar fi preferat să vorbească despre prietenii lor ca să nu-l supere pe el. Majoritatea lucrurilor pe care le auzea erau mărunţişuri, dar uneori era suficient un detaliu care să se potrivească într-o imagine de ansamblu pe care el deja o avea, şi cazul era rezolvat. Nu se aştepta să primească vreun telefon de la Karen, mai degrabă din cauza mesajului pe care i-l lăsase, decît în ciuda lui. Îl uimi să-i audă vocea. Se opri şi se sprijini de spătarul scaunului, ascultînd supărat. Părea liniştită, supusă.

– M-am gîndit că... Nu contează. Am fost o proastă. Îmi pare rău.

Se gîndise că, ce? Se gîndea prea mult, asta era problema. Aproape că o auzea îngrijorîndu-se. Femeia asta nu ştia cum să se relaxeze şi să se distreze. Trebuia ea să-şi asume responsabilitatea pentru orice.

– Rahat! mormăi el, umflîndu-şi obrajii.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că se va trezi supărată pe sine pentru ceea ce considera un comportament iresponsabil. Fusese atît de atent să nu o sperie înainte să o atragă în patul lui încît ea nu ştia că el plănuia mai mult decît o aventură. Greşise lăsînd-o singură în pat, şi nu avea de gînd să uite asta. Chimia dintre ei era atît de puternică încît îi tăia răsuflarea, şi era amplificată de faptul că îşi dăduse seama imediat că ea nu era foarte experimentată. Nu era ignorantă sau virgină, dar nici nu era foarte obişnuită să facă dragoste. Probabil că-şi controla sexualitatea la fel cum

îşi controla şi emoţiile. Dar noaptea trecută se relaxase şi devenise cea mai dulce şi mai fierbinte femeie pe care o avusese vreodată în pat. Nu ştia că poate dori pe cineva atît de des, dar, la naiba, cu ea nu avusese de ales. Avea mare nevoie să fie iubită, iar el se ridicase la nivelul aşteptărilor. Marc avea experienţă, şi cu toate astea ceea ce făcuseră împreună i se păruse mai intens decît orice trăise înainte. Probabil că o astfel de noapte era, pentru Karen, pur şi simplu desfrînare.

Întinse mîna după receptor ca să o sune, apoi se opri. Nu mai era furios, dar era în continuare supărat şi nu-şi recăpătase încă autocontrolul după ce fusese nevoit să se ocupe de cazul băieţelului omorît. Trebuia să-i vorbească lui Karen cît de curînd, ca ea să nu aibă timp să se îndepărteze mai mult de el, dar era nevoie să fie şi atent. Îi venea să ţipe la ea, o idee nu foarte bună pentru moment. S-ar fi retras şi mai mult şi poate că ar fi refuzat să îi mai vorbească. Făcu un efort şi continuă să citească anunţurile poliţiei din alte state, uitîndu-se pe cîteva pagini imprimate la calculator. Se opri cînd ajunse la un raport al poliţiei din Mississippi, care vorbea despre un cadavru găsit la graniţa cu Louisiana. Victima, un bărbat caucazian de cincizeci şi şapte de ani, pe nume Rick Medina, fusese împuşcat de două ori cu un pistol de calibrul 22. Îi fuseseră furate cărţile de credit şi banii.

Foarte multă lume era împuşcată cu pistoale de calibrul 22, fiindcă aceea era cea mai des cumpărată armă. Numai instinctul îl făcu să scoată raportul din teancul de hîrtii în care era. Poate că nu va găsi nimic, dar victima avea aproximativ aceeaşi vîrstă cu tatăl lui Karen, şi statul Mississippi nu era atît de departe.

Acum era ocupat cu cazul băieţelului şi nu avea timp să verifice legătura probabil inexistentă. Oricum, nu putea nici să o ignore. Îl găsi pe Shannon stînd lîngă dozatorul de apă, flirtînd cu o funcţionară.

– Salut, Antonio.

Shannon se îndreptă şi îl privi atent.

– Ne mai vedem, îi spuse el femeii, atingînd-o pe braţ. Ce s-a întîmplat? întrebă, apropiindu-se de Marc şi aplecînd capul spre raportul din mîna acestuia.

– Eu trebuie să mă ocup de cazul Gable...

– Da, băieţelul. Nenorocitul de taică-su l-a omorît, nu?

– Da, dar trebuie să fac totul ca la carte, ca să nu scape. Ai timp să verifici ceva pentru mine?

– Sigur.

Shannon citi raportul.

– Ştii ceva despre acest Rick Medina?

– Nu. Am doar o bănuială. Vezi dacă există vreo legătură între el şi Dexter Whitlaw. Au cam aceeaşi vîrstă. Poate au fost împreună în armată. Dacă se cunoşteau, e o coincidenţă cam mare că au fost omorîţi amîndoi cu un 22, cam în acelaşi timp.

– E puţin probabil să fie vreo legătură, spuse Shannon.

– Ai dreptate, recunoscu Marc. Verifică dacă Medina a lucrat în armată. Poate că şi-a făcut stagiul militar în acelaşi loc cu Whitlaw. Cine ştie ce aflăm?

Capitolul XII

Pacientul din salonul 11-A fusese implicat într-un accident auto, după care avusese nevoie de operație şi îşi pierduse un rinichi şi splina. Chirurgul spusese că se simte suficient de bine ca să fie transferat la secția chirurgie, fiindcă era treaz şi în stare stabilă, putea mînca mîncăruri solide uşoare şi rinichiul care îi mai rămăsese producea urină în cantități normale. În orice caz, în seara aceea începuse să aibă temperatură şi refuzase cina. Chirurgul de serviciu reuşise să se ascundă şi nimeni nu-l putea găsi, fiindcă nu răspundea la pager. Karen îl sună pe chirurgul domnului Gibbons şi încercă să fie cît mai atentă la pacient. Dacă avea o infecție post-operatorie, cu cît îşi dădeau mai repede seama, cu atît era mai bine. Fiind îngrijorată, nu avu timp să îi fie dor de Marc. Se bucura că e la serviciu, în locul familiar, cu mirosuri medicale şi monitoare care țiuiau. Avea ecusonul prins de halatul cu mîneci scurte, iar în buzunare avea tot felul de instrumente care i-ar fi putut sau nu fi de folos la un moment dat. Avea stetoscopul la gît, iar papucii cu tălpi

de cauciuc scîrțîiau cînd mergea. Cunoscut. Bine. Reuşise să doarmă cîteva ore, în ciuda tuturor aşteptărilor. Nu ştia dacă să se bucure sau să îi pară rău că Marc nu o trezise, sunînd-o. Evident, decisese să renunțe, ceea ce, dacă se gîndea mai bine, era cel mai bun lucru. Făcuseră dragoste, ea se făcuse de rîs, dar acum, gata. El era în Louisiana, ea acasă, în Ohio, acolo unde îi era locul. Poate că într-o zi va avea chef să-i povestească lui Piper despre noaptea pe care o petrecuse cu detectivul din New Orleans. Piper va fi uşurată, fiindcă, după părerea ei, a vorbi despre viața amoroasă a lui Karen era o contradicție în termeni. Ca să vorbeşti despre viață trebuia să poți vorbi despre activitate.

Chirurgul domnului Gibbons sună exact cînd Karen luase pauză. Aşa cum se aştepta, doctorul era morocănos. În opinia asistentelor, toți chirurgii erau nişte mitocani, dar măcar doctorul Pierini era un mitocan cu discurs logic.

– Domnul Gibbons are temperatură treizeci şi opt, îi spuse ea. La miezul nopții avea treizeci şi şapte cu cinci.

– Rahat, spuse chirurgul, căscînd. Bine. Faceți o cultură, ca să vedem ce se întîmplă acolo. Spune-le celor de la laborator că vreau rezultatul de dimineață.

Îi mai dădu cîteva instrucțiuni, apoi întrebă:

– Unde e Dailey?

– Doctorul Dailey nu răspunde.

– Găseşte-l, fir-ar să fie. Nu mă suna pe mine!

Trînti telefonul, iar Karen ridică din umeri şi închise şi ea. Obţinuse ce dorea. Cînd trezea pe cîte cineva la ora trei dimineaţa era dispusă să fie înţelegătoare. S-ar fi bucurat să-l găsească pe doctorul Dailey, dacă s-ar fi putut. Nici o asistentă de la secţia chirurgie nu reuşise acest miracol.

Ar fi fost bine dacă i-ar fi băgat cineva un fir în fund, ca ea să poată apăsa pe un buton cînd aveau nevoie de el. Ar fi fost găsit după strigăte. În camera asistentelor erau ziare peste tot, reviste aruncate, iar frigiderul găzduia forme de viaţă pe care nimeni nu dorea să le cerceteze îndeaproape. Patru scaune pliante erau aşezate în jurul unei mese mici, rotunde. Mobila era completată de o canapea plină de arcuri sărite, fabricată dintr-un vinii portocaliu. Un televizor mic atîrna pe perete, dar imaginea era stricată de cîteva luni, aşa că asistentele se distrau încercînd să-şi dea seama de acţiune ascultînd dialogul şi efectele speciale.

Karen luă un suc dietetic din frigider şi se aşează pe Val, de la Valencia, canapeaua portocalie. Oftînd, îşi arcui picioarele şi-şi întinse tendoanele lui Ahile, dorindu-şi un lighean cu apă rece în care să le poată scufunda. I-ar fi plăcut să-şi scoată pantofii, dar ştia că picioarele i s-ar fi umflat imediat şi că s-ar fi încălţat cu greu, iar încălţările i s-ar fi părut strîmte tot restul programului. Pe jos erau împrăştiate mai multe ziare din ultimele zile. Aplecîndu-se, Karen apucă nişte pagini

ca să afle dacă se mai întîmplase ceva interesant cît lipsise ea. Nu prea erau şanse, dar poate că nu tăiase nimeni caricatura cu „Dilbert". Desenele ajungeau adesea la avizierul spitalului, cu numele unora dintre angajaţi scrise cu creionul pe deasupra. Celor din administraţie nu li se părea amuzant.

Se uită peste pagini, citind titlurile şi textul de sub poze. Îi atrase atenţia o fotografie, fiindcă ceva din rămăşiţele unei case incendiate i se părea familiar.

„Un incendiu a distrus ieri dimineaţă casa familiei Hoerske." Dar aia era casa ei! Şocată, se uită la ruinele arse din fotografie. *Fusese* casa ei, mai degrabă. Locuise acolo cincisprezece ani. Săracii proprietari, erau proaspăt căsătoriţi şi se bucuraseră mult de noua lor locuinţă. Pierduseră tot ce aveau. În ziar mai scria că focul pornise din bucătărie. Aproape la fel de tulburată ca şi cînd ar fi pierdut un prieten vechi, Karen lăsă deoparte ziarul. Atunci cînd ardea o casă, ardeau o dată cu ea şi amintiri, şi speranţe. Materialul din care erau ţesute vieţile oamenilor se împletea cu zidurile. Îi plăcuse pe Nathan şi pe Lindsay. Ar fi vîndut casa oricum, dar se bucurase că o cumpără ei. Păreau foarte îndrăgostiţi unul de altul, şi erau liniştiţi, împăcaţi, ca şi cum îşi găsiseră locul şi nimic nu i-ar mai fi putut tulbura. Karen şi-i imagina cu vreo doi copii care să umple camerele cu jucării şi cu rîsete vesele. Acum erau nevoiţi să o ia de la capăt şi să găsească un alt loc care să le fie adăpost.

Piper ajunse la serviciu la şase şi jumătate şi-şi puse mîinile în şold cînd o văzu pe Karen.

– De ce nu m-ai sunat? întrebă ea privind-o cu reproş.

– Nu am avut timp.

Dintr-un impuls, Karen lăsă jos fişa pe care o completa şi o îmbrăţişă pe Piper, în loc de scuză.

– Compania aeriană avea doar un zbor care pleca într-o oră. Mi-am luat hainele, am sunat-o pe Judy şi am fugit.

– Cred că o să te iert, spuse Piper îmbrăţişînd-o la rîndul ei. Îmi pare rău, iubito. Cred că a fost greu, chiar dacă nu eraţi apropiaţi. Ce s-a întîmplat?

– A fost omorît. Împuşcat.

Piper tresări, şocată, iar cele două asistente care mai erau acolo se uitară nedumerite la ea. Karen înghiţi cu greutate.

– Au fost nişte focuri de stradă. Nu au existat martori.

Piper expiră lung.

– Îmi pare rău. Poate că ar fi trebuit să mai stai o vreme acasă.

– Nu. E mai simplu să vin la muncă.

Aşa era întotdeauna. Dacă era ocupată, făcea faţă oricăror probleme.

– Ce-ar fi să vii să stai la mine cîteva zile...

Karen dădu ochii peste cap, apoi rîse.

– Tu lucrezi ziua, eu lucrez noaptea. Ce rost ar avea?

– Da, ai dreptate.

Piper se gîndi puţin. Era o femeie bine făcută, cu un păr scurt, creţ şi negru şi cu o figură foarte prietenoasă. Pacienţii se simţeau mai bine doar privind-o. Nu era foarte frumoasă, dar avea o atitudine care o făcea să strălucească. Viaţa ei amoroasă, spre deosebire de aceea a lui Karen, era mai activă decît vulcanul Mauna Loa.

– Pînă cînd nu o să începi să lucrezi iar ziua, eşti pe cont propriu.

– Mersi, chicoti Karen, amuzată de exprimarea directă a prietenei ei.

Începu să fredoneze o melodie cunoscută.

– „Îţi voi fi alături", cîntară în cor celelalte două asistente.

Piper apucă un capsator şi le ameninţă cu el.

– Pot să vă capsez pe scaune încă o tură, spuse ea.

Judy Camliffe se apropie, mergînd repede.

– Salut. Karen, te simţi bine?

Cu numai cîteva zile în urmă, o astfel de îngrijorare, chiar şi din partea lui Piper, ar fi făcut-o pe Karen să se simtă stînjenită. Acum nu avea rost să se apere, fiindcă zidurile pe care le ridicase fuseseră deja dărîmate. În ciuda tuturor eforturilor şi atenţiei ei, Marc se strecurase foarte aproape, aşa cum trece un cuţit

fierbinte prin unt. Şi în ciuda tuturor anilor pe care îi petrecuse construind un zid de furie împotriva tatălui ei, acum înțelegea că nu ar fi fost atît de supărată dacă nu l-ar fi iubit. Le zîmbi prietenelor ei.

– Nu ştiu dacă mă simt tocmai bine, dar prefer să lucrez decît să stau acasă.

Făcu o pauză.

– Mulțumesc pentru întrebare.

Judy dădu din cap, apoi se întoarse către teancul de fişe.

– Bine. Ce e de făcut?

Karen îi povesti despre febra îngrijorătoare a domnului Gibbons, care acum ajunsese la treizeci şi nouă. Laboratorul nu trimisese rezultatul analizelor, iar doctorul Perini trebuia să vină la vizita de dimineață peste numai jumătate de oră.

– O să-i îmboldesc eu puțin, spuse Judy întinzînd mîna după telefon. Am aflat ce era cu Ashley.

– Ai spus că avea diaree.

– Da, dar ştiu din ce cauză.

Deveni atentă la telefon.

– Salut, sînt Judy, de la secția chirurgie. Aveți rezultatele analizelor domnului Gibbons? Sigur.

Cît aştepta se întoarse către ele.

– A crezut că e toxiinfecție alimentară şi a făcut scandal la cantină, dar nimeni altcineva nu s-a îmbolnăvit, aşa că au ignorat-o. De data asta şi-a dat seama de la ce e. De la jeleuri.

– De la jeleuri?

Piper era îngrozită, fiindcă ea adora jeleurile.

– Ține regim, aşa că a luat nişte jeleuri fără zahăr cînd a fost la film. Patru ore mai tîrziu a început nebunia.

Judy strînse mai bine receptorul între ureche şi umăr.

– Ieri a fost la cumpărături şi a mai luat o porție de jeleuri. S-a repetat povestea. Nu mîncase nimic altceva. A spus că s-a balonat îngrozitor şi că a avut dureri foarte mari.

– Pe de altă parte, spuse Piper pragmatică, probabil că a slăbit.

Rîseră toate.

– Da, spuse Judy, dar zice că nu a meritat efortul.

Ascultă din nou în receptor.

– Puteți să vă grăbiți? Temperatura pacientului creşte. Ar putea fi o infecție cu stafilococ. Bine. Mulțumesc. Revin mai tîrziu.

Închise telefonul şi îi spuse lui Karen:

– Au promis că au rezultatul în cincisprezece minute.

– De obicei durează de două ori mai mult decît promit. S-ar putea să aibă rezultatul înainte de vizita doctorului Perini doar dacă întîrzie el.

Karen ridică privirea şi văzu un medic care se încrunta la o fişă. Era alunecosul doctor Dailey, care

probabil voia să pară că a lucrat din greu o noapte întreagă.

– Ce marcă erau jeleurile alea?

– Karen, scumpo, nu ai tu nevoie de aşa ceva, o avertiză Judy.

– Nu sînt pentru mine. Mă gîndeam să-i dau cîteva doctorului Dailey. Din motive terapeutice, desigur.

– Desigur, rostiră în cor, zîmbind.

Toate erau de acord că doctorul Dailey era cam constipat.

Karen se uită la robot imediat ce intră în apartament. Luminița roşie nu clipea. Nici nu avea cum, se certă singură. Marc ştia că lucrează în tura de noapte. Dacă nu sunase mai devreme, evident că nu sunase în toiul nopții. Oftînd, încuie uşa şi se îndreptă spre duş. Nu avea de ce să sune, doar dacă nu cumva voia să mai înjure puțin. Se terminase. Nici nu începuse, de fapt. Nu spusese niciodată că ar vrea să se revadă. Doar o sedusese. Îşi atinsese scopul şi acum ea trebuia să uite şi să nu se mai gîndească la el. Se terminase, îşi spuse în gînd, cu hotărîre. Dar nu simțea asta. Marc îi schimbase părerea despre ea însăşi. În picioare, la duş, era acut conştientă de propriul ei corp, într-un fel în care nu fusese înainte. Se simțea... senzuală. Femeie. I se întăriră sfîrcurile sub apa care cădea şi se gîndi la gura lui Marc atingîndu-i-le. Îşi aminti cum palmele lui bătătorite o apucaseră de talie, de

fund, ridicînd-o şi răsucind-o fără efort, aşezînd-o aşa cum o voia. Aşa cum voia şi ea. Interiorul i se strînse şi aproape că îl simți acolo, în ea.

Răsuflă. Fiecare femeie ar fi trebuit să aibă un amant ca el, cel puțin o dată în viață. Dar ea nu îl voia numai o dată. Îl voia din nou, în fiecare noapte, tot restul vieții. Întrebarea era ce să facă. Nesiguranța era chinuitoare. Nu era sigură în legătură cu motivele lui, nu ştia ce simte el, nu ştia nimic mai mult despre noaptea aceea. Îşi cunoştea sentimentele, dar ştia că nu e bine să iei decizii pe baza lor. Ştia! Experiența ei în domeniul relațiilor era egală cu zero. Nu iubise niciodată un alt bărbat.

Apa se răcise treptat, şi deodată era foarte rece. Abținîndu-se să țipe, Karen ieşi de sub duş. Nu ştia de cînd stătea acolo şi se gîndea la el, dar clar de suficient timp cît să se termine apa caldă. Grăbită, închise robinetul şi se înfăşură cu un prosop. Tremură în timp ce se ştergea şi îmbrăcă repede un halat de baie.

Duşul rece şi neaşteptat o trezise, ceea ce nu era rău. Se descurca mai bine în tura de noapte dacă nu se culca imediat ce ajungea acasă. Se putea uita la ştirile de dimineață, putea să-şi verifice corespondența, să plătească facturi, să facă lucruri normale. Şi, doar ca să se distreze, ar fi putut să-şi dea unghiile cu ojă roşu scarlet şi să şteargă trandafiriul discret pe care îl folosea de obicei.

Carl Clancy nu se grăbea. De data asta verificase mai mult decît în cartea de telefon. De unde să ştie el că Whitlaw vînduse casa? Dar aflase unde locuia acum, ba chiar ştia că e asistentă la unul dintre spitalele din oraş. Nu ştia însă dacă e acasă sau nu. Într-un spital se lucrează timp de douăzeci şi patru de ore, iar el nu reuşise să afle în ce tură era ea. Ar fi atras prea mult atenția asupra lui dacă ar fi insistat. Oamenii şi-i amintesc pe cei care întreabă lucruri specifice despre persoane specifice. Se uită la ceas. Era opt şi jumătate. Dacă lucra de dimineață, era deja la spital. Dacă intra după-amiază, acum s-ar fi trezit. Dacă lucra în tura de noapte, acum se culca.

Sună la spital şi ceru cu ea. Nu ştia destul. Nu ştia la ce secție lucrează. Dar nu conta. Cotoroanța care îi răspunse la telefon îl anunță pe un ton de gheață că asistentele nu primesc telefoane personale în timp ce sînt la serviciu, cu excepția urgențelor. Era o porcărie. Fiecare secție avea numărul ei de telefon, iar asistentele primeau şi dădeau apeluri foarte des. Dar decît să insiste, preferă să-şi ceară scuze şi să închidă. Fundătură. Sună la ea. După ce arsese casa nepotrivită, verificase la compania de telefonie şi aflase că numărul din cartea de telefon era corect. Locuia în aceeaşi zonă, aşa că transferase numărul. Poate că închisese telefonul dacă voia să doarmă, dar Clancy trebuia să rişte. Auzi sunetul telefonului. Karen ridică privirea la auzul apelului, însă Marc ştia că lucrează

de noapte. Nu ar fi sunat-o acum, nu? Sau poate că ar fi sunat, gîndindu-se că o găseşte acasă. Era încă devreme şi poate credea că nu doarme.

Ezită destul de mult şi pînă la urmă răspunse robotul. Cel care suna închise aproape imediat, iar înregistrarea se opri. Deci nu era el. Marc ar fi lăsat un mesaj. I se făcu rău de dezamăgire, dar ridică din umeri. Nu avea de gînd să-şi petreacă viața aşteptînd să sune el. Ea era de vină, pentru că fugise. Din cauza ei înseşi nu ştia acum dacă fusese doar o aventură de o noapte sau dacă ar fi putut fi ceva mai mult între ei. Începutul relațiilor moderne era foarte dificil, îşi spuse. Presupunînd că ăsta era un început. Lucrurile erau mai simple pe vremea cînd bărbații îşi declarau intențiile, iar femeile erau sau nu de acord. Îi plăcea ordinea unui astfel de aranjament, siguranța emoțională. Mişcarea de emancipare a femeilor fusese un lucru minunat, fiindcă acum aveau acces la slujbe şi erau plătite la fel ca bărbații, dar ritualurile sociale de pe atunci erau mai bune decît confuzia timpurilor prezente. Îşi privi unghiile degetelor de la picioare. Roşul scarlet le făcea să arate într-un fel. O femeie cu astfel de unghii nu ar fi ezitat să-l sune pe un bărbat cu care avea de discutat o problemă importantă. În seara asta, decise ea. Nu voia să-l sune acum, ca să nu se supere sau să nu se bucure prea mult şi să nu mai poată dormi. Dacă nu suna el, îl va suna ea seara. Şi dacă o refuza, măcar va şti cum stă şi va putea să-şi vadă de viața ei.

Clancy oftă. Bine. Nu răspunsese. Plecase sau dormea. Dacă ar fi avut la dispoziție încă o zi, ar fi putut afla tot ce avea nevoie să știe. Dar Heyes îl forța să intre în apartamentul ei cît de curînd. Speră că plecase la muncă. Ar fi trebuit să o omoare dacă era acasă.

Capitolul XIII

– Antonio Shannon?

Detectivul ridică privirea şi văzu un bărbat mare şi înalt stînd în fața biroului lui.

– Da, eu sînt. Cu ce vă pot ajuta?

– Mă numesc McPherson.

Băgă mîna în jachetă şi scoase o legitimație, deschizînd-o cu o mişcare exersată, care spunea că omul e de la FBI. Shannon studie atent actul. Părea oficial, dar ce ar fi putut să vrea de la el un agent federal?

– În primul rînd, spuse McPherson încet, nu sînt aici în capacitate oficială. E o problemă pur personală. Un prieten de-al meu a fost omorît în Mississippi, şi tu ai cerut informații despre el. Rick Medina. Ai vreo pistă? Bănuieşti cine l-ar fi putut omorî?

Shannon se frecă pe bărbie. S-ar fi aşteptat să primească orice drept răspuns la cererea lui de informații, dar nu vizita unui agent federal. Însemna că undeva sunase o alarmă. McPherson putea fi aici neoficial, dar cine ştie? Victima din Mississippi ar fi

putut sau nu să fie prietenul omului ăstuia. Nu conta. Rick Medina, oricine ar fi fost, avea cunoştinţe suspuse.

– Nu ştim nimic despre omorul ăla, spuse rar. Căutam ceva care să ne ajute pe noi la un caz, rosti, ridicîndu-se. Cred că ar trebui să vorbiţi cu detectivul Chastain.

Marc vorbea la telefon cu legistul. Autopsia copilului era programată peste o oră. I se strînse stomacul de furie gîndindu-se la asta, amintindu-şi fragilitatea trupului mic şi a oaselor subţirele. Era unul dintre momentele în care îşi dorea să nu fie nevoit să respecte legea. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să îl omoare cu mîna lui pe tată. Să-i rupă încet fiecare os şi să-l ardă cu ţigara, aşa cum îi făcuse şi el fiului său.

Abia închisese cînd intră Shannon, urmat de un bărbat înalt, de vîrstă mijlocie, care părea foarte în formă.

– Agentul McPherson, de la FBI, îl recomandă Antonio.

Marc dădu mîna cu nou-venitul, simţindu-i forţa.

– Nu cred, spuse el pe un ton neutru.

Shannon tresări. McPherson zîmbi vag.

– Am o legitimaţie pe care aşa scrie.

Marc ridică din umeri.

– Îmi imaginez că ai. Dar dacă sun la biroul FBI din oraş şi îi întreb despre tine, ce o să-mi spună?

Dacă omul ăsta era agent federal, era primul pe care el îl vedea fără aerul lustruit, imagine la care agenţii vechi ţineau mai mult decît cei tineri. Diferenţele erau subtile. O tunsoare nu destul de scurtă, o cravată prea elegantă. Şi avea pantofi negri de la Gucci, puţin cam prea scumpi pentru un angajat al statului. Pe de altă parte, avea pistolul la spate, deşi jacheta era croită suficient de bine încît aproape că ascundea arma.

Zîmbetul bărbatului se transformă în rînjet.

– Ţi-aş spune că poţi să suni, dar presupun că ai fi în stare s-o faci. Ce m-a trădat? Pantofii?

– Printre altele. Ei au fost dovada cea mai clară.

– A meritat încercarea. Majoritatea oamenilor, fie ei şi poliţişti, nu se uită la pantofi.

Shannon se uita nedumerit la respectiva pereche de încălţări.

– Ce au?

– Sînt Gucci, explică Marc.

Shannon tot nu înţelegea.

– Sînt scumpi, continuă Chastain. Un agent federal nu şi-ar putea permite, spuse el uitîndu-se din nou la vizitator. Deci cine eşti şi de ce te dai drept agent federal?

Nu adăugă că era ilegal. Bărbatul ştia, în mod sigur.

– Chiar mă cheamă McPherson.

– Atunci nu te deranjează dacă verific.

Bărbatul mai în vîrstă oftă.

– Fiule, dintotdeauna eşti aşa un buldog? Pot să stau jos? E clar că o să dureze mai mult decît plănuisem.

– Te rog, ia loc, îl invită Marc pe un ton sarcastic.

– Mulţumesc. Mă bucur să stau puţin.

Se aşeză pe unul dintre scaune.

– Şi tu, Antonio, spuse Marc. Dar mai înainte închide uşa.

Shannon o închise şi se aşeză pe celălalt scaun, poziţionîndu-l în unghi faţă de vizitator. Era inteligent. Nu ştia că pantofii sînt Gucci, dar văzuse arma.

– Bine. Nu sînt de la FBI.

Marc observă că nu părea îngrijorat. Poate amuzat, dar nu îngrijorat.

– Dar chiar lucrez pentru guvernul federal, şi restul lucrurilor pe care i le-am spus detectivului Shannon sînt adevărate. El a cerut informaţii despre uciderea lui Rick Medina în Mississippi, şi am crezut că poate ştie ceva despre caz, ceva ce poliţia nu voia să-mi spună. Rick mi-a fost prieten. Sînt aici neoficial. E o treabă personală. Dacă aveţi informaţii despre uciderea lui, m-aş bucura să le aud.

Marc începu să se joace cu un pix, gîndindu-se la ce spusese bărbatul. Dacă nu era îngrijorat că încălcase legea, deşi recunoscuse că face asta, ba chiar în faţa unui poliţist, atunci probabil că era, într-adevăr, angajat al guvernului federal şi probabil că avea

imunitate. Poate că lucra la *Agenţia pentru Siguranţă Naţională* sau la *CIA*.

– Care agenţie? întrebă el, cu privirea aţintită la pix.

Omul blestemă încet şi oftă.

– Ştii, nu e ceva ce discut liber.

– Nici nu mă aşteptam. Sateliţi sau mărături?

– Vorbeşti engleză? se întrebă Shannon cu voce tare.

McPherson răspunse:

– Vrea să spună că lucrez la securitate naţională sau la *CIA*. Cei de la *Agenţia Naţională de Securitate* se ocupă mai mult cu sateliţii, iar *CIA* e cunoscută drept fabrica de mărături. Detectivul Chastain ştie multe, pentru un poliţist local.

Marc aşteptă. Nu avea nimic să-i spună lui McPherson despre moartea amicului său. Îl credea cînd spunea că fuseseră prieteni. Dar îl şi deranja ceva, un detaliu de care încă nu era conştient, poate, ca o piesă de puzzle căreia îi putea găsi locul dacă o rotea în poziţia corectă.

– Medina era de-al vostru? întrebă.

– Într-un fel. Colabora cu noi. Nu era în misiune de la noi cînd a fost omorît.

– Ai spune asta chiar dacă ar fi fost.

Deci era de la *CIA*, îşi dădu Marc seama. Altfel nu s-ar fi deranjat să menţioneze că Medina nu lucra

pentru ei cînd fusese omorît, dat fiind că acest lucru se întîmplase pe teritoriul SUA.

– Sigur. Dar e adevărat. Nu ştim nimic despre asta, iar Rick nu-mi era un simplu amic, ci un prieten bun, rosti McPherson cu o privire întunecată. Îmi vine tare greu să cred că un puşti nenorocit care căuta nişte bani pentru droguri l-a omorît aşa de repede, dar nu i-a luat maşina. E ceva suspect.

Aşa era. Medina se pricepea la ceea ce făcea, evident. Marc se gîndi la ceea ce aflase din dosarul militar al lui Dexter Whitlaw. Fusese lunetist în Vietnam, şi încă unul competent.

– Îl cunoşteai, spuse el rar, privindu-l pe McPherson, şi pe Dexter Whitlaw?

Omul înţepeni şi privirea îi deveni neutră, greu de interpretat.

– Îl cunosc. Crezi că el l-a omorît pe Medina?

– Nu. Şi el a fost omorît, pe strada St. Anne, în aceeaşi zi cu Medina. Whitlaw a fost împuşcat tot cu un 22. Se cunoşteau?

– Da. Au fost în Vietnam împreună.

McPherson se sprijini de spătarul scaunului incomod, muşcîndu-şi buza de jos şi uitîndu-se fix într-un punct invizibil de pe podea.

– Deci şi Dex e mort. Şi Rick, şi Dex. În aceeaşi zi, cu o armă de acelaşi calibru.

– E o coincidenţă cam mare, spuse Marc. Se cunoşteau, au murit în aceeaşi zi, la mică distanţă unul

de altul, amîndoi împuşcaţi cu un 22. E posibil să se fi ocupat cu acelaşi lucru în Vietnam? Şi cine ar vrea să-i vadă morţi?

– E o întrebare interesantă, spuse McPherson muşcîndu-şi mai departe buza. Şi mie mi-ar plăcea să ştiu răspunsul la ea. Dar, da, pe undeva se ocupau cu acelaşi lucru. Şi amîndoi se pricepeau de minune la ce făceau.

– Domnul Whitlaw era fără adăpost, dar nu un vagabond. Era sănătos, bine hrănit, nu bea şi nu se droga, deci avea nişte bani dintr-o sursă pe care nu am reuşit să o descopăr. Oare domnul Medina o fi venit aici ca să se întîlnească? Şi dacă da, de ce?

– Nimeni nu ştie ce căuta Rick aici. Ne spusese că are treburi personale.

– Atunci nu ştim mare lucru. Putem să comparăm cartuşele şi să aflăm dacă au fost omorîţi cu aceeaşi armă, dar, dacă tu nu ştii ceva ce nu ne spui, tot n-avem mare lucru.

– Aş vrea eu să ştiu mai multe, spuse McPherson supărat. Aş vrea să ştiu orice. Fiindcă nu miroase a bine, dar nu-mi dau seama de ce.

Zgomotul fusese foarte slab. Puţin mai mult decît un foşnet. Karen se opri şi aplecă din cap, ascultînd. Era în dormitor, curăţa frunzele îngălbenite ale unui ficus din faţa ferestrei. Auzi din nou ceva. O şoaptă, un sunet scos de materiale textile. Şi din alt loc decît

înainte. Era cineva în apartament. O trecură fiori şi o cuprinse panica, înghețîndu-i inima în piept. Nu se mişcă. Nici nu putea. Uşa dormitorului era deschisă. Se dădu la o parte din fața ei. Oricum, dacă intra cineva o vedea imediat, şi era prinsă cu spatele la perete. Apartamentul era la etajul doi, deci nu putea să iasă pe fereastră. Pămîntul era prea departe şi în fața geamului nu era nici o grindă, nimic. Nu putea să sară.

Bărbatul se apropie de uşă. Karen nu îl vedea pe el, ci doar o umbră pe podea. Dacă nu ar fi fost atentă, nu l-ar fi observat. I se strînse inima în piept şi abia dacă mai respiră. Nu se putea mişca şi nu putea să țipe. Bărbatul nu intră. După ce rămăsese pe loc o clipă şi se uitase înăuntru, se îndrepta acum spre bucătărie, făcînd mai mult zgomot, ca şi cum ar fi crezut că nu mai avea de ce să se ferească. Lui Karen îi țiuiră urechile şi i se păru că podeaua se mişcă sub ea. Se forță să respire adînc, inspirînd şi eliberînd tensiunea din piept. De ce trecuse mai departe? De ce făcea atît de mult zgomot acum?

Se uită la patul făcut şi înțelese încet. Credea că e singur în casă. Draperiile erau trase la o parte, fiindcă nu se culcase încă, aşa că în dormitor era lumină şi nu avusese nevoie să aprindă vreo lampă. Îşi dădu seama că lumina era stinsă în tot apartamentul, exact din acest motiv. Nu era aprins nici televizorul. Se uitase puțin la el, dar emisiunile de dimineață nu erau prea

interesante, aşa că îl stinsese după cîteva minute. Nu făcuse zgomot în timp ce rupea frunzele veştejite ale ficusului. Apartamentul părea, cu siguranță, gol.

Îl auzi deschizînd pe rînd sertarele din bucătărie, apoi frigiderul. Doamne, oare îi era *foame*? Ar fi trebuit să iasă din casă. Asta spuneau toți experții. Nu te confrunta cu hoțul. Ieşi dacă ai cum şi sună la poliție cînd eşti în siguranță. De lîngă masa din bucătărie se vedea direct în sufragerie. Dacă era acolo, ar fi văzut-o mergînd spre uşă. Şi dacă era înarmat? Ar fi putut să o împuşte. Dintr-o dată, se calmă. Indiferent dacă era sau nu înarmat, avea şanse mai mari să scape nevătămată dacă ieşea din casă. Se apropie încet de uşa dormitorului, picioarele ei goale nescoțînd nici un zgomot pe covor.

Cînd ajunse la uşă, auzi paşi care se apropiau de masă. Îngheță cu un pas înainte să ajungă într-un loc de unde ar fi putut-o vedea. Din nou i se tăie răsuflarea din cauza panicii. Dacă intra în sufragerie...

Dar mobila scîrțîi cînd el o atinse, aşa că ea îşi dădu seama că e încă în bucătărie. Se încruntă. Părea că întoarce scaunele cu susul în jos. Cu siguranță că un spărgător obişnuit nu făcea aşa. Ar fi căutat lucruri de valoare, ar fi luat televizorul şi radioul mic şi ar fi plecat. Dar el nici nu intrase în dormitor ca să caute bijuterii, şi acolo țineau femeile nimicurile valoroase.

Mai făcu un pas, ajungînd în prag, dar încă ascunsă de privirea lui. Văzu picioarele ridicate ale

unui scaun. Le răsucea pe toate cu susul în jos. Căuta ceva. Ceva anume. Experții spuneau că trebuie să ieşi din casă şi să suni. Se uită la telefonul de lîngă pat. Era prea liniște în apartament. Singurele sunete care se auzeau veneau fie de la frigider, fie de la el. Dacă suna la urgențe ar fi trebuit să şoptească, şi era posibil ca el să o audă. Dacă nu spunea nimic, ar fi trimis ei pe cineva oricum? Oare poliția putea găsi adresa unui apartament?

Nici nu conta, îşi dădu ea seama, dacă ar fi venit cu sirenele în funcțiune. Fir-ar el să fie! Căuta în tot apartamentul. Brusc, nu se mai simți speriată, ci alte emoții o cuprinseră. Se simți indignată, violată. Îi căuta printre lucruri şi strica micile ei încercări de a crea o casă aici. Apartamentul era singurul loc căruia îi putea spune „acasă". Casa pe care o considerase înainte locul ei era doar o cochilie goală, arsă. Nu voia să-şi lase acoperişul pe mîna acestui nemernic.

Făcu un pas în spate, ferindu-se din pragul uşii. Încet, mişcîndu-se uşor, aşa cum o învățase tatăl ei să meargă prin pădure, se apropie de telefon. Fără să întoarcă spatele spre uşă, ridică receptorul şi îl ascunse sub pernă, ca să nu se audă tonul. Apoi tastă numărul de la urgențe, tresărind la zgomotul pe care îl făceau tastele. O armă. Îi trebuia o armă. Dar nu avea pistol, şi toate cuțitele erau în bucătărie. Cînd bărbatul termina de căutat în restul apartamentului şi ajungea în dormitor, va vedea telefonul de sub pernă şi îşi va

da seama că e cineva în casă. Nu l-ar mai surprinde, iar ăsta era singurul ei avantaj. Trebuia să găsească o armă înainte ca el să ajungă aici.

Nu avea nimic folositor în dormitor, dacă nu voia, poate, să-l atace cu poşeta care stătea în colț, lîngă un scaun, ca un semn al prezenței ei acolo. Se gîndi repede la lucrurile din baie. Aparatele de ras de unică folosință nu l-ar fi speriat dacă nu avea fobie de bărbierit. Cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut face ar fi fost o zgîrietură superficială. Avea parfum, fixativ... Fixativ! Asta era. Ar fi trebuit să se apropie suficient, dar numai un pistol i-ar fi permis să rămînă la distanță. Nici cu un cuțit nu ar fi fost mai avantajată din punctul ăsta de vedere.

Uşa de la baie era deschisă pe jumătate. Karen se strecură spre ea, atentă să nu atingă nimic. Îi bătea inima atît de tare că-şi simțea pulsul în vîrful degetelor. Dar era mai calmă şi mai hotărîtă acum decît înainte.

Balamalele uşii scîrțîiau la orice mişcare, îşi aminti ea. Nu putea să atingă uşa. Covorul parcă o împiedica. Nu era departe, dar i se păru că sînt kilometri pînă acolo. Dacă omul se apropia destul de sufragerie, ar fi văzut-o imediat. Cît va mai fi ocupat în bucătărie? În cîte locuri putea să caute acolo? Se uitase deja în dulapuri şi în sertare, în frigider, sub scaune şi sub masă. Singurul loc care l-ar mai fi putut ține ocupat înainte să vină în sufragerie era un dulap mic din

dreapta uşii de la bucătărie. Dacă era organizat, acolo ar fi căutat după aceea.

Dă Doamne să fie organizat, se rugă ea.

Uşa de la baie nu era pe cît de deschisă sperase ea. Privi spaţiul îngust. Părea prea strîmt, destul de mare cît să treacă un copil. Dar ea nu era copil. Slăbise, totuşi. Poate că ar fi reuşit. Poate. Avea nevoie de un plan în caz că nu reuşea.

În bucătărie, el începuse să ridice scaunele la loc, aşezîndu-le pe podea. Era un spărgător ordonat. Era ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să ştie că intrase. Grija lui îi dădea cîteva secunde în plus.

Respiră repede, fără zgomot, vizualizînd ce avea de făcut. Fixativul era în stînga oglinzii. Prosopul era la dreapta, pe un suport. Apuca prosopul cu dreapta, ridica fixativul cu stînga, folosea prosopul ca să ascundă zgomotul pe care îl va face capacul. Nu arunca niciodată capacele, chiar dacă spray-ul era gol.

Expiră şi îşi supse stomacul. Apăsîndu-şi spatele de tocul uşii pînă cînd îl simţi zgîriind-o, se strecură înăuntru. Atinse uşa cu sînii şi aceasta scîrţîi o dată, încet. Alunecă în baia mică şi întunecată, apucînd prosopul cu mîna dreaptă şi fixativul cu stînga. Nu se lovi de nimic, ci se mişcă încet şi cu uşurinţă. După ce înfăşură prosopul în jurul capacului, îl răsuci. Se auzi un sunet scurt, mai mic decît cel al balamalelor. Întorcîndu-se cu faţa spre uşă, se aşeză în aşa fel încît să nu fie văzută nici prin crăpătura uşii, nici prin spaţiul

de lîngă balamale. Se uită repede în spate, ca să se asigure că nu se vedea în oglindă. Numai cada şi duşul se vedeau din dormitor. Ţinu spray-ul în mînă, îndreptat spre uşă, şi aşteptă. Nu îi plăcea să fie prinsă în spaţiul acela mic, dar după ce balamalele scîrţîiseră, nu îndrăznea să iasă din nou în dormitor. Hoţul ar fi putut să fie de cealaltă parte a uşii, jucîndu-se de-a şoarecele şi pisica, aşteptînd în tăcere ca ea să iasă din baie. Se înfioră din nou. Aproape că-l putea simţi acolo, o prezenţă răbdătoare, răuvoitoare. Dar şi ea putea să aştepte. Cel care se mişca primul, pierdea. Aşa îi spusese tatăl ei. Cum de-şi amintea toate astea? Pe atunci era doar un copil, iar el era un străin de care îi era frică, deşi ştia că e tatăl ei. Dar el îi vorbise, îi arătase cum să fie un lunetist bun, iar ea îl ascultase. Nu avea un pistol în mînă, ci doar un spray fixativ, dar cunoştinţele acelea erau moştenirea pe care i-o lăsase el, şi poate că acum aveau să-i salveze viaţa.

Nu auzi nimic din sufragerie. Dacă sunetul balamalelor nu ajunsese pînă la el, atunci ar fi căutat ca şi înainte, mişcîndu-se normal, făcînd zgomot. Era linişte în casă. O auzise.

Încercă să aproximeze distanţa pînă la uşă. Dacă el o deschidea brusc, ar fi lovit-o, stricîndu-i ţinta. Încet, păşi în spate şi se lipi de chiuvetă, sperînd că aşa avea destul loc. Ridică fixativul şi aşteptă.

Avea un avantaj. Ea ştia sigur că el e acolo. El doar bănuia prezența ei, dar nu era convins. Doar dacă nu îi văzuse geanta. Sau telefonul de sub pernă. *Doamne!* Dexter îi spusese să îşi imagineze ce urma să facă. Fii pregătită să faci ce e de făcut fără să ai timp de gîndire. Nu ezita, sau eşti moartă. Karen nu voia să moară. Voia să trăiască mult, mult timp.

Uşa se deschise violent. Imediat, întinse mîna şi apăsă pe spray înspre capul siluetei amenințătoare din prag. Omul răcni şi se dădu înapoi, ducîndu-şi mîinile la ochi. Într-una dintre ele avea un pistol.

Karen îl lovi, împingîndu-l cu toată puterea şi răsturnîndu-l pe pat. El încercă să o apuce, o prinse de cămaşa de noapte şi o trase după el. Ea țipă, sperînd ca sunetul să treacă prin pernă şi ca operatoarea de la urgențe să mai fie la telefon. El se răsuci şi o prinse dedesubt. Ea îi văzu chipul contorsionat, ochii roşii curgînd, şi mai apăsă o dată pe spray. Nu-i nimeri ochii, ci nasul. Omul se înecă şi tuşi. Ea apăsă din nou pe tubul de fixativ, dînd din picioare, agitîndu-se, lovindu-l cu pumnul drept. Atinse lampa cu piciorul şi o izbi de podea, spărgîndu-i baza de ceramică.

– Cățea! urlă el.

Orbit, lovi cu pumnul şi o nimeri în obraz. Impactul îi dădu capul pe spate şi îi înceţoşă vederea. Nu simțise durere, ci doar forța loviturii. Îl pocni în nas cu tubul de fixativ, umplînd aşternuturile de sînge. Reuşi să ridice picioarele şi îl lovi cît de tare putea, cu unul

în stomac şi cu celălalt mai jos, aproape de zona sensibilă. El se dădu înapoi, expirînd forțat. Karen se rostogoli de pe pat, încercînd să ajungă la uşă în genunchi şi pe coate. El trase, furios, înjurînd, dar fără să vadă, iar glonțul făcu o gaură în peretele de deasupra ei şi rupse din tencuială.

Ea se repezi spre uşă şi îşi zdreli genunchii de covor. Abia mai respirînd, cu vederea înceţoşată, se ridică în picioare şi alergă spre intrare. Încă un glonț trecu prin perete. Deschise larg uşa în timp ce el ieşea din dormitor şi, ştergîndu-se cu mîneca la ochi, ridica mîna. Karen se repezi afară, pe hol, rostogolindu-se pe podea. Glonțul găuri uşa. Ea se ridică din nou şi se repezi pe scări, lovindu-se de doi polițişti care urcau cu pistoalele în mînă, albi la față.

Amețită, alunecă la podea. Pe coridor văzu o figură tulbure în pragul unuia dintre celelalte trei apartamente de pe palier.

– Jos! strigă ea.

Auzind vocea, hoțul ieşi pe uşă cu mîinile întinse, ținînd pistolul înainte. Ambii polițişti reacționară imediat, trăgînd atît de repede unul după celălalt încît se auzi ca şi cum ar fi tras numai unul singur. Impactul gloanțelor îl izbi pe agresor, care un moment păru surprins. Se uită în jos, la pata roşie care i se întindea pe piept, şi clipi din ochii care îi curgeau, încercînd să-i vadă pe polițişti.

– Aruncă arma! răcniră ei.

Hoțul rîse, un sunet gîlgîit, din gît, dar rîs.

– Duceți-vă dracu', rosti el, apoi ridică pistolul şi îl îndreptă spre Karen, trăgînd în acelaşi timp cu ei.

Capitolul XIV

McPherson formă un număr pe tastatura celularului lui securizat.

– E din ce în ce mai ciudat, spuse el cînd i se răspunse. Dexter Whitlaw a murit în aceeaşi zi, în New Orleans. Nu departe de locul în care a fost găsit cadavrul lui Rick. Împuşcat cu o armă de acelaşi calibru. Detectivul care s-a ocupat de caz e un nemernic inteligent, care m-a demascat din clipa în care am intrat la el în birou. El a cerut informații despre Rick, fiindcă a simțit ceva. Eu zic că are un instinct al naibii de bun.

– Cine e Dexter Whitlaw? întrebă vocea de pe cealaltă parte. Nu îl cunosc.

– A fost un puşcaş marin trimis ca lunetist în Vietnam. Unul bun. Foarte priceput, atent, atît de răbdător că ar fi fost în stare să aştepte şi a doua venire a lui Iisus. Oricum, l-am cunoscut pe Dex în Saigon. El şi Rick erau... Nu ştiu dacă pot să spun prieteni, dar se respectau, ştii?

– Deci s-a întîlnit cu tatăl tău în New Orleans.

– Aşa se pare. Nu ştiu de ce, însă. Dar asta a agitat pe careva. O persoană care nu voia ca ei să se întîlnească.

– Deci cineva care îi cunoştea pe amîndoi.

Vocea era rece, neutră.

– Poate din Vietnam. Din cîte am aflat, Dex a dispărut imediat după întoarcerea în țară. Nu a rezistat şi s-a retras. Detectivul spune că nu avea locuință, dar că avea o sursă de venit, fiindcă ea sănătos şi bine hrănit.

– Probabil că familia îi trimitea bani. O să verific ce rude are. A aflat Vinay cine a vorbit?

– Nu. Şi e foarte supărat.

– O să vorbesc cu el în secret, atunci. Detectivul ăsta care şi-a dat seama cine eşti... E nevoie să mă ocup de el?

– Numai dacă vrei să-l recrutezi. Ceea ce nu ar fi o idee rea, să ştii. S-a uitat la pantofii mei şi s-a gîndit că sînt de la *Agenția de Siguranță Națională* sau de la *Companie.* Atît e de inteligent şi de rapid. Nu are nevoie să adune doi cu doi ca să-i dea patru.

Se auzi un oftat.

– Ai naibii pantofi Gucci.

– Nu m-am gîndit să cumpăr pantofi ieftini pentru treaba asta.

– Deci crezi că ar trebui să-i cerem ajutorul?

– Doar dacă nu vrei să-l angajăm direct.

– Ar putea fi mai valoros acolo unde e.

– De acord.

Oraşele de pe coastă erau centre ale livrărilor de arme. Era bine să ştii unde şi cînd ajungeau transporturile, în aşa fel încît analiştii să aibă informații despre locul următorului conflict. Uneori era nevoie să cauți atent. Alteori, nu. Uneori livrările erau interceptate, alteori, nu.

– Înmormîntarea e mîine, la două. Vii?

– Doar dacă nu vrei să fac altceva.

Cu John nu se ştia niciodată. Era ca un păianjen care trăgea şase fire invizibile în acelaşi timp.

– O să fie interesant să vedem cine apare.

Însemnînd cine va veni ca să-l identifice pe John. Mulți oameni, multe guverne chiar, ar fi plătit sume fabuloase şi pentru o singură fotografie cu el. Exista posibilitatea ca Rick să fi fost omorît doar ca John să fie atras într-o situație publică. Asta neînsemnînd că vreuna dintre fotografiile de mîine ar fi valorat ceva. McPherson îl ştia de o viață şi nu l-ar fi putut recunoaşte la înmormîntare.

– Vinay o să aibă o rețea în zonă? Aş vrea pe cineva apropiat acolo.

Ceea ce însemna că John nu exclusese o treabă din interior. Acum, la început, nu puteau exclude nici o posibilitate, deşi informațiile despre Dex Whitlaw sugerau că Rick nu fusese victima unui jaf armat. Aşa cum spusese detectivul Chastain, era o coincidență cam prea mare.

Dar John era calm şi subtil, motiv pentru care era atît de periculos şi de valoros. Cîntărea probabilităţi, procente, posibilităţi şi vedea umbre şi detalii pe care ceilalţi nu le observau. Jess McPherson nu avea încredere completă în prea mulţi, dar John Medina era unul dintre cei în care avea. Şi Rick fusese pe lista aceea, iar pierderea lui era dureroasă.

– O să fiu acolo, spuse pe un ton nemulţumit, apoi închise.

Marc se uită la ceas. Era nouă şi patruzeci şi cinci de minute. Trupul mic de pe masa de autopsie povestea despre orori, despre o viaţă scurtă, petrecută sub teroare şi îndurerată. Verificase la spitalele din împrejurimi şi scrisese o listă de vizite la urgenţă care îl făcea să se crispeze. Micuţul James Blake Gabie avusese deja zece „accidente" anul ăsta, destul de serioase încît să necesite intervenţii medicale. Părinţii lui merseseră de fiecare dată la alt spital. Unul dintre medici ar fi trebuit să vadă semnele de abuz, însă nici unul nu le văzuse.

Şi familiile lor? Nimeni nu observase că era ceva în neregulă? Nu vedeau că nepotul lor e omorît încet, că doamna Gabie devenise foarte retrasă? Cu siguranţă că vedeau. Ce nu înţelegea Marc era cum puteau să ignore asta şi să spere că lucrurile se vor îndrepta. Dacă nu intervenea cineva, situaţiile de genul ăsta nu se îmbunătăţeau. Acum era prea tîrziu pentru

băieţel, iar el avea impresia că şi pentru doamna Gabie. Se uită din nou la ceas. Chiar dacă avea atîtea de făcut, trebuia să o sune pe Karen. I se strînse stomacul numai gîndindu-se la asta. Nu doar că voia să rezolve situaţia dintre ei, dar se şi simţea neliniştit.

Nu vorbise cu ea de douăzeci şi patru de ore şi, dintr-o dată, i se părea că trecuse mult prea mult. Voia să ştie că se simte bine, să-i spună cum se simte el, să o aducă înapoi la New Orleans, cumva. Poate pentru că *CIA*, prin domnul McPherson, începuse să se ocupe de caz după ce Shannon ceruse informaţii. Toate detaliile morţii lui Dexter Whitlaw, care i se păruseră neobişnuite, curăţenia cu care fusese dată lovitura, lipsa zgomotelor care indicau folosirea unui amortizor, pistolul scump pe care îl avea Whitlaw, toate deveneau şi mai importante atunci cînd le compara cu ce aflase despre cealaltă victimă, care lucrase pentru *CIA.* Un caz obişnuit de omor devenise complicat.

Şi nu era numai asta. Se chinuia să fie atent la autopsie, dar tensiunea din stomac nu îi dădea pace. Avea de gînd să o sune imediat ce termina aici. Ar fi trebuit să o sune dinainte. Nu era nevoie să aştepte să se calmeze, ci să îi vorbească. Era a doua greşeală pe care o făcuse,se gîndi el trist. Prima era că o lăsase să plece singură ieri dimineaţă. A doua, că nu sunase insistent, ca să dea de ea.

Staţia sa prinse viaţă. Doctorul Pargannas se uită urît la el fiindcă îl întrerupea. Marc ascultă codul unui

posibil omor, raportat în sectorul Garden. Adresa îi era foarte cunoscută.

– Rahat! Nemernicul şi-a omorît soţia!

Scuipă cuvintele, ieşind în fugă din morgă. Simţea gustul amar al înfrîngerii. Se temuse de asta. Fusese prins între nevoia de a avea toate actele în regulă, ca nelegiuitul să nu poată scăpa, şi nevoia de a acţiona imediat. Peste încă două ore l-ar fi putut aresta. Pentru doamna Gabie, acele ore însemnaseră viaţa. Cînd ajunse la ei acasă, strada largă, străjuită de copaci înalţi, era plină de maşini ale poliţiei. Căldura şi umiditatea îl copleşeau, erau ca o pătură înfăşurată în jurul lui. Intră în casa elegantă şi răcoroasă. Îi era rău de furie şi de neputinţă, dar îşi ignoră emoţiile ca să-şi poată face treaba. Oricum nu mai conta pentru doamna Gable.

– Unde? o întrebă pe una dintre poliţistele din patrulă.

– La etaj.

Femeia părea şocată.

Urcă scările largi, în spirală, şi se îndreptă spre un dormitor din care se auzea zgomot. Încăperea imensă avea probabil cincisprezece metri pătraţi şi era decorată în stilul pe care credeau cei de la Hollywood că îl au casele regale europene. Patul cel mare era acoperit de un baldachin alb, agăţat de tavan. Oglinzi ornamentate şi picturi în ulei, originale, decorau pereţii. Existau şi două zone în care se putea sta jos. Vaze

înalte de alabastru se potriveau cu schema coloristică a camerei, care era bazată pe tonuri de alb şi auriu, cu accente de piersică şi bleu. De curînd, o nouă culoare fusese adăugată camerei. Roşu. Mult roşu, sub formă de picături, de băltoace. Roşu care devenea arămiu cînd se usca. Doamna Gabie era aşezată pe una dintre canapele. Partea din spate a capului îi lipsea. Nu căzuse în faţă, ci se înclinase pe spate, pe perne, ca şi cum acum, în sfîrşit, se putea odihni. Avea ochii deschişi, dar goi. Moartea nu era linişte. Moartea era nimic. Totul dispărea. Nu mai existau răsăritul, speranţele sau teama. Nu mai era nimic.

Femeia purta un neglijeu din mătase albă, transparentă, cu decolteu adînc. Atrăgător. Marc se aplecă în faţa ei, măsurînd vînătaia de pe gît, cea pe care o văzuse cu o zi înainte, şi restul semnelor de pe trup. Avea o urmă vineţie, mică, pe partea de sus a unuia dintre sîni. Era genul de semn pe care şi-l lasă îndrăgostiţii unul altuia. Probabil că la autopsie va reieşi că femeia făcuse sex cu puţin timp înainte să moară. Nemernicul se gîndise, probabil, că dacă va face dragoste cu ea şi va fi tandru, va putea să o facă să tacă, să nu vorbească despre moartea băieţelului lor.

Poate că asta o făcuse să-şi piardă cumpătul, faptul că bărbatul îi omorîse fiul şi apoi venise la ea ca să facă sex. Poate chiar plănuise asta.

Marc se uită la cadavrul domnului Gable, sau cel puțin la ce mai rămăsese din el, întins pe podeaua din baie. Probabil că femeia aşteptase pînă cînd soțul ei intrase la duş, apoi venise după el şi trăsese pînă golise pistolul. La cum arăta, probabil că îl reîncărcase şi-l mai golise încă o dată. Bucățele din trupul lui erau împrăştiate pe alături. Femeia trăsese în anumite părți ale corpului. După ce îl omorîse pe el, încărcase arma a treia oară, mersese în dormitor şi se aşezase pe canapea, îşi pusese pistolul în gură şi apăsase pe trăgaci.

Litera legii nu era, întotdeauna, dreaptă. Doamna Gabie dorise dreptate pentru fiul ei şi o obținuse prin propriile-i mijloace. Poate că se sinucisese fiindcă nu credea că ar face față acuzațiilor, sau pentru că nu putea să trăiască fără fiul ei. Sau ca o formă de căință pentru că nu acționase la timp ca să îl salveze.

Marc se ridică. Avea o expresie dură şi împietrită. Nu mai trebuia decît să completeze nişte formulare.

Karen stătea ghemuită într-unul dintre paturile de la urgențe. Nu ştia ce caută acolo, dar era prea amorțită ca să protesteze sau ca să-i pese. Nu putea să se ducă acasă, fiindcă poliția încercuise perimetrul, pentru investigații. Nici nu voia să meargă acolo. Nu ar fi putut dormi în apartament nici după ce sîngele şi materia cenuşie a bărbatului ar fi fost curățate de pe tocul uşii, de pe covor...

Medicii insistaseră să o consulte, deşi le spusese că e asistentă medicală, că-şi poate evalua singură starea fizică şi că nu are nevoie de internare sau de tratament de urgență. Avea vînătăi pe față şi zgîrieturi pe genunchi. O tăietură mică, prea mică pentru a fi cusută, pe picior, şi o dureau coastele, probabil din cauză că se luptase cu agresorul. Nici unul dintre gloanțe nu o atinsese, deşi ultimul trecuse foarte aproape şi îi intraseră în ochi bucățele de tencuială, pe care, însă, le spălase deja.

Dacă te gîndeai că omul încercase să o omoare, se putea spune că era într-o formă destul de bună. Nu se îndoia că el asta intenționase. După ce îşi dăduse seama că ea e în apartament, agresorul nu fugise, aşa cum ar fi făcut un hoț obişnuit. În loc de asta, venise după ea cu pistolul.

Dar de ce? Asta întrebase şi polițistul, asta se întreba şi ea. Se mai întîmpla să intre în case cîte un hoț violent. Era femeie şi locuia singură, deci era o țintă preferată a răufăcătorilor. Nu locuia de prea mult timp acolo. Poate că omul crezuse că e altcineva. Dar nu răsturnase totul cu susul în jos ca să caute obiecte de valoare. Căutase atent şi pusese totul la loc. După care încercase să o omoare.

Se spune că relele vin întotdeauna cîte trei. Dexter fusese împuşcat, casa cea veche arsese. Şi acum, asta. Dacă lumea avea dreptate, de aici înainte lucrurile ar fi trebuit să meargă din ce în ce mai bine.

Strînse pătura în jurul umerilor şi încercă să scape de fiorul care nu-i dădea pace şi să controleze senzaţia că avea să se întîmple din nou ceva rău. Ce mai urma?

– Domnişoară Whitlaw?

Era unul dintre detectivi, care aştepta în afara draperiei trase a patului pe care stătea ea. Apartamentul ei era plin de poliţişti, detectivi, medici şi oameni de la procuratură, fiindcă orice foc de armă tras de un poliţist trebuia investigat. În faţa blocului erau reporteri şi spectatori. Fiecare televiziune locală trimisese un reprezentant.

– Intră, spuse ea.

El desfăcu draperiile şi intră. Era de vîrstă mijlocie şi avea figura transpirată. Cum putea transpira cînd era atît de frig aici, cu aerul condiţionat probabil dat la maxim? Detectivul se aşeză pe singurul scaun din cubicul, iar Karen îşi trase şi mai mult pătura pe umeri, tremurînd. El o privi rece, evaluativ, aşa cum făceau toţi poliţiştii, ca şi cum ar fi suspectat pe toată lumea. Şi Marc avea aceeaşi privire, se gîndi ea. Dorul de el era aproape dureros. Nu se simţise niciodată mai în siguranţă decît alături de el, şi acum avea mare nevoie de acea siguranţă.

– Sînt detectivul Suter, se prezentă poliţistul. Puteţi să-mi daţi cîteva răspunsuri?

Îi luaseră o declaraţie scurtă la apartament, dar fiindcă era clar cum murise bărbatul, ea era mai

importantă ca martor, nu ca suspect. Medicii voiau să o consulte, aşa că poliţia o lăsase să plece şi se ocupase de lucruri mai importante.

– Da, mă simt bine, răspunse ea automat.

El o măsură cu privirea, dar nu comentă. Deschise un caiet mic.

– În declaraţia anterioară aţi spus că eraţi în baie cînd l-aţi auzit pe suspect intrînd în casă...

– Nu. Era deja înăuntru. Nu l-am auzit intrînd. L-am auzit cînd s-a oprit în faţa dormitorului şi s-a uitat înăuntru.

Ştia ce spusese. Nu îl auzise intrînd. El se uită la carneţel şi nu comentă. Poate că o testa, să vadă dacă detaliile pe care i le dă sînt aceleaşi.

– Dar nu v-a văzut?

– Nu a intrat în cameră. Eu eram undeva în dreapta, lîngă fereastră. Uşa dormitorului se deschide spre dreapta, aşa că nu mă putea vedea dacă nu intra.

– Şi ce a făcut atunci?

– După aceea nu s-a mai mişcat cu grijă. Fiindcă nu mă văzuse, probabil că a crezut că nu e nimeni acasă. A intrat în bucătărie şi a început să caute.

– Să caute? rosti detectivul ca şi cum ar fi măsurat cuvintele.

– Aşa părea. A căutat în dulapuri. L-am auzit deschizînd şi închizînd sertarele şi uşile. A căutat şi în frigider.

– Ce anume?

Ea ridică mîinile într-un gest neputincios.

– Nu ştiu.

– Şi după aceea ce a făcut?

– A întors scaunele din bucătărie cu susul în jos şi a căutat sub ele.

Vocea ei era la fel de uimită. Detectivul notă în carnețel.

– Şi dumneavoastră ce ați făcut?

– Eu... Credeam că nu o să pot ieşi. De unde era, vedea clar uşa de la intrare. Am mers pe vîrfuri pînă la telefonul de lîngă pat, am pus receptorul sub o pernă, ca să nu se audă zgomot, apoi am sunat la urgențe.

– Ați făcut foarte bine, spuse el. Ofițerii care au răspuns erau la numai o stradă distanță. Nu ştiau în care apartament sînteți, dar a fost suficient să ştie adresa blocului.

– Şi-au dat seama despre care apartament e vorba, spuse ea uitîndu-se în gol. Cel de unde se auzeau focuri de armă.

El îşi drese glasul.

– Da. După aceea?

– Am încercat să mă strecor în baie, fiindcă acolo am fixativul.

El zîmbi, şi o clipă deveni bărbat, nu polițist.

– O mişcare inteligentă. Dacă îți intră în ochi, ustură al naibii.

– Ştiu. Numai asta aveam.

Înghiți în sec, încercînd să nu-şi amintească teroarea pe care o simțise înfruntînd un hoț înarmată numai cu un spray fixativ.

– Uşa de la baie a scîrțîit puțin, şi el a auzit-o, spuse ea respirînd adînc. Cel puțin aşa am crezut, fiindcă n-a mai făcut zgomot în bucătărie. Am stat acolo, în baie, cu spray-ul în mînă, aşteptînd să se mişte uşa. El a trîntit-o de perete, şi eu am apăsat pe fixativ. Avea un pistol în mînă, încheie ea, rămînînd tăcută.

– Îl cunoşteați?

Karen clătină din cap.

– Poate că l-ați mai văzut undeva?

– Nu.

– Şi după aceea ce s-a întîmplat?

– L-am împins, dar m-a prins de cămaşa de noapte şi am căzut amîndoi pe pat. Eu l-am dat iar cu fixativ, şi el m-a lovit, rosti ea, atingîndu-şi obrazul fără să-şi dea seama. L-am pocnit în nas cu spray-ul. Îmi amintesc că am dat din picioare, m-am rostogolit jos din pat şi am început să mă tîrăsc spre uşă. Atunci a început să tragă.

Tăcu, amintindu-şi detaliile neclare, teroarea, furia. Detectivul nu mai spuse nimic, nu o îndemnă să continue, dar se simțea că aşteaptă restul poveştii. Ea se frecă pe frunte, încercînd să-şi dea seama ce se întîmplase mai întîi.

– M-am repezit spre uşa de la intrare şi i-am văzut pe ofiţeri urcînd scările. Aproape că m-am lovit de ei. Bărbatul a ieşit din casă şi a îndreptat pistolul spre mine, iar ei l-au împuşcat. El nu a căzut, ci a... a rîs şi a tras iar în mine. Şi ei au tras iar în el.

– A spus cineva ceva?

– Amîndoi poliţiştii au strigat la el să lase arma. Atunci el a rîs şi a spus...

Se uită la detectiv şi îşi drese glasul. De obicei nu era aşa timidă, dar nu putea rosti cuvintele în faţa unui bărbat suficient de în vîrstă încît să-i fie tată.

– Ca să parafrazez, i-a trimis în iad. După care a mai tras o dată în mine.

El se uită la notiţe şi dădu din cap, ca şi cum ea ar fi confirmat ceva ce el ştia deja. Închise carneţelul şi îl băgă în buzunar.

– Atît pentru moment. Unde pot să vă găsesc dacă trebuie să vă vorbesc din nou?

– Nu ştiu, spuse ea uitîndu-se fără expresie la el. În casă nu mă lăsaţi să intru.

– Aveţi familie în oraş?

– Nu, rosti ea cu un nod în gît. Nu am familie.

– Prieteni?

– Da, dar nu...

Piper îi oferise casa ei, compania ei.

– Poate Piper Lloyd. Şi ea e asistentă aici, la spital.

Îi dădu numărul lui Piper.

– Chiar dacă nu o să fiu la ea, o să ştie de unde să mă ia. Sau mă găsiţi la spital. Lucrez de noapte.

El o privi aspru.

– Pun pariu că nu o să lucraţi în noaptea asta.

– Ba sigur că da, spuse ea automat, fără să accepte că era posibil să nu fie în stare.

De ce se purta toată lumea ca şi cum ar fi avut mai mult decît nişte vînătăi şi o tăietură?

El oftă şi se frecă pe ceafă.

– Domnişoară Whitlaw, nu e treaba mea, dar cred că ar trebui să fiţi mai îngăduitoare cu dumneavoastră. V-aţi descurcat foarte bine, dată fiind situaţia. Nu v-aţi speriat, aţi sunat la urgenţe şi v-aţi apărat cu ce aveaţi la îndemînă. Dar nu aţi dormit deloc, v-aţi luptat şi, credeţi-mă, o să începeţi să simţiţi tot felul de vînătăi şi de dureri. Uitaţi-vă la dumneavoastră. Tremuraţi sub pătură, dar aici nu e frig. Sînteţi asistentă. Ce vă spun toate astea?

Şoc. Mintea ei găsi imediat diagnosticul. Tensiunea îi scăzuse după fluxul de adrenalină care o ajutase să se lupte cu hoţul. Karen se enervă. Ar fi trebuit să recunoască simptomele şi să se întindă. Era a doua oară cînd nu-şi dădea seama ce-i spunea trupul, ea, care era una dintre cele mai pricepute asistente la citit semnele corpului.

– Bine. Poate nu o să lucrez în noaptea asta, admise ea. Oricum, aş avea nevoie de uniformă. Cum fac să-mi iau lucrurile din apartament?

– Faceți o listă cu lucrurile de care aveți nevoie şi o să rog un polițist să vă facă bagajul.

– Cît durează investigația? Cînd pot să intru?

– Cîteva zile. Dar încerc să mă grăbesc.

– Nu o să mai pot locui acolo.

El oftă şi dădu să o atingă părinteşte pe genunchi, apoi se opri, înainte să facă gestul. Ea îi diagnostică ezitarea drept teamă de procese.

– Nu, spuse el. Presupun că nu se poate.

Sunetul unor paşi care alergau îi atrase atenția, şi în clipa următoare Piper se repezi în cubicul. Era roşie la față şi respira greu.

– Karen! Doamne! Te simți bine? Una dintre asistentele de la urgențe a sunat la chirurgie şi ne-a spus că eşti aici. Ai fost jefuită?

– Nu tocmai.

Detectivul Suter se ridică, parcă făcînd un efort.

– Ținem legătura, domnişoară Whitlaw. O să vă trimit lucrurile.

– Mulțumesc, abia avu ea timp să spună.

Piper se transformă repede din prietenă îngrijorată în asistentă medicală şi o împinse înapoi pe pat.

Nu primise încă nici o veste de la Clancy, care raporta întotdeauna prompt. Hayes aşteptă din ce în ce mai îngrijorat şi mai nervos. Pînă la urmă îşi sună informatorul din Columbus.

– S-a întîmplat ceva interesant azi?

– Da. Poliția a omorît un hoț care intrase în apartamentul unei femei. Ea era acasă, l-a luat prin surprindere, s-au luptat cu el şi a fugit. Se spune că omul ar fi fost profesionist. Avea un pistol fără număr de înregistrare.

– Nu mai spune. Avea altceva la el?

– Nimic. A fost găsită o maşină închiriată în parcare, şi în torpedo un portofel în care erau nişte cărți de credit şi carnetul de conducere.

Heyes închise telefonul şi bătu cu degetele în birou. Clancy murise. Cum naiba? Era unul dintre cei mai buni oameni ai săi.

Mai mult decît atît, nici nu avea nimic la el, deci nu găsise caietul. Heyes simți o clipă de regret. Chiar dacă l-ar fi găsit poliția, măcar ar fi ştiut unde e. Ar fi fost foarte simplu să-l ia de la ei. Karen Whitlaw începea să-l îngrijoreze. Lucrurile merseseră prost de două ori pînă acum. Prima dată fusese o greşeală, însă deja se întreba din ce motiv se mutase femeia. Oare ca să fie găsită mai greu? Cît de multe îi spusese tatăl ei?

Heyes ar fi preferat să găsească obiectul pe care-l căuta, nu să o omoare pe proprietară. Dar numai ea ştia unde era caietul. Dacă nu reuşea să îl găsească, atunci, evident, trebuia să o omoare.

Capitolul XV

– Înțelegi problema, Raymond, rosti senatorul Lake.

Bărbatul mare şi grizonat dădu din cap a înțelegere. Stăteau pe terasa casei senatorului, cea din Washington, la cafeaua de dimineață. Raymond ajunsese în noaptea zilei de dinainte, după ora douăsprezece, aşa că senatorul îi lăsase vorbă să se odihnească şi că vor discuta dimineața.

Lake dormise mai mult decît de obicei, adică pînă la ora opt, iar acum era zece şi jumătate şi soarele dimineții strălucea fierbinte pe cer.

– Aveam îndoieli în privința felului în care Heyes s-a ocupat de Medina, spuse el rar, şi acum se pare că a mințit ca să mă convingă să facem ca el. Nu ştiu de ce a negat Frank Vinay că ştie despre moartea lui Medina, dacă aflase deja. Şi nu ştiu de ce ar fi zis că Rick nu are familie, dacă are. Nu ceream informații secrete, şi *sînt* preşedintele comitetului pentru informații al senatului.

– Probabil că Heyes are planurile lui, spuse Raymond încruntîndu-se în timp ce se gîndea.

Arăta ca un boxer care se luptase prea mult, dar avea o minte iute, în ciuda aparențelor.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Mă întreb dacă nu cumva strînge informații cu care să mă şantajeze. Whitlaw i-ar fi putut da ideea asta.

Singurul lucru bun la un astfel de scenariu, se gîndi senatorul, ar fi că slugile lui Heyes nu găsiseră caietul. Dacă l-ar fi avut, nu i-ar mai fi trebuit altceva ca să-l şantajeze.

– Ştii ce părere am eu despre treburile neîncheiate, spuse Raymond clătinînd din cap. Sînt periculoase. Nu te folosi de oameni în care nu poți avea încredere. Ai spus că Heyes a angajat nişte băieți pe care nu îi cunoşti ca să-l omoare pe Medina?

– Da. A jurat că nu ştiu nimic despre mine şi că ei credeau că el e şeful. Dar dacă a mințit într-o privință, atunci clar nu putem avea încredere în el.

– Află cum îi cheamă, spuse Raymond. O să mă ocup eu de ei.

El se ocupa mereu de lucruri. Senatorul îşi amintea că, mic fiind, îl auzea pe bărbatul neguros spunîndu-i tatălui lui „O să mă ocup eu", iar tata zîmbea şi dădea din cap. Era plăcut să-l audă spunîndu-i lui asta şi să ştie că afacerile îi erau pe mîna cuiva în care avea încredere totală.

– Ai adresa lui Heyes?

– Da, sigur.

Senatorul se străduise să o afle. Nu o scrisese în agendă şi nici nu îi spusese secretarei să o scrie la calculator. Orice avea legătură cu Heyes era păstrat în mintea lui. Ştia prea multe despre ce se putea face cu tehnologia de ultimă oră ca să creadă că vreun lucru din calculatorul său era privat, şi îşi luase precauţiile pe care le-ar fi luat orice om întreg la minte. Nu presupusese nici o clipă că sistemul său era de nespart. Dacă nu era scris pe ceva, atunci nu era accesibil. Cea mai sigură informaţie. Îi spuse lui Raymond numărul străzii, iar acesta mişcă puţin din buze în timp ce-l memora.

– Plec imediat, spuse el, iar senatorul ştiu că lucrurile se vor aranja.

– Sigur te simţi bine? întrebă Piper pentru a zecea oară, în timp ce Karen mergea alături de ea spre maşină, prin parcarea spitalului.

Existau locuri de parcare şi mai aproape de intrarea în spital, dar erau pentru doctori şi personalul din administraţie, ca să nu fie nevoie ca aceştia să meargă prea mult sau să nu cumva să-i prindă ploaia. Asistentele şi alţi oameni de rînd, care erau, evident, în formă bună şi nu aveau alergie la apă, erau obligaţi să parcheze la jumătate de stradă distanţă.

Karen îngustă privirea din cauza soarelui fierbinte de după-amiază şi îşi dori să fi avut la ea ochelarii de soare.

– Mă simt bine, spuse pentru a nu ştia cîta oară.

Piper insistase să o ia acasă la ea. Mai multe dintre colegele şi prietenele ei trecuseră pe la urgenţe ca să o vadă. I se puseseră comprese cu gheaţă pe diferitele vînătăi pe care le avea, tăietura fusese curăţată şi unsă cu antiseptic, apoi bandajată, şi fusese obligată să stea în pat mai multe ore decît era nevoie, în timp ce ele îi tot aduceau fructe şi sucuri naturale. Nu mai era în stare de şoc. Acum se simţea doar obosită şi puţin agasată. Piper îi ducea valiza. Refuzase să o lase să ridice, fiindcă o dureau coastele. Detectivul îi trimisese repede lucrurile, iar Karen îi era foarte recunoscătoare. Pînă atunci avusese de ales între a purta fie cămaşa de noapte plină de sînge, fie un halat de la spital. Halatul cîştigase, dar la foarte mică distanţă de cealaltă opţiune. Acum era îmbrăcată comod, în uniforma clasică americană, adică blugi, un tricou şi o pereche de tenişi.

– E prea cald ca să gătim, spuse Piper. Hai să mergem să luăm ceva de mîncare în drum spre casă. Ce ai chef să mănînci? Mîncare mexicană sau mîncare mexicană?

– Nu ştiu. Cred că mai bine luăm nişte mîncare mexicană.

– E o idee bună. Vrei la Taco Pete, sau...

O maşină ieşi dintr-un loc de parcare şi începu să meargă direct spre ele. Karen nu o mai auzi pe Piper, devenind atentă la vehicul. Un bărbat, probabil dintre

cei de la întreținere, era la volan. Mașina nu avea nimic neobișnuit. Era doar un Pontiac crem, vechi de cîțiva ani. Dar mergea prea repede, așa că ea o împinse pe Piper mai la o parte, ca să-i facă loc șoferului. Dacă nu ar fi fost atacată chiar în acea zi, la ea acasă, probabil că nu i-ar fi dat atîta atenție mașinii, dar era stresată și ceva din adîncul sufletului ei era încă speriat și indignat că sanctuarul casei îi fusese violat. Nu se simțea în siguranță. Se uită la mașină și o văzu cum prinde viteză, îndreptîndu-se spre ele.

Șoferul purta ochelari de soare. Karen îl văzu clar prin parbriz și avu impresia că se uită la ea. Piper termină de spus lista restaurantelor mexicane, apoi rosti:

– Omul ăsta conduce prea repede.

Lui Karen i se ridică părul de pe mîini. Se opri și se uită fix la șofer. Din ce în ce mai aproape. El apăsă accelerația la podea, și mașina se repezi spre ele. Karen se întoarse și o împinse cu umărul pe Piper, făcînd-o să cadă pe spate, în spațiul dintre două mașini parcate. Se auzi un sunet puternic, apoi ceva de metal scîrțîi și se îndoi. Căzură amîndouă pe pavaj, lovindu-se, cu Piper dedesubt și valiza între ele. Mașina de lîngă ele se mișcă pe suspensii, alunecînd cu spatele. Partea din față se lovi de o altă mașină și apoi se întoarse, oprindu-se cu un cauciuc la doar cîțiva centimetri de capul lui Piper. În parcare se auzi o frînă puternică. Cineva țipă, apoi cele două femei

auziră pași fugind. După aceea scîrțîiră din nou niște cauciucuri și se auzi un motor turat la maxim, care se pierdea în depărtare.

Încet, Karen se ridică. O durea deja peste tot, și această nouă insultă la adresa pielii și mușchilor ei nu făcu decît să-i agraveze rănile. Acum îi sîngerau palmele din cauză că alunecase pe pavaj și o durea genunchiul drept. Se ridică și Piper, ducîndu-și o mînă la cap. Se sprijini de un cauciuc și își privi prietena.

– Te simți bine? rostiră amîndouă în același timp.

Se uitară una la alta preț de o secundă.

– Da, spuse Karen pînă la urmă. Tu?

– Am contuzii și zgîrieturi, așa cum era de așteptat. Era să dea peste noi!

– Vă simțiți bine?

O altă asistentă aproape că se repezi peste mașini ca să ajungă la ele.

– Nici măcar n-a oprit!

Îngenunche alături de ele, scoțînd tot felul de lucruri din buzunarele halatului. Pe ecusonul ei scria Angela, și micul ursuleț koala atîrnat de stetoscop spunea că lucrează la pediatrie.

Majoritatea asistentelor din prima tură plecaseră deja. Piper întîrziase pentru că trecuse să o ia pe Karen de la urgențe. Dar mai era ceva lume în parcare, și toți se adunaseră în jurul lor.

– Aduceți niște tărgi de la urgențe, îi spuse Angela unui infirmier, pe un ton clar și calm.

– Ne simțim bine, spuseră Piper şi Karen într-un glas.

– Nu vă prostiți. Trebuie să vă consultăm. Uneori oamenii nu ştiu dacă sînt răniți decît la cîteva ore mai tîrziu, din cauza şocului.

Angela s-ar fi descurcat bine pe post de general. Probabil i se trăgea de la lucrul cu copiii.

– Poftim, spuse o altă asistentă, deschizînd un pachet cu şervețele antiseptice.

– Mai ai? întrebă Angela ştergîndu-i palmele lui Karen.

– Nu. Hai să vedem ce altceva am aici.

A doua asistentă căută în buzunar.

– Am şi o compresă, dar atît.

Se cățără peste bara uneia dintre maşini, care acum era aşezată în aşa fel încît aproape că atingea bara maşinii de alături. Karen şi Piper stăteau în V-ul format de ele, cu Piper mai în spate. Asistenta se aplecă lîngă ea şi îi apăsă compresa pe fruntea din care îi curgea sînge.

– Cineva trebuie să sune la poliție, spuse ea tare. Nemernicul nu doar că era să dea peste voi, dar a şi plecat de la locul accidentului. Proprietarii maşinilor ăstora o să aibă nevoie de informațiile lui pentru compania de asigurări.

– Am eu celular, spuse cineva. Mă duc să dau telefon.

În cîteva minute, parcarea era plină de angajați ai spitalului, medici aflați din întîmplare acolo, unul dintre

ei, de la urgențe, şi două asistente. Apărură două tărgi, deşi Karen şi Piper spuneau că nu e nevoie. Piper încercă să se ridice şi căzu la loc pe pavaj, exclamînd:

– Cred că mi-am scrîntit glezna. Se pare că am nevoie de targă, totuşi. Doar dacă nu-mi împrumutați nişte cîrje.

O maşină de poliție opri chiar atunci în parcare, şi povestiră cu toții ce se întîmplase. Infirmierul spuse:

– Nici măcar nu avea plăcuțe de înmatriculare. M-am uitat bine cînd ieşea din parcare, fiindcă era clar că nu o să oprească.

Nu ştia nimeni cine e bărbatul, dar spitalul era mare şi nu se puteau cunoaşte toți între ei. Pentru că nu era o parcare păzită, oricine voia putea să lase maşina acolo, chiar dacă nu lucra la spital. Toate maşinile trebuiau să aibă datele de identificare ale angajatului, dar nimeni nu verifica dacă au sau nu, aşa că nu conta.

Angela spuse:

– Eu eram chiar acolo. Mie mi s-a părut că încearcă să dea peste ele.

Nu speculă despre ce fel de substanțe chimice ar fi putut circula prin sîngele şoferului, dar alții o făcură. Karen ştia mai bine. Cînd reuşi, îi spuse unuia dintre ofițeri:

– Aş aprecia dacă i-ați spune despre incident detectivului Suter.

El o privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, aşa că ea adăugă:

– E a doua oară pe ziua de azi cînd cineva încearcă să mă omoare. Sînt sigură că aţi auzit despre ce s-a întîmplat de dimineaţă, cînd doi ofiţeri au tras şi au împuşcat un spărgător de apartamente. Era la mine acasă.

Ofiţerul deveni imediat foarte serios.

– Credeţi că a fost un gest deliberat?

– Ştiu că a fost. S-a îndreptat direct spre noi.

Reuşi să-şi păstreze calmul, dar era furioasă. Şoferului nu-i păsase că Piper ar fi putut fi rănită sau chiar omorîtă. Oricine era lîngă ea, se pare, era considerată la fel de neimportantă ca şi ea.

Nu ştia exact cînd ajunsese la concluzia că era vorba de cineva care voia să o omoare. Poate că în momentul în care zburase printre cele două maşini şi auzise bufnitura în spate. Dar nu era nici proastă, nici paranoică. Părea improbabil, dar cineva chiar încerca să o omoare.

Detectivul Suter îşi lovi încet genunchiul cu carnetelul. Karen tăcea, fiindcă îi spusese ce avea de zis. Îi povestise despre uciderea tatălui ei şi despre incendiul de la vechea ei casă. Adăugase şi întîmplările din ziua respectivă. Era suficient ca să te pună pe gînduri. Lui Piper îi fusese radiografiată glezna. Era fracturată uşor. Nu avea nevoie de ghips, dar era strîns

bandajată şi nu avea voie să calce pe ea timp de o săptămînă. Lui Karen îi curăţaseră şi îi bandajaseră zgîrieturile, dar ea putea pleca. Întrebarea era unde să se ducă.

– Domnişoară Whitlaw, spuse Suter încet, alegîndu-şi cuvintele ca să nu o supere. Aţi avut o zi foarte grea. Oricine ar fi trecut prin ce aţi trecut dumneavoastră ar putea gîndi că e o conspiraţie împotriva sa. Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră. Dar din ce îmi spuneţi, el locuia pe stradă, şi astfel de crime se întîmplă foarte des. Cît despre incendiu...

Părea neajutorat.

– Ce legătură are cu restul?

– M-am uitat în cartea de telefoane, spuse ea. Cea nouă apare abia în decembrie. Adresa mea e trecută tot acolo unde a ars casa.

– Cu toate astea...

Karen se aplecă înainte.

– Cineva ştia că sînt la spital după-amiază şi că o să mă duc acasă la Piper. De ce altceva m-ar fi aşteptat în parcare? Eu lucrez în tura a treia şi nu aş fi fost aici în mod normal. Dumneavoastră ştiaţi că plec cu Piper, fiindcă eraţi aici cînd m-a chemat la ea. Cine altcineva mai ştia?

Figura detectivului deveni brusc lipsită de expresie, iar el rosti încet:

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Mă bucur că nu mă acuzaţi de nimic.

Nu avea încredere totală în el, dar nu îi spuse asta. I se părea un polițist onest şi de asta întrebase de el, dar nu era dispusă să ia ceva, orice, de bun.

– Nu era un secret locul în care vă aflați, spuse el rar. Mai multă lume s-a interesat de starea dumneavoastră, iar eu le-am spus că vă simțiți bine şi că mergeți acasă la una dintre celelalte asistente după ce i se termină ei tura. De fapt, se poate şi să fi sunat cineva la spital ca să se intereseze.

– I s-ar fi spus doar cum mă simt, nu şi ce planuri am în seara asta.

Detectivul păru foarte nemulțumit.

– Domnişoară Whitlaw, dacă privim aşa lucrurile, sînt de acord că se întîmplă ceva neobişnuit. Dar de ce ar încerca cineva să vă omoare? Datorați mulți bani cuiva? Ați fost martoră la ceva ce nu aveați de ce să ştiți? Aveți vreun secret teribil?

Karen clătină din cap drept răspuns la întrebările lui.

– Nu, nimic din toate astea. Nu ştiu de ce ar vrea cineva să mă omoare, dar toate indiciile asta ne spun. Şi bărbatul care a încercat să dea cu maşina peste mine nu s-a speriat că ar fi putut-o lovi şi pe Piper. Prietenii mei sînt în pericol, domnule detectiv. Nu pot sta cu nimeni fără să mă tem că ar putea muri într-un incendiu sau ar putea fi împuşcați dacă trec prin fața mea cînd nu trebuie. Ce să fac?

– Nu ştiu.

Bărbatul răsuci carnețelul pe toate părțile.

– Nu vă pot ajuta. Nici măcar nu pot deschide o investigație, fiindcă nu avem motiv. Singurul care a murit este cel care v-a spart casa. Dacă dăm peste un Pontiac crem fără numere de înmatriculare şi cu bara îndoită, atunci putem să-l amendăm pe proprietar fiindcă a plecat de la locul accidentului, dar atîta tot. Nu putem să spunem că a încercat să vă omoare. Nu ştiu ce să vă spun, decît că ar fi bine să vă luați concediu şi să mergeți undeva unde să fiți în siguranță. Fără să spuneți nimănui unde vă duceți.

Concediu? Karen oftă. La spital nu exista aşa ceva dacă nu aveai motive medicale. Cei din administrație i-ar fi aprobat concediul, dar nu se ştia dacă ar mai fi avut loc de muncă la întoarcere. Şi ar fi fost un concediu fără plată, ceea ce ar fi însemnat să rămînă fără economii. Polița de asigurare de viață a mamei ei şi restul de bani după ce vînduse casa însemnau mai mulți bani decît crezuse că va avea vreodată, dar nu îşi putea permite să renunțe la serviciu.

– Gîndiți-vă, spuse Suter.

De data asta Karen mergea singură prin parcare, ca să ia maşina lui Piper şi după aceea pe Piper de la urgențe. Era aproape întuneric. Soarele apunea şi se aprinseseră luminile pe stradă. Ar fi putut să roage un infirmier sau o asistentă să meargă cu ea, dar după incidentul de mai devreme nu voia să rişte viața altcuiva. Întreaga situație părea desprinsă din filmele

de groază, cu pericole peste tot, necunoscute şi indescifrabile.

Să plece. Asta voia detectivul Suter. Să se ascundă. Dar ea nu ştia de cine se ascunde, aşa că de unde ar fi putut şti cînd să iasă din ascunzătoare? Era sigură că toate se legau. Toate. De la uciderea tatălui ei, la cele două atacuri de astăzi. Toate aveau acelaşi motiv.

Era foarte obosită. Prea obosită ca să mai judece limpede. Sigur că va înţelege totul după ce se va odihni. Dar dormise foarte puţin în ultimele două zile, iar astăzi sistemul ei nervos fusese şocat mai tot timpul.

Oricum, era destul de limpede că nu poate să se ducă la Piper acasă. Se simţea vinovată că prietena ei trebuie să meargă în cîrje şi că are nevoie de cineva, dar prezenţa lui Karen ar fi pus-o în pericol, şi ea era prea obosită ca să stea trează.

Pe de altă parte, nici Piper nu se putea duce acasă, fiindcă *el* ştia că vor merge la ea. Ratase o dată, aşa că era logic să încerce să le găsească la Piper. S-ar putea să fie deja acolo, aşteptîndu-le.

O cuprinseră fiorii la gîndul că ar trebui să intre într-o casă întunecată unde să dea peste un străin rînjind.

Un motel, ăsta era răspunsul. Numai în seara asta, amîndouă. Piper nu era proastă şi va înţelege că era singurul lucru pe care îl puteau face şi că nu era în siguranţă dacă ar fi mers acasă. Mîine, ei bine, atunci

o să se gîndească la o altă soluţie. Piper avea o soră la care putea sta. Karen ştia unde se duce. Dacă trebuia să se ascundă, atunci avea de gînd să se ascundă acolo unde chiar voia să fie. O să se întoarcă în New Orleans. La Marc. Nu trebuia decît să supravieţuiască pînă atunci.

Marc puse receptorul în furcă, încruntat. Karen tot nu era acasă. Sunase de două ori, deşi era încă foarte supărat, fiindcă după baia de sînge de acasă de la părinţii copilului omorît, îi devenise clar că era mai important să-i vorbească ei decît să aştepte să se calmeze. Chiar dacă era furios, voia ca ea să ştie că lui îi pasă. Încercase să nu o sperie, să se apropie încet, dar din cauza asta ea nu ştia că-şi doreşte mai mult decît o singură noapte împreună. De obicei nu era atît de nepriceput la aventuri amoroase, dar, la naiba...

Îşi trecu mîna peste faţă. Acelea fuseseră doar aventuri. Acum alte lucruri erau importante.

Iubire. Nu mai fusese niciodată îndrăgostit. Ţinuse mult la unele dintre iubitele lui, dar nu simţise niciodată o astfel de fascinaţie, o astfel de obsesie pentru vreo femeie. O iubea, iar asta îl speria de moarte. Dacă greşea ceva? Era la graniţa delicată dintre a fi prea direct, a o speria, şi a se abţine prea mult, făcînd-o să creadă că nu îi pasă. La naiba, se gîndi. De acum încolo avea să-şi urmeze instinctul, adică să se mişte cît mai repede şi să se asigure că ea şi toţi ceilalţi îi

cunosc intențiile. Dorința primitivă de a o face a lui era mai mult decît ceva fizic. Era minunat să facă dragoste cu ea, dar voia şi toate legăturile legale. Voia ca ea să-i poarte inelul şi toată lumea să vadă asta. Dar unde naiba dispăruse femeia asta?

Dacă o cunoştea, aşa cum credea, lucrase cu o noapte înainte, chiar dacă nu dormise aproape deloc în ziua precedentă şi chiar dacă mersese cu avionul şi trăsese după ea bagajul. Nu o sunase mai devreme fiindcă se gîndise că doarme, dar acum era deja destul de tîrziu. Sigur era trează. Se înnoptase şi Cartierul Francez era plin de turişti care căutau mîncare bună, muzică fierbinte şi localuri ieftine de striptease.

Se gîndi că ea nu-i ştia numărul de acasă şi nu putea să sune la informații, fiindcă era la secret. Sună din nou şi îi lăsă un al treilea mesaj, dîndu-i numărul şi spunîndu-i la final:

– Dă-mi un telefon, scumpo. Oricînd ajungi acasă.

Avea numărul căsuței lui vocale, oricum. La gîndul că poate sunase, mai formă nişte numere şi îşi ascultă mesajele. Erau numai două. Unul de la un vagabond care încerca să-l cîştige dîndu-i informații pe care el le aflase de zile bune, iar al doilea, de la Karen. Cînd îi auzi vocea tresări şi inima îi bătu mai tare.

– Sînt Karen. Cineva vrea să mă omoare. O să vin cu zborul 1621, American Airlines, care ajunge la zece şi jumătate dimineața.

Fiecare fir de păr i se ridică. Înjurînd şi transpirînd, Marc aşteptă să vadă dacă îi spune şi unde o poate găsi acum, dar ea închisese, şi nu urmă decît tăcere.

Fir-ar să fie! Se ridică şi începu să se plimbe încet prin sufragerie, gîndindu-se. Probabil că avea legătură cu tatăl ei, la fel ca şi moartea lui Medina. Dar cum? Şi de ce? Comparația dintre cartuşele gloanțelor care îi omorîseră pe cei doi arătase că nu era vorba de aceeaşi armă. Dar asta nu însemna că omorurile nu erau legate. Instinctul pe care îl avea după atîția ani în meserie îi spunea că iubita lui era în pericol din acelaşi motiv din care fusese şi tatăl ei. Problema era că nu ştia care este acel motiv şi cine e în spatele afacerii, iar Karen se ascundea undeva, fără ca el să poată ajunge la ea.

– Al naibii! mormăi el, apoi ridică din nou receptorul.

Avea instrucțiuni pentru Shannon.

Singurul loc disponibil în avion era la fereastră, pe ultimul rînd. Karen se uită în jos, spre lacul Pontchartrain, care de sus semăna cu un castron, şi la spiralele maronii ale rîului Mississippi, cu New Orleansul între ele. De aici începuse totul. De la Dexter. Chiar dacă Marc nu era interesat de ea, personal, o va ajuta, fiindcă era un polițist bun, iar tatăl ei murise pe teritoriul lui.

Încă nu vorbiseră. Cînd îl sunase aseară, de la un telefon public, nimerise iar căsuța vocală. Lăsase un mesaj scurt şi la obiect. „Sînt Karen. Cineva vrea să mă omoare." Apoi îi spusese numărul zborului şi ora la care ateriza. Era prea obosită ca să se mai gîndească să-i spună şi altceva, aşa că închisese. Poate că nu era o idee prea bună să se ducă la el, dar era singurul care o putea ajuta, şi cu siguranță ar fi fost mai bine apărată în New Orleans decît în Columbus. Trebuia să-şi folosească numele real ca să cumpere biletul de avion, fiindcă era nevoie de un act de identitate cu fotografie ca să poată urca în navă. Presupunînd că omul care o urmărea avea expertiza şi cunoştințele necesare, ar fi putut să afle că se duce în New Orleans, dar odată ajunsă acolo ea plănuia să stea la un motel, sub un nume fals, şi să plătească bani lichizi, ca să nu se dea de gol. New Orleansul era un oraş mare, turistic, şi mii de oameni treceau prin el în fiecare săptămînă. Se putea ascunde cu uşurință.

Abia acum se gîndi, după ce dormise puțin, că ar fi putut să stea la un motel din Columbus. Dar era mai periculos, fiindcă acolo avea cunoscuți şi, dacă întreba cineva, ei ar fi putut spune că au văzut-o şi unde anume. Pe la spital trecea multă lume, şi mulți îşi aminteau de ea. Vorbea des cu străini care îi povesteau cum a fost în spital, iar ea dădea din cap şi zîmbea, dar nu-şi mai amintea de ei după aceea. Şi nu voia să fie în Columbus. Voia în New Orleans, în căldura grea

şi lipicioasă, şi aerul lui leneş. Aşa că venise, deşi nu ştia dacă Marc o va aştepta sau dacă o va primi cu brațele deschise, chiar şi presupunînd că ar fi fost acolo. Dacă el nu venea, avea de gînd să ia un taxi pînă în oraş. Detectivul era ocupat la serviciu. Doar pentru că îşi făcuse o dată timp pentru ea nu însemna că poate, sau că vrea, să-şi facă din nou.

Avionul ateriză uşor şi merse pe pistă pînă la terminal. Imediat cum se opri, pasagerii ignorară instrucțiunile care le cereau să rămînă aşezați şi se îngrămădiră pe culoar, dînd jos bagajele sau trăgîndu-le de sub scaune. Karen rămase pe loc. Cei din spate coborau mereu ultimii, iar ea era pe ultimul rînd. Nu avea rost să se ridice decît dacă voia să-şi întindă picioarele, fiindcă de ieşit, sigur nu putea ieşi. Pînă la urmă oamenii începură să coboare, şi avionul se mai goli. Karen se ridică de pe locul îngust, tresărind. O dureau coastele, genunchii, mîinile. O durea tot. De dimineață, ea şi Piper se bandajaseră solemn una pe cealaltă, apoi se îmbrățişaseră de la revedere şi icniseră în acelaşi timp, de durere. Piper spusese la început că ideea unui criminal pe urmele ei era exagerată, dar cu cît se gîndise mai mult, cu atît devenise mai îngrijorată, şi pînă la urmă acceptase că varianta cea mai sigură era să plece.

Piper avea dreptate în legătură cu un lucru, însă. Cînd aveai mîinile bandajate, oamenii se ofereau să te ajute cu bagajul. Deşi nu avea decît hainele pe care

i le împachetase polițistul, cînd ieşi în sfîrşit din avion în aerul umed şi cald, îşi dădu seama că de data asta era îmbrăcată mai potrivit pentru clima din New Orleans. În afară de cîteva uniforme, garderoba ei actuală era compusă din două perechi de blugi, o fustă subțire, înflorată, pînă sub genunchi, trei tricouri de bumbac, nişte şosete, lenjerie intimă, tenişi şi o pereche de sandale. Se îmbrăcase cu fusta şi încălțase sandalele. Era mult mai bine decît înainte.

Marc o apucă imediat cum puse piciorul în aeroport. Nu exista alt cuvînt pentru gestul lui. O apucase de umeri şi o oprise, spunînd abia stăpînit:

– Ce dracu' se întîmplă?

Capitolul XVI

Încă mai era supărat, se gîndi Karen. Nu, nu supărat era cuvîntul. Era furios, privirea îi sclipea şi ținea gura strînsă. Pălise. Dar ea era atît de bucuroasă că-l revede încît închise ochii şi răsuflă uşurată.

– Bună, îi spuse.

Alt cuvînt inadecvat. Imediat, el o luă în brațe uşurel, ca şi cum s-ar fi temut să nu o rănească. Îi simți inima bătînd chiar lîngă obrazul ei, respirația în păr şi arma tare la şold. Era minunat să fie acolo, cu el. Atît de minunat încît era aproape dureros. Nu simțise o astfel de legătură cu nimeni altcineva. Uşurința cu care se atingeau, senzația pură de revenire acolo unde îi era locul...

– Arăți ca naiba, spuse el.

Afirmația era atît de atipică felului lui politicos de-a fi încît Karen se gîndi că, probabil, era foarte afectat. Chiar arăta destul de rău. Şchiopăta, avea amîndouă mîinile bandajate, o vînătaie pe obraz şi era palidă din cauza lipsei de somn şi a stresului.

– Ziua de ieri a fost plină de evenimente.

– Ai răni şi în locuri pe care nu le pot vedea?

Tonul lui era crispat.

– Mă dor coastele, dar nu sînt rupte.

El mai blestemă o dată, în şoaptă.

– Hai să plecăm de aici. Ai bagaj?

– O singură valiză.

– Vrei să luăm un scaun cu rotile?

Ea îl privi oripilată, dîndu-şi capul pe spate.

– Nu! Aş atrage şi mai mult atenţia. Mă doare genunchiul, dar pot să merg. Hai să luăm bagajul şi să plecăm de aici.

Linia gurii lui Marc nu se relaxă şi sclipirea furioasă din privire nu dispăru, dar merse încet, ca ea să poată merge alături de el, şi o ţinu pe după mijloc, ca şi cum ar fi avut nevoie să fie susţinută. Cu cît mergea mai mult, cu atît o durea mai puţin genunchiul şi, dacă nu se grăbeau, nici nu şchiopăta.

– Cît ar dura să afle cineva că sînt aici?

– Dacă ar avea cum să afle, ar fi putut să trimită pe cineva să te aştepte chiar la aeroport, spuse el cu o expresie violentă pe chip.

Karen se opri, panicată.

– Pleacă de lîngă mine, spuse ea dur. Dacă sîntem împreună, eşti în pericol.

El se întoarse spre ea.

– Mergi cu mine, spuse printre dinţii încleştaţi, şi dacă trebuie să te iau pe sus. Şi abia atunci o să atragi atenţia.

O luă de mînă şi o conduse spre scările rulante.

– După mesajul pe care mi l-ai lăsat, am luat măsuri de siguranţă. Nu sînt singur aici.

Karen decise să nu insiste. Din cîte îşi dădea seama, lui nu-i trecuse supărarea în ultimele două zile. Părea periculos şi avea o privire dură şi neliniştită. Se uita la cei din jur cu suspiciune, iar ea bănui că s-ar fi bucurat dacă ar fi avut ocazia să lovească pe cineva. Îi luase atît de mult să coboare din avion încît bagajul ajunsese deja în aeroport. După alte cîteva minute, îi arătă lui Marc valiza, iar el o luă de pe bandă. Parcase la colţ. O altă maşină era oprită aproape de el şi un tînăr afro-american subţire şi arătos stătea lîngă vehicule, cu ochelarii de soare la ochi.

– Ai văzut ceva? întrebă Marc în timp ce băga valiza în portbagaj.

Şi el îşi pusese ochelarii de soare şi avea un aer dur, lipsit de expresie.

– Nimic neobişnuit. Totul e calm.

– Foarte bine. Karen, el e Antonio Shannon. Antonio, Karen Whitlaw.

– Îmi pare bine, spuse Karen. Şi tu eşti detectiv?

– Da, doamnă, îi zîmbi Shannon.

La fel ca şi Marc, purta jachetă, în ciuda căldurii. Detectivul mai în vîrstă deschise uşa din dreapta şi o ajută să urce în maşină, punîndu-i o mînă caldă pe talie. Atingerea era atît de familiară şi atît de posesivă încît pe ea o trecură fiori.

– O să rămîn în spate, ca să mă asigur că nu sînteți urmăriți, îi spuse tînărul lui Marc, pe un ton scăzut.

– Mulțumesc. Am sunat la McPherson, dar toate apelurile sînt redirecționate la tine, ca să nu existe legătură directă cu telefonul meu de acasă sau cu adresa mea.

Shannon dădu din cap.

– Am înțeles. Fugi, ascunde-o. Mă ocup eu de tot.

Marc îl bătu pe umăr în semn de mulțumire şi se urcă la volan. În timp ce pleca de pe loc, se uită în oglindă, la detectivul mai tînăr care făcea acelaşi lucru, mergînd în urma lor, la distanță destul de mare ca să vadă dacă îi urmărea cineva. Shannon avea instincte bune. Poate că erau rezultatul educației lui militare, poate era pur şi simplu inteligent.

Karen îşi drese glasul.

– Detectivul Shannon e partenerul tău?

– În New Orleans, detectivii nu fac echipe. Dar Shannon a lucrat cu mine la cazul tatălui tău, şi ne înțelegem bine. Am încredere în el.

– Cine e McPherson?

– Cineva care ar putea avea informații pentru noi. Acum, spuse el pe un ton măsurat, dar care ascundea violența din sufletul lui, spune-mi ce s-a întîmplat ieri.

Ea îi povesti, pe cît de calm şi de la obiect putea. Îi spuse şi despre casa care arsese din temelii. El tăcu un minut, gîndindu-se.

– Ştii cum îl chema pe nemernicul care a intrat la tine în apartament?

– Carl Clancy.

Detectivul Suter îi spusese cum îl cheamă, ca să vadă dacă recunoştea numele. Marc arătă spre vînătaia de pe fața ei.

– El ți-a făcut asta?

– Da, dar mulțumirile pentru palme şi genunchi îi revin celuilalt nenorocit, cel care era să mă lovească. De fapt, palmele îmi sînt doar zgîriate. Piper mi-a pus bandajele astea ca să mă ajute lumea la bagaj. Mă dor coastele şi mi-e greu să car.

El mormăi încet, ceva malefic şi creativ. Karen se uită drept înainte. Dacă Marc înjura în aşa hal, însemna că era ca un vulcan pe cale să erupă.

– Ştiu că pare greu de crezut, spuse ea repede. Poate că m-am panicat. Dar de două ori în aceeaşi zi părea a fi o coincidență cam mare, şi cînd mă gîndesc că tata a fost omorît şi că mi-au incendiat fosta casă... Este, cum se spune? Exces de dovezi? Aşa mi s-a părut. Sau sînt paranoică?

– Nu cred că eşti. A mai apărut ceva în cazul tatălui tău. Ceva care nu-mi miroase a bine.

Se uită din nou în oglinda retrovizoare.

– Ce e? întrebă ea întorcîndu-se. Ne urmăreşte cineva?

– E doar Antonio.

– Spune-mi ce a apărut.

– Încă un cadavru, în Mississippi. Bărbatul ăsta şi tatăl tău se cunoşteau, şi probabil că au fost omorîţi în acelaşi timp. Celălalt a fost găsit într-o maşină, la soare, aşa că nu ştim exact cînd a fost împuşcat, dar datele sînt similare.

– Cum îl chema?

– Rick Medina. Tatăl tău îl cunoscuse în Vietnam. Ai auzit de el?

Ea clătină din cap.

– Lucra pentru *CIA*.

Speriată, ea spuse:

– Tata nu lucra pentru ei.

– Ştiu, dar se cunoşteau oricum. La început, cînd am aflat despre Medina, am crezut că poate el era ţinta şi tatăl tău a fost din întîmplare acolo. Dar acum...

Acum, că fusese atacată şi ea, părea că situaţia s-a schimbat. Karen se frecă pe frunte.

– De ce ar fi venit după mine? Nu ştiu nimic din ce făcea el.

– Cineva crede altfel.

– Oare are legătură cu *CIA*?

El clătină din cap.

– Părea la fel de nedumeriţi ca şi noi. Medina lucra pentru ei uneori, dar nu era în misiune atunci. Nimeni nu ştie ce căuta aici.

– Încă o pistă moartă.

– Sau nu. Cadavrul lui Medina a fost lăsat peste graniţa statală, probabil de către cineva care nu se

aştepta să facem legătura între cele două crime. Părea a fi fost jefuit, doar că hoţul nu a luat şi maşina, care valora mulţi bani, dacă bani ar fi vrut. E ca şi cum şi-ar fi dorit să fie uşor de identificat.

– De ce oare?

– Fiindcă voiau ca o persoană anume să ştie că e mort. Cine, şi de ce?

– Tot vorbeşti despre „ei".

– Nu cred că o singură persoană ar fi putut să facă toate astea, atît de curat şi fără martori.

Deci cu ce se confruntau? O armată de asasini? Oameni pe care ea nu i-ar fi recunoscut, care puteau veni oricînd la uşă, poate chiar purtînd uniformă de poliţie, ca să o omoare cînd deschidea? Oare se va mai simţi în siguranţă vreodată? Va putea să nu se întrebe dacă vreuna dintre maşinile de la semafor o va lovi? Acum chiar era paranoică. Totuşi, unde era limita?

Se mişcă, dîndu-şi seama că nu vorbeau de ceva vreme şi că aproape ajunseseră în New Orleans.

– Dacă nu te superi, aş vrea să mă duci la un motel drăguţ şi liniştit, aproape de un magazin alimentar. O să plătesc cu bani lichizi, aşa că vreau să mă cazez sub un nume fals. O să fiu în siguranţă.

El strînse din dinţi.

– Te duc la mine acasă, rosti pe un ton egal.

La el acasă. I se strînse stomacul şi simţi teroare şi dorinţă.

– Nu pot să stau cu tine. Dacă mă găsesc, o să fii şi tu în pericol.

– Dacă te găsesc, o să fii mult mai în siguranță cu mine decît la un motel.

Numai instinctul o adusese înapoi aici, o nevoie panicată de a fi aproape de el, dar acum, că ajunsese, ştia că nu ar fi putut suporta ca lui să i se întîmple ceva din cauza ei.

– Nu pot să-mi asum riscul. După ce află unde sînt, nu m-ar căuta imediat la tine acasă?

– De ce ar face-o? Contrar a ceea ce pari a crede, nimeni în afară de noi doi nu ştie că am petrecut o ultima noapte a şederii tale aici făcînd dragoste ca doi sconcşi.

O spusese pe un ton cald, calm şi seducător, ca o mîngîiere. Dacă încerca să o şocheze, reuşise. Dacă voia să-i amintească forțat de intimitatea dintre ei, reuşise şi asta. Simți cum se înroşeşte de la sîni în sus. Încercă să ignore roşeața şi comentariul lui, continuînd să vorbească.

– Tu ai investigat moartea tatei. Sînt sigură că ar fi cu ochii pe tine...

– Aproape că m-aş bucura, spuse el pe un ton foarte blînd. Sînt înarmat şi sînt furios.

Şi chiar era. Foarte furios. Din nou, sau încă. Ea se uită fix pe fereastră. Marc ieşi de pe I-10 şi se îndreptă spre strada Canal, apoi pe Chartres, apoi ajunse pe St. Louis. Deschise uşa garajului, iar ea reuşi să nu se mai aplece speriată.

– Cît mai ai de gînd să te prefaci că nu s-a întîmplat nimic? întrebă el, coborînd şi deschizîndu-i uşa, apoi luînd valiza din portbagaj.

Ea îşi muşcă buza şi îl urmă pe scări. Se simțea încolțită, ca şi cum nu ar fi avut de ales şi trebuia să meargă în direcția pe care el o alesese.

– Nu mă prefac. Ştiu foarte bine ce am făcut. Ai tot dreptul să fii supărat, şi îmi cer scuze. A fost o prostie să fug aşa cum am făcut-o. Nu sînt obişnuită... Ei bine, îmi pare rău.

– Nu eşti obişnuită să te culci cu bărbați, termină el fraza în timp ce descuia şi-i făcea loc să intre.

O urmă, încuind în urma lui şi aşezînd valiza jos.

– Acum spune-mi de ce ai fugit.

Ea se depărtă de el, stînjenită din nou.

– Principalul motiv a fost că mi-am pierdut curajul. Nu ştiam... Nu ştiam de ce ai făcut ce ai făcut.

Măcar o dată păru şi el nedumerit.

– Poftim? întrebă sec.

Ca să aibă ceva de făcut, ea începu să-şi desfacă bandajele de la mîini, concentrîndu-se să le împăturească frumos.

– Cel mai puțin supărător motiv pe care îl puteam găsi era că aveai chef de sex, iar eu eram la îndemînă.

– Ai dreptate în ceea ce priveşte cheful, spuse el luîndu-i bandajele şi continuînd să le desfacă. Dar nu

te-am folosit pe post de substitut pentru mîna mea. Te-am vrut pe tine. Dacă ăsta a fost cel mai puțin supărător motiv, nu sînt sigur că vreau să îl aud pe celălalt.

– Celelalte două.

– Doamne. Bine. Care e următorul?

– Că ți-a fost milă de mine.

El rămase nemişcat. Încet, ridică privirea de la mîinile ei, nevenindu-i să creadă ce aude.

– Ai crezut că te-am vrut o noapte întreagă, aproape încontinuu, din milă?

– Te-ai purtat atît de frumos cu mine, încercă ea să-i explice, simțindu-se incapabilă să o facă. Nu m-aş fi descurcat fără tine. Dar cînd am început să plîng la înmormîntare şi am crezut că nu te-a lăsat inima să mă duci la hotel, unde aş fi fost singură...

– Karen, spuse el, clătinînd puțin din cap. Nu ți se pare că aş fi mers cam departe cu mila? Patul meu nu e adăpost pentru cei mai puțin norocoşi.

Ea îşi muşcă din nou buza, apoi tăcu. El îi scoase bandajul de la una dintre mîini, întorcîndu-i palma în sus ca să o vadă. Căpătă iar expresia aceea severă, dar îi luă şi cealaltă mînă, fără să comenteze, şi începu să îi scoată bandajul.

– Care e al treilea motiv?

Era cel mai greu de spus, dar îi datora o explicație completă. Făcu un efort să vorbească temperat.

– În prima zi mi-am dat seama că nu mă placi. Nu mi s-a părut, nu?

În ciuda eforturilor, i se citi durerea pe chip. El rămase cu capul frumos aplecat.

– Nu, spuse pînă la urmă. Nu ți s-a părut.

Karen înghiți în sec, simțind cum i se rupe inima.

– Aşa credeam şi eu, şopti ea.

Apoi, mai tare:

– Oricum, cel mai probabil motiv era ca să... nu chiar să te răzbuni, ci ca să mă înveți o lecție.

– Să te folosesc şi după aia să te dau afară?

Încă nu se uita la ea, dar Karen văzu cum strînge din dinți.

– Cam aşa ceva. Fiindcă nu mă plăceai.

O spusese din nou, încercînd să se convingă, încercînd să înfrunte durerea şi să nu se lase copleşită.

– La început nu te-am plăcut.

Făcu o pauză, strîngîndu-i cu grijă, tandru, palma îndurerată.

– Sau, mai degrabă, eram supărat. Dar nu mi-a luat mult ca să înțeleg că nu eşti aşa cum crezusem. A durat o oră. Am început să-mi dau seama cînd era să leşini, dar după aceea, cînd te-ai uitat la înregistrare şi ai încercat să fii calmă şi să te prefaci că totul e în regulă... Erai distrusă, şi eu am văzut asta.

– Cum? întrebă ea puțin supărată.

Încercase să îşi păstreze controlul cu o tehnică pe care o perfecționase de-a lungul anilor. Nu îi plăcea să creadă că e atît de transparentă.

– Strîngeai din pumni şi ţi se albiseră de tot. Ca o bezea, scumpa mea. În loc să nu simţi destul, tu simţi prea mult. Încerci să ai grijă de toţi şi de toate, după care te simţi vinovată că nu reuşeşti.

Se uită la ea pe sub gene.

– Apropo, ai primit vreunul dintre mesajele mele?

– Sigur că da. „La naiba, Karen", cită ea, privindu-l cum păleşte.

Aproape că se bucura de jena lui, fiindcă aşa nu era doar ea vulnerabilă. Bărbatul ăsta înţelegea prea multe şi o făcea să se simtă mai goală decît atunci cînd îşi scotea hainele. Era obişnuită să se apere de emoţii şi o dezechilibra ideea că el putea vedea în spatele apărărilor ei.

– Îmi pare rău, spuse Marc, răguşit. Eram atît de supărat... Oricum, să ştii că am lăsat trei mesaje ieri.

– La cîte s-au întîmplat, nu m-am gîndit să sun acasă şi să ascult mesajele. Ce mi-ai spus?

– Te rugam să mă suni. După care am primit eu mesajul tău, şi am fost speriat de moarte pînă cînd te-am văzut coborînd din avion.

Trase aer adînc în piept şi expiră sacadat.

– Trebuie să vorbim.

– Dar vorbim, spuse ea.

– Nu aşa.

Brusc, se aplecă şi o ridică în braţe. Speriată, ea îl prinse de umeri ca să se echilibreze.

– Ce faci? aproape că ţipă, în timp ce el o ducea spre dormitor, unde o aşeză pe pat.

– Te verific, spuse el aşezîndu-se într-un genunchi şi continuînd să-i desfacă bandajul.

Se uită cu atenţie la mîna ei, apoi îi ridică puţin fusta şi îi privi genunchii. Amîndoi erau zgîriaţi şi loviţi, dar vedea şi el că nu era atît de grav. Ridicîndu-i pe rînd fiecare picior, îi scoase sandalele.

– Deci pe baza primei impresii, tu ai ignorat trei zile în care te-am curtat? rosti, privind-o din nou furios. Atît cît am putut, sigur, dată fiind situaţia.

– Cînd m-am gîndit mai bine, totul mi s-a părut atît de... orchestrat. Plănuit, spuse şi ea privindu-l supărată la rîndul ei. Îţi puseseşi deja prezervativul dinainte să dansăm!

– Şi nu mi-a alunecat tot timpul dansului, fir-ar să fie! Asta ar fi trebuit să-ţi spună cît de mult te doream.

Se ridică şi îşi scoase jacheta, aruncînd-o într-o parte. Apoi începu să se descheie la cămaşă cu mişcări bruşte, furios.

– Încercam să fiu atent. M-am gîndit că nu ai vrea să îţi faci griji din cauza bolilor sau a unei posibile sarcini, chiar de la începutul relaţiei noastre.

Karen se uită la el cu ochii mari. I se uscase gura. Nu îl întrebă ce face, fiindcă era evident. Nu întrebă despre ce relaţie vorbeşte, fiindcă nu voia să afle că nu înţelesese bine. Voia să-i spună că apreciază atenţia lui, dar tăcu.

Se uita pur şi simplu la el. Inima îi bătea mai tare şi sfîrcurile i se întăriseră. Îi privi umerii puternici şi pieptul lat. Îmbrăcat arăta bine, dar cînd era gol i se vedeau muşchii, pieptul puternic şi dunga de păr care mergea direct în jos. I-ar fi plăcut să coboare cu buzele pe linie şi să-l cuprindă după aceea cu totul. El ar fi rămas nemişcat şi ar fi gemut în felul minunat care ei îi dădea fiori. Îl dorea. Acum şi pentru totdeauna.

Marc se descălţă şi îşi scoase şosetele.

– Nu pot să cred că te-ai supărat din cauza prezervativului, mormăi, uitîndu-se la ea cu o privire atît de fierbinte încît Karen simţi că ia foc.

Îi atinse abdomenul, simţind pielea caldă, fină, şi muşchii tari de dedesubt.

– Nu prezervativul a fost, ci faptul că te gîndiseşi dinainte, ca şi cum ai fi avut un plan.

– Am şi avut un plan, spuse el direct. De trei zile încercam să mă culc cu tine, şi mi-a fost frică să nu fugi dacă mă opream să-mi pun prezervativul. Aşa că l-am pus dinainte.

– Şi nici nu ţi-a alunecat, fir-ar să fie, îl tachină ea zîmbind.

Îşi lăsă degetele să alunece în jos, spre cureaua lui, de-a lungul firelor de păr. El o privi cu ochii strălucitori.

– Dezbracă-te.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton jos şi răguşit, aproape şoptit. Inima ei bătu şi mai tare. Se ridică şi

începu să-şi scoată hainele, tremurînd de emoţie. Simţea cît de mult îl doreşte, cum nevoia de el o face să fie vulnerabilă şi hotărîtă în acelaşi timp. Lăsă bluza să cadă pe podea, apoi îşi desfăcu fusta şi făcu un pas ca să iasă din ea. El îi privi sînii în timp ce Karen desfăcu sutienul şi-l lăsă să cadă. Şi Marc respira sacadat.

Îşi scoase pantalonii dintr-o mişcare şi îi privi cu un ochi critic pielea de sub sîni, plină de vînătăi albăstrui. Strînse pumnii, apoi se relaxă forţat.

– Te doare prea tare? Să nu facem asta?

– Nu, spuse ea încet, văzînd că el nu mai putea aştepta şi gîndindu-se că grija lui era cu atît mai mult de apreciat.

Pe de altă parte, nici ea nu mai putea aştepta. Îşi scoase slipul şi se aşeză pe pat. El o urmă imediat, apucînd-o cu un braţ puternic şi ajutînd-o să se întindă. Deasupra ei, îşi sprijini cu grijă greutatea pe cot şi îi mîngîie sînii, strîngîndu-i sfîrcurile. Mîinile ei erau pe pieptul lui, mîngîind la rîndul lor, făcîndu-i plăcere. O atingea, dar încă nu era în ea.

– Acum nu am prezervativ, spuse el sărutînd-o.

– Ştiu.

Karen îl apucă pe după gît, împinsă de instinct. Se uitară unul la celălalt. Privirea lui era luminoasă şi directă, a ei, vulnerabilă şi întunecată, misterioasă. Nu luase decizia cu uşurinţă şi ştia bine ce face.

– Nu vreau prezervativ, murmură ridicînd puțin şoldurile.

Îl voia cu totul, imediat. Voia esența lui, posibilitatea de a îi purta copilul. Era incredibil de aprinsă, deşi el abia dacă o atinsese.

– Riscăm, spuse el lent, apoi o sărută pe gît.

– Da. Te rog.

Se arcui din nou, disperată, înfometată, pulsînd. El împinse în ea, repede şi tare, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abține. Era deja alunecos, aşa că intră cu uşurință. Karen scoase un suspin satisfăcut. El gemu şi pe frunte îi apărură cîteva picături de transpirație, udîndu-i părul tuns scurt.

– Ai milă, şopti el, nu am mai făcut asta de cînd eram adolescent.

Ea îl apucă de umeri, ridicînd şoldurile, cuprinzîndu-l cu totul şi încercînd să-l păstreze în ea.

– N-ai mai făcut dragoste de atunci? Ştiu eu că nu e aşa.

Era un efort să vorbească, fiindcă spirala dorinței îi cerea toată atenția. Era aproape, tremura pe marginea unei plăceri atît de acute încît semăna cu durerea.

– N-am mai făcut dragoste fără prezervativ.

Marc se cutremură cînd ea îl strînse înăuntru. Deodată, o prinse de umeri şi începu să se mişte repede, adînc, tare.

– Nu pot să mai aştept, spuse crispat.

Nici nu era nevoie, fiindcă ea îi înfipse unghiile în umeri, se arcui şi scoase un țipăt, cuprinsă de plăcere. El gemu disperat şi nu se mai abținu, înconjurat de pulsațiile ritmice ale orgasmului ei.

Rămase deasupra cîteva minute, cu capul ridicat, cu brațele tremurînd în încercarea de a nu se sprijini cu toată greutatea pe ea. Karen îl mîngîie pe umăr cu o mînă, dar micul efort i se păru epuizant, şi brațul îi căzu înapoi pe pat. Pînă la urmă el se aşeză alături de ea, respirînd sacadat, cu ochii închişi.

Ca prin vis, Karen se întoarse pe-o parte şi se lipi de el, oftînd de plăcere. Cîteva lacrimi de fericire îi umeziră pleoapele închise. Marc gemu, sunetul inconştient al unui bărbat care încearcă să-şi revină, iar ea tresări şi începu să rîdă. El zîmbi şi se răsuci cu fața spre ea, luînd-o în brațe.

– Trebuie să rîzi mai des, spuse, sărutînd-o pe vîrful nasului. De fiecare dată cînd te văd cu privirea aia solemnă simt un gol în stomac.

– Dar rîd, protestă ea somnoroasă.

– Nu suficient. Şi înainte ca imaginația ta bogată să inventeze vreun scenariu nefondat despre ce s-a întîmplat aici, să ştii că sîntem într-o relație serioasă. Ne-am înțeles?

– Înțeles, şopti ea, abia putînd să vorbească din cauza apăsării din piept.

Tremura pe interior şi simțea că s-ar putea desface într-o mie de bucățele. Îl iubea atît de mult că aproape o durea, dar era bine în aceiaşi timp.

– Dacă rămîi însărcinată, ne căsătorim. Refuz să-mi las copilul să crească fără tată. Nu mă interesează cîte actriţe aleg să facă asta sau dacă femeile au sau nu au nevoie de ajutor pentru a creşte un copil.

– Ba bine că nu! Bineînţeles că ne căsătorim, spuse ea tare. Probabil că de data asta nu am rămas însărcinată, dar dacă nu vrei să rămîi cu mine, atunci ar fi cazul să alegem o metodă de protecţie. Nu vreau o familie destrămată.

Pentru că ştia cît de greu le fusese ei şi mamei să trăiască fără tatăl ei, era hotărîtă să nu-şi lase copiii să sufere în acelaşi fel. Marc o luă de mînă şi îi sărută degetele, atent să nu îi lovească palmele. Ea se lipi de el, nehotărîtă. Să se bucure sau să adoarmă? Nu făcu nici una, nici alta, fiindcă realitatea îi cerea toată atenţia.

– Toate se reduc la asta, murmură ea, neputînd să mai tacă. La tata. La omorîrea lui. Altfel, ce ar avea cu mine oamenii ăştia? Dar eu nu ştiam ce face el şi nu îl văzusem de ani întregi.

– Dar mama ta? Vorbea cu el?

Marc îi dădu o şuviţă la o parte şi o sărută pe frunte, ţinînd-o aproape, ca şi cum nu s-ar fi săturat de ea.

– Mai des decît mine. După ce am crescut am refuzat să îl văd atunci cînd mai venea la noi, de obicei fiindcă nu mai avea bani. Dar ştiu că o suna uneori,

deşi nu prea des. Ea nu-mi spunea prea multe, fiindcă ştia cît sînt de supărată.

– A mai sunat după moartea ei?

– Dacă a sunat, n-a lăsat nici un mesaj. Dar nu lăsa mesaje, oricum.

Îşi aminti ceva datorită întrebărilor lui. Marc gîndea ca un poliţist şi privea situaţia din unghiuri pe care ea nu le vedea.

– Stai puţin. Ea a murit în ianuarie. La cîteva săptămîni după aceea, am primit un pachet prin poştă, care îi era adresat. Încă eram şocată şi sufeream, iar pachetul m-a înfuriat, fiindcă îl iubise toată viaţa, iar el nici măcar nu ştia că ea murise. Eram gata, gata să îl arunc.

O tensiune fină cuprinse braţul puternic care o ţinea strîns.

– L-ai deschis?

– Da, dar nu m-am uitat înăuntru. Îmi amintesc că în cutie erau nişte hîrtii. Am închis-o şi am pus-o cu restul lucrurilor ei, pe care le împachetasem.

– Unde le ţii? În apartament?

– Nu, fiindcă nu e loc. Am închiriat un depozit mic. Asta e, nu? A fost omorît din cauza cutiei ăleia.

– Poate. E o pistă, şi Dumnezeu ştie că n-am prea avut indicii pînă acum. Vreau să vorbesc cu McPherson mai întîi...

– Cine e McPherson? întrebă ea, ca şi înainte, fiindcă răspunsul lui nu fusese prea clar.

– E de la *CIA*.

– Şi o să îi spui despre pachet?

El nu ezită.

– În nici un caz!

– Deci nici în el nu ai încredere?

– Nu îl cunosc. S-ar putea să fie cine spune că e. O să îi dau cîteva informaţii şi o să văd ce oferă şi el, dar nu am de gînd să-i spun că eşti aici sau că ai cutia, pînă nu aflu ce e cu ea.

– Şi între timp ce facem?

– Tu ce crezi?

Capitolul XVII

– Oamenii tăi sînt nişte proşti incompetenţi, rosti senatorul Lake pe un ton glacial, ascunzînd teama care îi strîngea stomacul. Femeia a dispărut, şi tu tot nu ai caietul. Din cauza ta, ar putea folosi informaţia oricînd!

Hayes coborî pleoapele. Nu protestă şi nu se scuză. Adevărul era că nu îşi făcuse treaba. Deşi de obicei oamenii lui erau de încredere, lucrurile merseseră prost. Clancy intrase într-un apartament în care mai era cineva, femeia, Whitlaw, reuşise să sune la poliţie şi să scape de el, şi acum omul era mort. Yamatani nu reuşise să dea cu maşina peste ea. Nu doar că eşuase, dar Karen ar fi trebuit să fie proastă ca să nu-şi dea seama că era ceva în neregulă, fie că ştia despre caiet, fie că nu. Şi acum se ascunsese, iar el nu reuşea să o mai găsească. Ar fi putut să dea de ea, dar ar fi însemnat să trimită semnale de alarmă surselor pe care ar fi trebuit să le folosească, şi nu era dispus să îşi rişte pielea pentru senator. Ultimul lucru de care avea nevoie era să atragă atenţia unor anume personaje.

– Ce ai de gînd să faci acum? Vreau să îți amintesc că de fiecare dată cînd implici pe cineva, creşte riscul să se afle.

– Oamenii mei sînt profesionişti. Nu vorbesc.

– Dar nici nu s-au dovedit a fi complet de încredere, nu? Vreau să ştiu numele lor. Sînt într-o postură neplăcută, fiindcă ei ştiu cine sînt eu, dar eu nu îi cunosc.

– Nu ştiu cine eşti, îl asigură Heyes pe un ton obosit. Domnule senator, nu am pomenit nici o dată de tine. Toată lumea crede că eu sînt în spatele operațiunii.

– Asta spui tu, dar nici în tine nu se poate avea încredere totală, domnule Heyes. Chiar şi informațiile tale despre Rick Medina erau incomplete.

Heyes nu se uită direct la senator, dar deveni mai atent.

– Cum aşa?

– Credeai că Medina are copii.

– Cine a spus că nu are?

– Frank Vinay, de la *CIA*. Sînt sigur că el ştie mai bine.

Heyes simți un fior din cap pînă în picioare şi îi îngheță sîngele în vene.

– L-ai întrebat pe Vinay despre Medina?

– Ca să aflu ce ştiu ei. Din poziția mea e de aşteptat să pun astfel de întrebări.

Numai că nu era de aşteptat să întrebe despre fiul lui Medina, ale cărui existență şi activități erau atent păzite, pînă într-atît încît nu exista nici măcar o fişă de personal cu numele lui. Dacă senatorul întrebase de el, atunci Vinay ar fi putut reacționa în cîteva feluri. În primul rînd, ar fi negat existența vreunui copil de-al lui Medina. După aceea ar fi încercat să afle de unde ştia senatorul despre John. Ar fi căutat mai întîi în echipa lui, dar nu ar fi găsit pe nimeni, şi atunci s-ar fi uitat la celălalt capăt al problemei şi s-ar fi întrebat de unde ştia senatorul despre moartea lui Rick. Un polițist ar fi spus că a şti înseamnă a fi implicat. Senatorul lăsase el însuşi urmele care aveau să-l demaşte. Acum nu mai era decît o problemă de timp. Nu doar că îl implicase pe Frank Vinay, ci îşi atrăsese şi atenția fiului lui Medina. Heyes auzise destule despre acesta ca să ştie clar că jocul se terminase. Cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face acum era să îşi acopere urmele şi să dispară.

– O să mă ocup eu însumi de caiet, spuse, mințind fără vreo remuşcare.

Cineva care putea fi atît de prost încît să-l facă suspicios pe directorul CIA nu era un angajator de încredere.

– Aşa să faci, spuse Lake.

Heyes plecă din birou, iar senatorul rămase pe loc multă vreme, gîndindu-se. Bătu cu degetele în birou.

Nu îi plăceau întîlnirile cu Heyes, dar nici nu avea încredere în telefoane. Ar fi putut să pună pe cineva să caute prin birou ca să se asigure că nu există microfoane ascunse, dar cine putea fi sigur că bărbatul nu avusese el însuşi un reportofon mic cu care să fi înregistrat tot ce spuneau?

Ceva din atitudinea lui Heyes fusese diferit la finalul discuției. Ştia că omul îl subestima. Mulți făceau greşeala asta. De fapt, uneori chiar îi încuraja el însuşi, pentru că, aşa, avea un avantaj.

Nu se considera un om rău, deşi era adevărat că, de-a lungul timpului, fusese nevoit să facă unele alegeri dificile. Nu îi plăcea ideea că trebuia să îi facă rău domnişoarei Whitlaw, dar caietul conținea informații pe care el nu le putea lăsa să ajungă publice. Binele celor puțini nu trebuie să fie mai important decît binele celor mai mulți. Dacă ea era în calea lui, nu avea decît să o dea la o parte.

Cît despre Heyes, ei bine... senatorul îngustă pleoapele, gîndindu-se. Dexter Whitlaw îl învățase o lecție importantă despre ce însemna să-ți închei afacerile neterminate, lecție pe care o reluase şi Raymond. Trebuia să se ocupe de Heyes. Poate că, dacă ar fi putut face să pară că omul era angajatul unei națiuni ostile Statelor Unite şi că Rick Medina era implicat... Sau poate că ar fi mai bine să spună că Medina încerca să-l oprească pe Heyes. Pînă la urmă,

Vinay spusese că Medina era patriot. Da, suna mai bine şi era mai mult în acord cu personajul.

Sigur, nu se putea ca Heyes să fie arestat şi interogat. Din păcate, va trebui să moară. Toate afacerile să fie încheiate. Sigur, îi va da voie să se ocupe de domnişoara Whitlaw înainte şi să obțină caietul. După aceea putea acționa. Depinsese de Heyes pentru astfel de lucruri, dar acum trebuia să folosească alte mijloace. Slavă Domnului că îl avea pe Raymond. De data asta se va asigura că nu rămîne nimic nerezolvat.

Casa lui Frank Vinay nu era cu nimic deosebită de altele. Nu era nici mai ostentativă, nici mai simplă decît a altora dintre cei din pătura de mijloc a societății. Nu conducea o maşină scumpă, ci prefera un model mai vechi de autoturism de familie. Vecinii lui presupuneau că este unul dintre miile de birocrați care se luptau în fiecare dimineață cu traficul din D.C., ca să cîştige patruzeci şi cinci de mii de dolari anual şi să îşi asigure o pensie bună.

Casa, oricum, avea unele detalii care o deosebeau de cele din jur. În primul rînd, avea un sistem de siguranță foarte bun, căruia i se alăturau un ciobănesc german pe nume Keiser şi un pistol de 9mm, HK. În fiecare dimineață şi seară, telefoanele erau verificate şi se căutau eventuale microfoane. Dacă spre casă ar

fi fost îndreptat un microfon foarte puternic de la o antenă parabolică, el nu ar fi detectat decît un zumzet enervant şi nu vreo conversaţie secretă, fiindcă în locuinţă era instalat un sistem electronic special creat ca să împiedice astfel de indiscreţii.

Jess McPherson se simţea în siguranţă acasă la Vinay, mai mult datorită cîinelui şi a pistolului decît aparatelor electronice. Sateliţii şi computerele erau grozave, dar el era de modă veche. Plănuia să-şi cumpere un cîine cînd va ieşi la pensie. Intră în biroul lui Frank şi se uita la Keiser, care stătea mulţumit pe covor, la picioarele stăpînului său. Cîinele îl privi şi dădu din coadă ca şi cum ar fi vrut să îl asigure că totul e în regulă.

– Nu am reuşit să aflu cine din echipă a trădat, îi spunea Vinay lui John. Fir-ar să fie! Sînt îngrijorat. Ia loc, Jess, şi participă la discuţie.

McPherson alese un scaun comod, se aşeză şi îşi întinse picioarele.

– Pot să adaug eu ceva. Am primit un telefon de la detectivul din New Orleans, dar nu eram în birou. L-am sunat şi nu am reuşit să vorbesc cu el, dar am vorbit cu cel mai tînăr, Shannon, cel care a întrebat iniţial despre Rick. Se pare că detectivul a fost sunat de fiica lui Dex Whitlaw, din Ohio. Îl cunoaşte de cînd a fost în oraş ca să-şi identifice tatăl. Oricum, a fost atacată de două ori de cînd s-a întors. Fiindcă nu e proastă, s-a

gîndit că atacurile au legătură cu moartea tatălui ei şi voia să ştie dacă detectivul a aflat ceva.

– Înseamnă că Whitlaw a fost ţinta, nu Rick, spuse Vinay încruntat. Ce ştim despre el de cînd a părăsit armata?

– Nu prea multe, spuse Jess. A vagabondat prin ţară, a fost închis în Maryland pentru furt, acum zece ani, şi cam atît.

– Există vreo indicaţie că ar fi luat legătura cu Rick în tot acest timp? Au fost vreodată în acelaşi loc, în acelaşi timp, în afară de perioada din Vietnam?

– Trebuie să căutăm foarte atent.

– Dacă tot faceţi asta, spuse John din colţ, aflaţi şi ce cunoştinţe comune aveau.

Vinay se gîndi puţin. Ar fi fost nevoie de eforturi mai mari. Pe de altă parte, John avea un instinct foarte bun.

– O să pun pe cineva să se ocupe de asta.

– Nu cred, continuă John, că fiica lui Whitlaw ştie ce se întîmplă sau că l-a sunat pe detectiv ca să-i ceară detalii. Pe de altă parte, cineva clar crede că ea ştie ceva. Ar putea fi interesant să punem un agent pe urmele ei, să vedem ce află.

– Şi să o apere? întrebă McPherson.

– Da, bineînţeles, spuse John pe un ton degajat, dar fără să ezite.

Semăna cu tatăl lui, se gîndi McPherson. Îşi petrecea viaţa în umbră, risca într-o lume în care oamenii erau simple avantaje şi unde nimic nu este ce pare. Totul era fluid, în tonuri de gri. Şi cu toate astea, ca şi Rick, avea unele valori absolute. În primul rînd era patriot. Îşi iubea ţara. Mai mult decît atît, şi-ar fi susţinut oamenii cu preţul vieţii. Iar principiul din spatele acestor lucruri era cetăţeanul ca binefăcător al angajatului la stat, adică el. În esenţă, slujba lui era să-i apere pe conaţionalii săi.

– O să ne orientăm spre ea, spuse Vinay. Acum, că Whitlaw e mort, fiica lui a devenit centrul operaţiunii ăsteia. John, cît rămîi în ţară?

– Cel mult o săptămînă. S-ar putea să fie nevoie să plec pe neaşteptate.

– Dar eşti, în mod oficial, în concediu. Jess, din acest moment, şi tu eşti în concediu. Nu e o operaţiune a *Companiei* şi nu vreau să uităm graniţele legii.

– Să-i transmit ceva detectivului Chastain?

– E nevoie? întrebă Vinay, fiindcă la asta se reducea întotdeauna schimbul de informaţii, la nevoia de a şti.

– Dacă sîntem de acord că domnişoara Whitlaw e în centrul operaţiunii, iar ea e în Ohio, beneficiul adus de un detectiv din New Orleans e neglijabil.

– Dar l-a sunat, spuse John. E clar că are încredere în el. Dacă se ascunde, s-ar putea ca el să fie singura noastră legătură cu ea.

– Pînă acum am fost sincer cu el, adăugă McPherson.

– L-ai verificat?

– E un cetăţean de prima mînă, spuse Vinay. Are un dosar militar excelent, la puşcaşii marini. Face parte dintr-o familie veche din New Orleans, genul cu istorie foarte lungă, dar sărac. A absolvit facultatea ca ofiţer, a studiat criminologia şi a început să lucreze la poliţia din New Orleans în patrulă, de unde a ajuns pînă la postul de detectiv. O să fie avansat fără probleme la gradul de locotenent, dacă nu îi pune nimeni piedici. Sau s-ar putea să vrea să lucreze la poliţia statală.

– Mie mi s-a părut dur, dar onest. Aşa cum trebuie să fie un poliţist, spuse McPherson deschizînd braţele. Deci îi spun ce ştiu?

– Eu zic că da, rosti John.

Vinay se gîndi puţin.

– Bine, ţine-l la curent cu ce ştim şi ce facem, dar ai grijă să nu aibă legătură cu afacerile *Companiei*. Dacă se dovedeşte că e vorba despre ceva ce făcea Rick în Vietnam, să rămînă secret.

– La început despre asta m-am gîndit că e vorba.

John se plimba de-a lungul rafturilor cu cărţi şi studia materialele din ele.

– Dar acum ştim că Whitlaw era cel vizat de la început, aşa că teoria asta nu ţine. Avem cele mai mari şanse să aflăm ce se întîmplă dacă o găsim pe

domnişoara Whitlaw, iar pentru asta s-ar putea să avem nevoie de Chastain.

Marc o privea pe Karen dormind, ghemuită în patul lui, cu părul şaten, strălucitor, în dezordine şi uşor îmbujorată, satisfăcută. Atunci cînd coborîse din avion în acea dimineaţă, era albă la faţă şi încordată. Ştia că e încordată şi din cauza lui, dar nu reuşise să-şi controleze reacţia atunci cînd o văzuse speriată şi plină de vînătăi. Îl cuprinsese în acel moment o furie pură, sălbatică, şi dacă ar fi pus mîna pe cel care îi făcuse asta, l-ar fi omorît fără ezitare şi fără remuşcări. Femeia lui era în pericol. Toate instinctele lui primitive de protecţie erau în alertă, întreţinute de furie şi de frică. Dacă nu ar fi trebuit să se ocupe de tragica moarte a lui James Gable, probabil că ar fi zburat în Columbus ca să rezolve problema dintre ei, şi ar fi fost acolo ca să o apere. Îşi dorea să fi fost acolo atunci cînd nemernicul încercase să o omoare. Dacă nu ar fi rămas calmă, Clancy ar fi reuşit. Ea îl învinsese numai cu un spray fixativ. Gîndul îi dădea fiori. Se apărase de un pistol cu o armă atît de slabă. Cînd îi povestise, Karen avea un aer aproape jenat din cauză că nu avusese un mijloc mai serios de apărare. O uimise curajul ei, iar cunoştinţele mult prea detaliate pe care le avea din experienţă îi spuneau cît de aproape fusese să o piardă. Pe undeva, Marc era amuzat de sine însuşi. Mai

iubise şi înainte, dar nu la fel de profund. Se mai certase cu femei şi mai fusese supărat pe cîte una dintre ele. Dar niciodată nu-şi pierduse controlul. Pînă acum. Nu era nimic superficial în ceea ce simţea. Era o atracţie întunecată, puternică şi ciudat de primitivă. El, care se purtase cu toate femeile foarte respectuos, fusese împărţit între dorinţa de a o bate la fundul gol fiindcă îl părăsise şi de a face dragoste cu ea pînă cînd o convingea că e a lui şi numai a lui.

Nu putea să dea în ea, şi ştia prea bine. Instinctul îi spunea să protejeze, nu să abuzeze. Ar fi putut lovi o femeie numai ca să o protejeze pe Karen, sau un copil, de vreun atac. Al doilea impuls îi fusese temperat de starea ei fizică. Nu putea să o arunce pe pat. Dar faptul că trebuia să-şi ţină forţa în frîu făcuse ca partida de amor să fie şi mai plăcută.

Îi fusese frică pînă în clipa în care o ţinuse în braţe. Se temuse că nu îi citea bine reacţiile, se temuse că ea nu simte la fel ca el. Nu ştia cum va primi ea sugestia lui, întrebarea, cererea, dar într-un fel sau altul avea de gînd să se însoare cu ea.

Nu folosise prezervativ. Transpiră, cuprins din nou de pasiune. Mai fusese în relaţii cu femei care luau anticoncepţionale şi cu care nu era nevoie de protecţie suplimentară, iar sexul fusese plăcut. Dar astăzi, prima dată, nu exista nici o barieră, fie ea chimică, din latex sau hormonală, care să o apere de sarcină pe parte-

nera sa. Fusese foarte plăcut. Voia ca ea să rămînă gravidă, voia să se culce cu ea pînă cînd o lăsa gravidă.

În dormitor era cald şi întuneric, fiindcă jaluzelele erau coborîte. Karen se acoperise cu aşternutul înainte să adoarmă, dar acum începea să transpire. Încet, Marc o dezveli. Oricum aşa era mai bine, ca să o poată vedea. Ştia, raţional, că nu e cea mai frumoasă femeie din lume, dar dacă ochii lui vedeau vreo imperfecţiune, inimii nu-i păsa de ea. Lucrurile care o făceau să fie diferită o făceau să fie ea. Îi plăcea corpul ei. Îl atrăgea, Doamne, cît de mult! Avea o formă frumoasă, subţire, cu pielea elastică. Avea sînii ridicaţi şi rotunzi, iar acum ştia şi cît de elastici sînt. Abia dacă se mişcau, chiar şi atunci cînd nu purta sutien. Avea abdomenul plat şi şolduri rotunjite, care se continuau cu nişte picioare lungi şi frumoase. Nimic din ea nu era exagerat, dar era foarte atrăgătoare. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să răspundă mai mult atingerii lui, iar plăcerea ei îl mulţumea şi pe el.

Stătea pe o parte, cu un sîn ridicat de braţul de sub el. Încet, Marc îşi trecu dosul palmei peste sfîrcul catifelat şi se uită, fascinat, cum se strînge şi se alungeşte, iar culoarea trandafirie se transformă aproape în roşu întunecat.

Ea deschise ochii şi zîmbi, somnoroasă.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu am vrut să te trezesc.

Ea întinse mîna şi-i cuprinse sexul.

– Ba cred că ai vrut.

Avea vocea visătoare, senzuală. Îl mîngîie încet, de sus în jos, ca să-l aţîţe. El rîse şi îi dădu mîna la o parte. Ea se apropie şi se lipi de el, ridicîndu-şi buzele spre gura iui.

– Cît mai e pînă te sună McPherson?

– Îl las pînă mîine după-amiază.

Ea deschise larg ochii, solemnă.

– Şi o să stăm numai în pat?

– Probabil.

– Nu trebuie să mergi la serviciu?

Îi desenă conturul buzelor cu degetul, apoi îl mîngîie pe piept, încercuindu-i sfîrcurile.

– Mi-am luat concediu. Ieri s-a încheiat un caz la care lucram, şi nu era nimic altceva urgent.

Nu îşi dădu voie să se gîndească la felul în care se încheiase cazul.

– Deci putem să rămînem aici?

Era încă solemnă. Marc trase aer adînc în piept în timp ce degetul ei subţire coborî, ocolindu-i erecţia şi mîngîindu-i scrotul.

– Chiar aici.

O mîngîie şi el de-a lungul şirei spinării, pînă la fund şi înapoi. De fiecare dată mergea cu mîna mai jos. Ea suspină şi se arcui spre el, tensionată, cu sfîrcurile întărite.

– Ce facem dacă nu sună?

– Acționăm pe cont propriu.

Îi strînse fundul şi o pătrunse cu un deget. Era caldă, umedă şi fină, îngustă în jurul degetului lui. Tremura de plăcere. Henry Miller spunea că a intra în viață printr-un vagin e o cale la fel de bună ca oricare alta, iar el era întrutotul de acord. Şi-ar fi petrecut bucuros tot restul vieții cu unele părți ale corpului în Karen, simțind-o tremurînd şi privind-o cum se mişcă.

Ea nu mai avea răbdare. Cu ochii căprui întunecați de pasiune, îşi puse mîinile pe pieptul lui şi îl împinse pe spate. El rîse în timp ce ea se aşeză deasupra lui, îl poziționă cu amîndouă mîinile şi alunecă pe el, atît de complet încît rîsul i se transformă în geamăt. Da, clar avea de gînd să se însoare cu ea.

Atunci îi sună pagerul.

– Ai spus că eşti în concediu, îl acuză Karen, încruntîndu-se.

– Sînt. E Antonio.

Se întinse şi luă pagerul, verificînd numărul.

– Bingo.

– Poate să aştepte cinci minute, spuse Karen ferm.

– Şi tu nu poți?

O tachina, fiindcă nici el nu credea că mai poate aştepta.

– Nu, rosti ea.

Apoi îi dovedi că aşa era.

– Respiri de parcă ai fi alergat, spuse Shannon atunci cînd Marc îl sună, zece minute mai tîrziu.

– Eram jos, răspunse Marc.

Nu era o minciună. Fusese jos, dar cu două ore în urmă.

– A sunat McPherson. S-au apucat să caute cunoştințele comune al lui Whitlaw şi ale lui Medina, dar încă nu au aflat nimic. A spus că vor să pună un agent pe urmele lui Karen, ca să afle dacă o mai urmăreşte şi altcineva şi ca să o apere dacă e în pericol. Nu le-am spus că e aici.

– Bine. Nici nu o să le spunem o vreme. S-ar putea să mă răzgîndesc, dar pentru moment nu vreau să ştie nimeni în afară de noi.

Marc voia să se mai gîndească puțin la situație înainte să le spună unde era Karen. Implicarea *CIA*-ului, chiar dacă mică, nu îi prea plăcea. El nu presupunea, aşa cum făceau mulți, că agenții sînt buni sau răi, dar prin natura lor, ei aveau de-a face cu mulți oameni răi. Pe de altă parte, ar fi putut fi folositor ca omul lui McPherson să îi urmărească atunci cînd vor merge în Columbus, la depozit. A doua zi urma să fie interesantă.

Capitolul XVIII

Nu putea să plece pur şi simplu. Hayes îşi dădu seama de asta în timpul nopții, cînd plănuia să fugă. Păstrase un dosar cu tot ce se întîmplase, cu fiecare întîlnire, cu ce i se ceruse şi cu ce rezultate avusese. Dosarele îl incriminau pe el, dar şi pe senator, care avea şi mai mult de pierdut. Era, însă, evident că dacă el păstrase documente doveditoare, la fel făcuse şi senatorul, nemernic neîncrezător cum era. Heyes nu se îndoia că Vinay va căuta să afle ceva. Putea face două lucruri. Cel mai inteligent, decise el, era să lase impresia că lucra pentru senator şi că făcea parte din, să spunem, personalul însărcinat cu securitatea. Totul la suprafață. Poate că Vinay îl va pune pe unul dintre ai lui să caute, deşi, dacă făcea totul ca la carte, ar fi implicat *FBI*-ul în investigație. *CIA* sau *FBI,* nu conta, atîta vreme cît numele lui apărea înainte să înceapă ei să sape adînc. Orice căutare ar fi revelat că şi el lucrase pentru agenție cu ceva ani înainte. Numele lui ar fi trecut în capul listei lui Vinay. Cînd îl vor întreba, va spune că da, el i-a spus senatorului despre Rick

Medina şi a menționat că lumea vorbeşte despre un fiu, de asemenea angajat de *CIA*. Era logic, fiindcă el ştia lucrurile astea. Bingo! Misterul era rezolvat şi nu mai erau necesare alte investigații.

Asta ar fi fost calea cea inteligentă. Problema era că senatorul nu ar fi recunoscut de bună voie că avea legătură cu Heyes. Poate că ar fi reuşit să-l convingă? Decise să încerce, deşi nu prea credea că îi va merge. O altă cale, mai prostească şi mai riscantă, ar fi fost să găsească dosarele păstrate de senator şi să le distrugă. Ar fi o treabă. Heyes spera că senatorul nu păstra documentele în biroul de la Congres. Acolo ar fi fost cel mai periculos, fiindcă acolo era cel mai probabil să dea cineva peste ele din greşeală.

În casa din Georgeton? Posibil. Proprietatea din Minnesota era cea mai probabilă locație, fiindcă era mai mare şi avea mai multe locuri bune pe post de ascunzătoare. În plus, senatorul crescuse acolo. Cunoştea foarte bine casa şi grădina. Mai avea o casă de vacanță la Cape Cod, dar nu mersese acolo în vara asta, aşa că Heyes excludea această posibilitate. Dacă ascunsese dosarele într-o cutie de valori, pe undeva, ceea ce făcuse şi el, atunci nu le putea găsi. Ar fi trebuit să se intereseze la ce bancă şi sub ce nume fusese închiriată, să facă rost de cheie şi să învețe semnătura senatorului. Heyes era un om talentat, dar nu şi la falsificat acte. Mai exista posibili-

tatea ca senatorul să nu fi dus el însuşi actele la bancă, încercînd să nu rişte să fie recunoscut, şi să-şi fi trimis soția cu ele. Doamna Lake era o persoană plăcută, veselă şi încrezătoare, care îşi adora soțul. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut el. Posibilitățile erau nesfîrşite. Singurul loc în care nu s-ar fi gîndit senatorul să lase actele era într-un computer, fiindcă nu se pricepea la tehnologie. Nici măcar nu ştia să scrie pe tastatură. Heyes se bucurase să audă asta, fiindcă părerea lui era că, dacă vrei să se afle informații sensibile, atunci e bine să le laşi într-un calculator. Computerele erau foarte nesigure. Se întrebă cîți ar mai fi folosit programe de contabilitate pe calculatoarele lor legate la internet, dacă ar fi ştiut cît de uşor pot fi accesate. Folosind numărul contului din bancă, un hoț ar fi putut şterge contul cu totul.

Conturi în bancă. Ceva legat de asta îl tot sîcîia. Ceva la care ar fi trebuit să se gîndească dinainte cu cîteva zile.

Dintr-o dată, îşi dădu seama despre ce era vorba şi îi veni să-şi dea una. Trecuse cu vederea ceva atît de banal încît aproape că se simți dezgustat de sine însuşi.

Se gîndise numai la cum să facă să scape de Vinay, cum să facă să nu fie legat de moartea lui Medina. În loc să găsească o cale pentru asta, acum ştia destul de sigur unde să caute caietul. Se întrebase

ce era cu acel caiet şi de ce îl căuta senatorul, ce avea de ascuns. Şi nu ar fi fost foarte rău pentru senator ca omul angajat de el să se folosească de caiet la fel cum făcuse Whitlaw, adică împotriva lui?

Heyes aproape că rîse tare. Nu îl plăcea pe Lake şi nici nu avea încredere în mincinosul plin de sine şi criminal cu sînge rece. Pe de altă parte, îi plăcea ideea unei trădări atît de frumoase. Era bucuros.

Dacă Whitlaw ascunsese caietul într-un loc pe care numai el îl ştia, atunci nimeni nu avea să-l găsească. La naiba, era posibil chiar să-l fi îngropat undeva. Oricum, senatorul ar fi fost destul de în siguranță. Care era riscul ca notițele să fie descoperite din greşeala în timpul vieții lui?

Pe de altă parte, dacă Whitlaw le trimisese caietul soției şi fiicei lui... Soția îi murise în ianuarie, dar locuise cu fiica lor, care probabil era acum în posesia lucrurilor mamei ei. La numai cîteva luni după aceea, fata se mutase dintr-o casă într-un apartament. Ar fi avut nevoie de spațiu. Şi unde putea să ducă ce nu îi trebuia? Într-un depozit.

Columbus era un oraş de circa şase mii de oameni. Un loc de acea mărime avea sute de companii care se ocupau cu spații de depozitare, dar putea uşor să reducă aria căutării. Cecurile anulate. Probabil că plătea chiria cu cîte un cec în fiecare lună. Poate chiar scria numărul spațiului de depozitare pe cec, dar şi

dacă nu făcea asta, oricum nu era mare problemă. Nu avea decît să intre în birourile respectivei companii şi să găsească numărul în dosarele lor. Majoritatea oamenilor puneau lacăte mici la depozite, uşor de tăiat cu un cleşte. Karen se ascundea, deci nu ar fi dat peste nimeni la ea acasă. Poliția oricum închisese locul pînă termina ancheta privind moartea lui Clancy. Orice investigație ar fi durat zile întregi, chiar dacă era vorba de ceva foarte clar. Nu trebuia decît să găsească un extras de cont şi să caute cecurile anulate. Chiar dacă ar fi avut numai copii de la bancă, informația oricum era acolo.

Heyes chicoti, mulțumit de sine. Avea de gînd să-l sune pe senator de dimineață şi să-i spună că bănuieşte unde e caietul, să-l liniştească, apoi să plece în Ohio.

Jess McPherson era obosit. Era ora patru şi jumătate dimineața. Îi ardeau ochii şi de fiecare dată cînd clipea avea impresia că are nisip sub pleoape. Liniile de informație de pe ecranul computerului deveneau tulburi, iar el clipea des. Băuse două ibrice de cafea, şi îl durea stomacul mai tare decît îl usturau ochii. Avea nevoie la toaletă şi trebuia să doarmă, în această ordine. Se întreba cum rezistă John. Rezistența, concentrarea totală, îl uimeau pe McPherson, şi el nu era un tip uşor de impresionat. Dar bărbatul mai

tînăr era în fața computerului de chiar mai mult timp decît el, atît de atent încît abia dacă mai clipea. Zburase mii de kilometri, peste opt fuse orare, şi îşi îngropase tatăl. Era obosit şi stresat, dar nimic din toate astea nu i se vedea pe față. Nimeni nu ar fi ştiut ce meserie are doar uitîndu-se la el. Părul şaten era tuns şi aranjat ordonat, avea o cămaşă albă frumos călcată şi pantalonii fără nici o cută. Purta o pereche de ochelari cu ramă subțire care îi ajutau ochii să nu obosească atît de repede după atîtea ore în fața computerului. Avea chiar şi manichiura făcută. Ar fi putut fi orice absolvent de universitate de prestigiu, un avocat sau poate un bancher, broker de investiții sau orice altceva.

Dar nu era. Degetele lui lungi dansau pe tastatură, mărturie agilă a familiarității cu computerele. McPherson era competent, dar John era un as al informațiilor. Era şi cel mai periculos om pe care îl cunoştea. Îl iubea ca pe un fiu, dar ştia bine că nimeni nu-l cunoştea cu adevărat. Nu-ți puteai da seama ce se petrece în spatele ochilor calmi şi a atitudinii ponderate. De fapt, nu era doar o atitudine, ci John chiar era un tip temperat. Majoritatea oamenilor vedeau lucrurile superficial. John vedea mai multe profunzimi şi ştia din instinct cum să le manipuleze în aşa fel încît oamenii să-i facă pe plac şi anumite lucruri să se întîmple. Ştia şi cum să ucidă în mai multe feluri

decît îşi imaginau majoritatea oamenilor că ar putea exista. Fusese antrenat la puşcaşii marini şi trecuse prin riguroasele pregătiri fizice, dar învățase şi lucruri teoretice. Îl avusese drept profesor pe unul dintre cei mai cunoscuți IT-işti. Ştia să piloteze un avion, ştia să navigheze, să îndrepte oase şi, probabil, ştia să coasă.

CIA aduna informații de la aproximativ o sută cincizeci de țări, iar John Medina fusese în fiecare dintre ele.

Pe la douăzeci de ani fusese însurat. Tînăra sa soție murise. Se zvonea că era agent dublu şi că John o omorîse cu mîna lui, ca să nu o lase să compromită un agent plasat în Kremlin, la nivel înalt. McPherson nu o cunoscuse, şi nu credea neapărat zvonul, fiindcă existau şi alte căi de a preveni scurgerile de informații, iar John nu omora fără motiv. Oricum, trebuia să recunoască. Ar fi putut-o face dacă era nevoie.

Ecranul computerului se încețoşă din nou, iar McPherson se sprijini de spătarul scaunului, întinzîndu-şi picioarele şi căscînd.

– La naiba. Cine ar fi crezut că aveau atîtea cunoştințe comune?

– Au fost în Vietnam, murmură John cu degetele deasupra tastaturii. Sute de mii de oameni erau acolo în fiecare zi. Tata a tot fost şi s-a tot întors, mărind probabilitatea să aibă cunoştințe comune. Whitlaw, la fel. Au cunoscut mulți oameni, nu neapărat în acelaşi timp.

– Iisuse, unii dintre ei sînt morți de douăzeci de ani. Nu am putea să-i scoatem de pe listă, ca să o scurtăm?

– Ba da.

John tastă ceva, apoi se opri, cu mîna pe mouse. Tastă o nouă comandă. Din imprimanta de lîngă McPherson începu să iasă un document tipărit.

– Ce e asta? întrebă Jess, luînd prima pagină.

– Lista celor care au murit.

Uitîndu-se printre gene la nume, McPherson întrebă:

– De ce?

– S-ar putea că răspunsul să vină de la unul dintre ei. Poate că tata şi Whitlaw au fost doar următoarele victime de pe lista cuiva, spuse John, ridicînd din umeri ca să-i dea de înțeles că posibilitățile erau nelimitate. Cu cît căutăm într-o zonă mai mare cu atît e mai probabil să văd care e tiparul.

– Deci căutăm oameni care au murit de curînd.

– Caut orice. Dacă văd ceva interesant, atunci caut să aflu dacă decedații cunoşteau pe cineva de pe lista actuală. Trebuie să existe o legătură.

Imprimanta se opri. McPherson luă hîrtiile şi i le dădu lui John, care se sprijini de spătar şi începu să se uite la listele cu nume şi data morții. Zece minute mai tîrziu, se uită gînditor la unul dintre nume. Apoi se aplecă înainte, mai deschise un fişier şi tastă un nume.

– Ai găsit ceva?

– Poate. E interesant. Mai verific.

McPherson îşi aduse scaunul alături de cel al lui John şi citi informaţia de pe monitor.

– Îl cunoşti?

– Nu, dar îl cunoaştem sigur pe fratele lui, aşa e?

– Trezeşte-te, scumpo, spuse Marc, apoi o mîngîie pe Karen pe umăr, apăsînd cu palma pielea netedă şi rece. Ţi-am adus o ceaşcă de cafea.

Ea clipi somnoroasă.

– Cît e ceasul? mormăi.

– Nu e prea tîrziu. Şapte şi jumătate.

– Atunci de ce te-ai trezit? Ai spus că nu mergi la muncă azi.

Se ridică în capul oaselor şi căscă, întinzînd mîna după cafeaua aburindă şi parfumată. Cearceaful îi alunecă în talie, iar mîna lui Marc îi cuprinse aproape imediat sînii, mîngîindu-i sfîrcurile. Karen se sprijini de el şi îşi puse capul pe umărul lui, sorbind din cafea şi bucurîndu-se de mîngîiere.

– Nu merg la secţie, dar trebuie să ajungem în Columbus. Am sunat la aeroport şi am rezervat două locuri la un zbor de la zece şi jumătate.

Ea tăcu, puţin speriată la gîndul că trebuia să se întoarcă în oraşul de unde fugise îngrozită cu abia o zi înainte. Cu toate astea, nu avea de ales. Marc se

putea duce singur, dar nu voia să rămînă fără el, şi nici el nu părea dispus să se despartă, nici chiar temporar.

El se aplecă şi o sărută, încet, prelung. Karen se miră de cît de relaxată se simţea cu el, cît de comod şi de în siguranţă. Nu o deranja că ea e dezbrăcată, iar el, nu. Petrecuseră cam optsprezece ore în pat, făcînd dragoste, adormind, făcînd dragoste din nou. O lăsase să se ridice doar ca să meargă la toaletă. Cînd i se făcuse foame, îi adusese el de mîncare. Răsfăţul îşi făcuse efectul. Se simţea mult mai bine decît în ziua dinainte şi parcă nici nu mai avea dureri. Era odihnită şi fericită. Se simţea vinovată că se simte atît de bine, fiindcă tatăl ei fusese omorît cu o săptămînă înainte şi nici situaţia ei nu era prea veselă, dar sentimentul pe care îl avea era, cu siguranţă, fericire.

După atîta nelinişte şi anxietate din cauză că analizase totul prea mult, acum era calmă şi sigură pe ea. Erau într-o relaţie serioasă, iar ea avea încredere în el. Nu se îndoia că se vor căsători curînd. Altfel nu ar fi făcut dragoste cu ea fără să se protejeze, oricît de bine s-ar fi simţit sau oricît de tentant ar fi fost. Marc era foarte responsabil şi te puteai baza pe el. Îi arătase asta într-o sută de feluri mici, încă de cînd se cunoscuseră. Avea de gînd să îi fie alături tot restul vieţii.

Cafeaua tare o trezi şi mintea începu să-i fie alertă. Trebuia să facă duş şi să se spele pe cap. Voia să lase ceaşca şi să-l tragă pe Marc înapoi în pat, dar nu era

sigură că au timp. Îşi strecură o mînă în sus, pe coapsa lui, ca să verifice situaţia.

– Îţi pierzi vremea, spuse el jucăuş. După noaptea trecută, nu aş mai putea face sex nici dacă viaţa mi-ar depinde de asta.

– Eşti sigur?

Ea găsi ce căuta şi începu să-l mîngîie.

– Nu pot garanta, dar sînt destul de sigur, zîmbi el. Crede-mă că nopţile astea două petrecute cu tine au fost excepţii.

Lăsînd din nou capul pe umărul lui, Karen îi zîmbi.

– Şi care e nivelul tău obişnuit de... performanţă?

El rîse.

– De două ori pe zi e mult. O dată e normal.

– În fiecare zi?

– Dacă spun că da, o să-mi ceri să-ţi dovedesc?

– Pe orice vreme.

– Atunci, da. Dar dacă sînt obosit, trebuie să munceşti tu.

– Bine, fie. Dacă trebuie, rosti ea şi îşi retrase mîna. Ar fi bine să mă pregătesc. Vrei să facem duş împreună?

– Am pregătit micul dejun. Facem duş după.

Mîncară, apoi el îl sună pe Shannon ca să îl anunţe că pleacă.

– Îi spun şi lui McPherson, rosti el.

– Ai vreo pistă?

– Karen îşi aminteşte că a primit un pachet de la tatăl ei. Mergem să vedem ce e în el.

– Cînd vă întoarceţi?

– În seara asta, dacă găsim avion. Nu am luat bilete dus-întors fiindcă nu ştiu cît va dura. Mîine sigur sînt înapoi.

– Bine. Sînt cu ochii pe casa ta cît lipseşti, în caz că apare vreun personaj suspect, spuse el, apoi făcu o pauză. Ai grijă de tine.

– O să am. Te sun cînd mă întorc.

Îi telefonă lui McPherson, fiindcă se decisese să îşi asculte instinctul şi să aibă încredere în el. Jess răspunse după ce telefonul sunase de două ori.

– Da.

– Sînt Chastain. Domnişoara Whitlaw e cu mine, şi mergem în Columbus ca să ne uităm peste nişte hîrtii pe care i le-a trimis tatăl ei şi pe care le ţine într-o casetă de valori. L-am anunţat pe Shannon, şi ştie că am luat legătura cu tine.

McPherson pufni.

– Eşti tare precaut, este?

– Destul de precaut, da.

– E un lucru inteligent. O să trimit pe cineva după voi.

– Spune-mi cum arată, ca să nu mă impacientez.

McPherson făcu o pauză. Marc avu impresia că acoperise receptorul.

– Bine. E înalt, are cam treizeci şi cinci de ani, păr şaten închis şi ochelari.

– Am înțeles.

– O să aibă o şapcă de baseball cu Cincinnati. Roşie. Şi nu are ochelari, ci ochelari de soare.

Fie McPherson era față în față cu omul care îi va urmări, fie făcea o listă de instrucțiuni. Marc bănuia că prima variantă e cea adevărată. Altfel, de ce ar fi acoperit Jess receptorul?

– Poate să ajungă acolo înaintea noastră?

– Sigur, fără probleme.

– Cum o să ne găsească?

– Avem fotografiile voastre.

– Ce rapid!

– Ca o vulpe, spuse McPherson.

– Ai găsit ceva?

– O posibilitate interesantă, dar nu putem verifica. Sper să găseşti tu printre hîrtiile din depozit ceva care să ne ajute.

Capitolul XIX

Columbus, Ohio

Heyes studie blocul de apartamente. Era o clădire mai veche, dintr-un cartier bun. Avea doar patru etaje, cu cîte patru apartamente pe palier, probabil. Era genul de bloc în care locatarii se cunoşteau între ei şi ştiau ce se petrece. Nu era bine. Pe de altă parte, nu aveau cine ştie ce securitate. Erau lumini la fiecare colț, iar uşile duble, de sticlă, are micului hol erau cu siguranță închise noaptea, dar, dacă trebuia să fie închise şi ziua, atunci cineva nu respecta regula, fiindcă oamenii intrau şi ieşeau fără probleme. Nu erau mulți, adevărat, dar destui încît să-l facă să fie atent.

Apartamentul ei era la etajul doi, numărul 2A. Însemna că era cel mai aproape de scări. Se opri înainte să intre în clădire, uitîndu-se degajat în jur, ca să se asigure că nu-l priveşte nimeni. O maşină opri în parcarea mică, iar Heyes deschise calm uşa şi intră, fiindcă ar fi fost observat dacă se oprea ca să se uite la maşină. Un lift mic în partea din spate a holului făcea legătura cu etajele de sus. Cutiile poştale erau pe

peretele din dreapta, scările, în stînga. Heyes urcă pe scări.

Aşa cum presupusese, apartamentul 2A era chiar în faţa scării, în dreapta. Nişte bandă galbenă era lipită de balustradă şi se întindea pînă la perete, creînd un mic alcov. Şi uşa era sigilată.

Uitîndu-se în jos, văzu pete mari şi ruginii pe covorul bej. Uşa avea găuri în ea, găuri cu marginile agăţate şi neregulate. Mirosul de moarte, de sînge, urină şi fecale încă se mai simţea. Nu avea să dispară pînă cînd covorul nu va fi curăţat.

Heyes îşi puse o pereche de mănuşi de latex. Aplecîndu-se pe sub banda galbenă, încercă uşa. Era încuiată, aşa cum se aştepta. Altfel scena crimei ar fi fost o atracţie irezistibilă pentru adolescenţi şi pentru cei cu înclinaţii morbide, care ar fi putut chiar să ignore banda şi să intre. Oamenii erau incredibil de curioşi.

Uşa încuiată nu era o piedică majoră. Heyes o deschise în cincisprezece secunde. Dacă ar fi ieşit cineva din apartamentele de pe palier, sigur ar fi crezut că e detectiv. Pînă la urmă, era îmbrăcat în costum şi avea mănuşi de latex. Costumul fusese un compromis, fiindcă afară era foarte cald. Evident că nimeni nu ar fi purtat aşa ceva dacă nu era obligat de meserie. Era oficial şi se îndoia că va fi nevoie să arate cuiva vreo insignă, deşi avea una la el, pentru orice eventualitate. Şi nici nu era un fals prost, avînd în vedere viteza cu

care o obţinuse. Uşa dinăuntru era acoperită cu aceleaşi pete ruginii, şi dungi ruginii se întindeau pe suprafaţa albă, pe balama şi pe o parte din perete. În afară de asta, apartamentul era curat. Clancy era mereu atent şi ordonat. Nimeni nu ar fi bănuit că intrase cineva în casă. Totul era la locul lui, nu luase nimic, nu sfîşiase nimic. Clancy pretindea că îşi poate da seama dacă în vreo pernă e ceva ascuns, chiar fără să o desfacă, doar studiind atent cusăturile.

Da, Clancy fusese un artist. Heyes îl văzuse lucrînd. Pipăia pereţii, se aşeza pe coate şi pe genunchi şi studia podelele, inspecta cărţile, lămpile şi mărunţişurile. *Nimic* din cameră nu scăpa. Şi găsise dosarul pe care îl căuta, ascuns în tapiţeria unui scaun, dedesubt. Partea de jos fusese deşurubată, dosarul fusese ascuns înăuntru, apoi fundul scaunului înşurubat la loc. Nu mulţi ar fi avut atîta răbdare şi atenţie la detalii. Heyes avea să-i ducă dorul.

Închise uşa după el şi rămase nemişcat un minut, privind în jur, orientîndu-se. Nu voia să mute nimic din ce nu era necesar, fiindcă era sigur că poliţia fotografiase locul şi se putea ca vreun deştept să observe ceva.

Era în sufragerie. Un televizor cu diagonala de şaptezeci de centimetri era aşezat pe bibliotecă, alături de un mic aparat de radio. Cum intrai era un birou mic, şi robotul unui telefon clipea alături de un receptor fără

fir, aşezat în bază. Heyes rezistă pornirii de a asculta mesajele, fiindcă un detectiv ar fi putut observa că fusese apăsat butonul aparatului şi s-ar fi întrebat cine a trecut pe acolo.

Trase un sertar din centrul biroului. Înăuntru erau creioane, carneţele, radiere, bandă adezivă, cotoarele unor bilete de cinema, dar nici un extras de cont. Cîteva reviste erau aruncate pe birou. Le ridică, dar nu era nimic sub ele. Atent, le puse la loc. Nimic aici. Unii oameni îşi verificau actele pe masa din bucătărie. Heyes intră acolo, verifică sertarele, dar nu găsi nimic. Nici în dulapul de pe hol nu era nimic.

Atunci în dormitor. Din nou, se miră că totul era atît de ordonat. Patul era făcut, nu erau vase în chiuvetă şi nu erau haine aruncate la întîmplare. Nici nu era de mirare că omul lui crezuse că e singur în apartament.

Trei cutii de carton erau sprijinite de perete, aproape de fereastră. Deci Karen nu terminase de despachetat. Asta îl făcu să o placă mai mult, fiindcă părea mai umană. Şi acum avea şi unde să caute. Cu puţin noroc, ar fi găsit caietul într-una dintre cutii şi n-ar mai fi fost nevoit să intre într-un depozit de metal pe o astfel de căldură.

Pe prima dintre cutii scria „Haine de iarnă". Heyes o dădu jos de deasupra celorlalte şi o deschise. Era, într-adevăr, plină cu haine. Scoase fiecare articol de îmbrăcăminte, atent să nu le despacheteze, şi le pipăi

ca să se asigure că nu era nimic ascuns în ele. Nimic. Nici măcar un singur lucru în plus nu era acolo. Numai haine de iarnă.

Pe a doua cutie scria „Asigurare, cărţi şi fotografii". Promiţător. Cărţile fuseseră aşezate primele, fiind cele mai grele. Deasupra erau fotografiile şi chiar sub capac, documentele de asigurare, într-un plic. Heyes le răsfoi, dar nu găsi nimic printre ele. Fotografiile erau înrămate şi erau puţine. Inspectă cărţile. Ficţiune, beletristică, manuale medicale şi de asistenţă medicală. Nu găsi nimic ascuns în nici una dintre ele.

Pe cea de-a treia cutie scria „Decoraţiuni de Crăciun, hîrtie de împachetat, funde". Heyes gemu. Nu voia să vadă aşa ceva, dar nu îndrăznea să le lase neatinse numai fiindcă în celelalte cutii era exact ce scria pe ele. Înăuntru găsi decoraţiuni. Şi hîrtie de împachetat. Şi cîteva funde. O femeie atît de organizată trebuia ucisă.

Deschise cele cîteva sertare ale şifonierului. Lenjerie intimă, separată şi împăturită ordonat. Pijamale. Cămăşi de noapte. Şosete. Nimic.

În restul dulapului erau atîrnate într-o parte cîteva rochii, în cealaltă, pantaloni, blugi şi bluze şi între ele, uniforme atent călcate. Una avea deja ecusonul, probabil cea pe care urma să o poarte, şi avea un stetoscop pe umeraş. Dedesubt erau pantofii albi cu talpă groasă.

Pe raftul de sus găsi cîteva cutii. O dădu jos pe cea mai apropiată, pe care scria „Extrase bancare". Ce bine că era atît de ordonată!

Rîzînd pentru sine, Heyes scoase un plic din cutie. Un bon fusese capsat de extrasul de cont, bon care dovedea că şi ea calculase la fel ca şi banca. Despături fotocopiile după cecuri şi urmări cu degetul fiecare coloană, pînă găsi una numită „Depozitele lui Buckeye". Pe cec era notat „unitatea 152, iulie". Exact informaţia pe care o căuta. Puse plicul la loc în cutie şi cutia înapoi pe raft. Acum nu mai avea nevoie decît de adresă. Găsi cartea de telefon şi căută numărul depozitului, scriindu-l alături de adresă. Compania de depozitare trebuia să fie pe aproape, era sigur, fiindcă domnişoara Whitlaw era mult prea organizată pentru orice altceva.

Raymond Hilley aştepta în maşina parcată vizavi de blocul în care intrase Heyes. Oprise motorul şi se lăsase să alunece în jos pe banchetă. Reuşise să parcheze într-un loc parţial umbrit, dar oricum îi era foarte cald. Deschise fereastra, dar nu porni motorul. Oamenii ar fi observat o maşină aparent goală, dar cu motorul pornit. Aşteptase şi mai mult, în condiţii mai dure, de-a lungul anilor în care lucrase pentru domnul Walter.

Domnul Stephan nu era nici pe jumătate cît tatăl lui, sau măcar cît ar fi putut să fie William, dar Raymond îl iubea şi ar fi făcut orice pentru el. Domnul Stephan încercase. Orice s-ar fi întîmplat, nu se ferise din calea datoriei, iar Raymond respecta asta. Uite cum avea grijă de tatăl lui, stînd cu el în fiecare zi, asigurîndu-se că domnului Walter îi era cît se putea de bine. Lui Raymond i se rupea inima să-l vadă pe bătrîn în starea asta de legumă şi nu ca pe bărbatul puternic şi dinamic de odinioară. Măcar domnul Stephen îşi respecta tatăl şi nu-l lăsase undeva, unde să uite de el sau să aştepte să moară.

Dar domnul Stephen îşi adorase mereu tatăl şi încercase din răsputeri să-i facă pe plac. Domnul Walter ştia şi avusese răbdare cu defectele fiului lui. În ultima vreme fusese chiar mîndru el. Domnul Stephen nu reuşise să ia pe nimeni prin surprindere, dar obţinuse multe în felul lui atent şi metodic.

Fusese jenant de simplu să-l urmărească pe Heyes pînă în Columbus. În puţinele dăţi cînd acesta venise la casa din Minnesota, Raymond se făcuse nevăzut. Ştia exact care e rolul său în casa familiei Lake. Era o armă, un paznic. O armă are maximum de eficienţă cînd este secretă.

Îşi rezervase bilet în acelaşi avion cu Heyes, la două rînduri în spatele lui, de fapt. Senatorul Lake se urcase într-un avion imediat următor, folosindu-se de

carnetul de şofer falsificat pe care i-l procurase Raymond. Îl deghizase pe senator, iar fotografia de pe carnetul de şofer era aceea a unui bărbat cu mustață şi cu părul cărunt. Raymond îi cumpărase o mustață care semăna bine cu una naturală şi îi vopsise părul cu un spray argintiu folosit la Hollywood cînd era nevoie ca actorii să aibă părul puțin încărunțit la tîmple. Se spăla cu şampon, deci era cu atît mai convenabil. Numele de pe carnetul de conducere era luat la întîmplare din cartea de telefon din D.C. Îi făcuse chiar şi un card de debit, ca senatorul să poată închiria o maşină şi o cameră la hotel fără să se complice prea mult. Făcuse tot ce putea ca acestuia să îi fie simplu, deşi încă nu ştia de ce insistase şeful lui să meargă cu el. Doar Raymond nu era un începător. Avea pistol la brîu. Domnul Stephen voia şi el o armă, şi „un amortizor din ăla mare", aşa că, deşi nu era de acord, Raymond îi făcuse rost de un pistol de calibrul 22. Domnul Stephen protestase şi ceruse ceva mai masculin, pînă cînd îi spusese că numai acest gen de pistol putea fi amortizat cum trebuie. Un pistol 22 era ieftin, la îndemînă oriunde, indiferent de lege, fiindcă oamenii care vindeau ilegal arme nu erau impresionați de lege. Pistolul pe care i-l dăduse era imposibil de urmărit. Domnul Stephen fusese puțin şocat să afle cît de uşor era să faci rost de o armă, fiindcă el crezuse sincer că eforturile pe care le făcea transformaseră străzile

Americii în locuri mai sigure. Domnul Stephen mai spusese că intenționează să scrie şi să susțină o lege care să îi pedepsească pe cei care produceau arme atît de uşor. Dacă înceta producția, cu siguranță că ar fi fost mai greu de obținut armele. O astfel de naivitate îl făcu pe Raymond să se întristeze şi să simtă şi mai mult nevoia să-l apere pe senator.

Una dintre uşile de sticlă se deschise şi din bloc apăru Heyes. Raymond alunecă mai jos pe banchetă, în aşa fel încît chiar dacă acesta ar fi văzut maşina, i s-ar fi părut că e goală. Auzi un motor pornind şi se uită cu grijă peste bord. Porni şi el repede, oftînd uşurat cînd simți aerul condiționat, şi îl privi pe Heyes cum iese din parcare. Aşteptă cîteva minute, lăsă o altă maşină între ei, apoi plecă în urmărire.

Înaintea lui Raymond, Heyes se uită în oglinzi. Avea două maşini în spate. Una era cea care se apropia deja cînd ieşise din parcare, dar pe cealaltă nu o mai văzuse. Ceea ce nu însemna nimic neapărat. Maşina ar fi putut să iasă de pe o stradă lăturalnică într-un moment în care el nu fusese atent, dar mai bine să fie sigur decît să-i pară rău.

Mări viteza şi se uită atent în spate. A doua maşină nu încercă să depăşească sau să-l prindă din urmă. Nu era nimic, numai obiceiurile lui vechi şi emoțiile de moment. Oricum, nu strica să se plimbe puțin înainte să meargă la depozit, doar ca să se asigure că nu e urmărit.

Raymond îl sună pe senator.

– A căutat prin apartament, iar acum îl urmăresc.

– Unde eşti?

Răbdător, Raymond îi dădu adresa.

– La o stradă în spatele tău, dar nu veni după mine. Nu-l lăsa să-ţi vadă maşina. S-ar putea să îşi ia măsuri de precauţie indiferent dacă crede sau nu că e urmărit, doar din obişnuinţă. Eu o să rămîn în spate şi nu o să-l las să mă vadă prea bine. N-are decît să-şi facă manevrele. Încă nu m-a observat, şi l-am urmărit ieri toată ziua.

– Degeaba, spuse senatorul Lake.

Raymond nu răspunse. Domnul Stephen fusese foarte dezamăgit atunci cînd el nu găsise nimic important acasă la Heyes. După părerea lui Raymond, acesta era un tip precaut şi nu ar fi păstrat acasă acte care să-l incrimineze.

În faţă, Heyes făcu brusc la dreapta. Raymond depăşi, mergînd după el. Dacă acesta îşi va urma tiparul, acum avea să facă de două ori la stînga, apoi va reveni pe strada principală. Joacă de copii.

– Ai văzut pe cineva? întrebă Karen atunci cînd ea şi Marc se urcară în maşina închiriată.

– Am văzut o şapcă roşie. Presupun că m-a lăsat să-l văd, fiindcă de atunci nu a mai apărut.

Îşi scoase jacheta, pe care o purta doar ca să ascundă pistolul de la brîu, şi o aruncă pe bancheta din spate. Purta blugi şi un tricou, la fel ca şi ea. Karen nu mai ştia exact în care cutie sînt actele, aşa că trebuia să caute prin depozitul aflat la soare, deci era o idee bună să se îmbrace cît mai comod.

– Dacă tot sîntem aici, vreau să vorbesc cu detectivul Suter. Poate că îmi mai iau nişte haine. Trebuie să o sun şi pe Piper şi să-mi anunţ şefa... Cît lipsesc, apropo?

Marc o apucă de mînă.

– Discutăm despre asta după ce găsim pachetul, bine?

Nu voia ca ea să ia legătura cu nimeni pînă nu se termina povestea. Karen îl strînse de mînă. Încerca să-şi ascundă emoţiile, dar nu ştia dacă îi iese. Logica îi spunea că probabil nici nu se aflase că a fost în New Orleans, deci cu atît mai puţin că era acum înapoi în Columbus. Cheia de la depozit era alături de celelalte chei, deci nu era nevoie să o ia de la apartament. De fapt, Marc nu trebuia să o ia de acolo. Dacă poliţia nu terminase investigaţia, apartamentul era încă închis. Probabil că el nu va cere permisiunea poliţiei din oraş, dar nici nu o va lăsa pe ea să intre.

Erau în siguranţă, încercă să-şi spună. Puteau veni şi pleca din oraş fără să ştie nimeni că sînt acolo, cu excepţia domnului McPherson şi a celui care îi urmărea.

– Îți faci griji, spuse Marc. Oprește-te.

– Nu ar fi trebuit să te amestec și pe tine în asta. Te-am pus în pericol...

El rîse cu putere.

– Draga mea, rosti, dacă nu apăreai tu ieri în New Orleans, aș fi fost la tine acasă în dimineața asta. Nu doar că aș fi fost foarte supărat, dar aș fi fost și văzut de oricine care ți-ar fi supravegheat apartamentul. Lua numărul mașinii, suna la compania de închirieri și ar fi aflat nu doar cum mă cheamă, ci și unde stau.

În ciuda îngrijorării, Karen se topi la auzul accentului lui și se gîndi că Piper ar fi fost în stare să o lovească ea însăși cu mașina, doar ca să ajungă la Marc. Îl privi conducînd, uimită de fascinația pe care o simțea. Îi era rău din cauza fricii, iar asta, cumva, amplifica fascinația. Îi studie mîinile, puternice și frumos formate, privi felul în care ținea volanul. Avea încheieturile de două ori mai groase decît ale ei, și fire de păr mici, aproape incolore, care străluceau în lumina soarelui. Dacă i se întîmpla ceva? Dacă asta era ultima oară cînd avea ocazia să-i vadă mîinile mișcîndu-se, să-i studieze profilul, să-l atingă?

Nu putea să-și dea voie să se gîndească la așa ceva. Era polițist, deși, slavă Domnului, nu lucra la narcotice sau la intervenții de urgență, unde și-ar fi riscat viața în fiecare zi. Dar ca polițist, ca detectiv la omucideri, evident că avea de-a face cu oameni capabili

să omoare. Vedea în fiecare zi crime, și, din cînd în cînd, cîte un suspect îl ataca. Nu putea să se agațe de el și să-l împiedice să-și facă treaba, lăsîndu-se paralizată de frică de fiecare dată cînd el ieșea pe ușă.

– Pe de altă parte, spuse Marc, poate că ar trebui să vorbim acum despre asta.

– Despre ce? întrebă ea, clipind nelămurită.

– Despre situație. Despre slujba ta. Hai să spunem tot. Nu vreau să fii în Columbus și eu în New Orleans, nici măcar puțin timp, rosti, uitîndu-se la ea printre pleoapele îngustate. Poate că ar trebui să aștept pînă cînd pot să mă așez în genunchi, dar cred că acum e momentul potrivit. Karen, vrei să te măriți cu mine?

Ei i se puse un nod în gît.

– Da, spuse.

Apoi:

– Pe la ieșirea asta.

El o ascultă, uitîndu-se peste umăr ca să verifice traficul, apoi făcînd dreapta și ieșind de pe autostradă.

– Știu că te grăbesc, că nu ți-am dat timp să te obișnuiești cu mine și cu ideea unei relații stabile. Dar nu vreau nici să mă înțelegi greșit. Putem să avem o logodnă lungă, dacă-ți place. Dar nu vreau să locuiești aici. Te vreau în New Orleans. Mai exact, te vreau la mine acasă.

– Bine.

Abia dacă putea vorbi. Ciudat. Se aştepta să o ia de soție pînă la urmă, poate chiar destul de curînd, dar cuvintele lui o luaseră prin surprindere.

– Bine? repetă el, uitîndu-se din nou la ea. Numai atît ai de spus?

– Aş putea să-ți spun că te iubesc.

El blestemă în şoaptă, apoi, pe un ton calm, rosti:

– Da, ce ar fi să o spui?

– Te iubesc.

Încă o înjurătură, care se transformă în rîs. O privi. Zîmbea.

– Şi eu te iubesc.

Ea doar îi atinse mîna, deşi îi venea să-l ia în brațe. Era cel mai atent bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, şi cu toate astea era foarte dominator. Nu ştia că aceste două calități se pot împleti atît de frumos. Iată-l, atît de masculin, un polițist cu arma la şold, dar care dansase cu ea în balcon şi îi pregătise micul dejun.

– Te deranjează să vii la New Orleans? întrebă el.

– Nu, îl asigură ea blînd. O să-mi fie dor de prietenele mele, dar nu am familie aici, şi nici casă. Pot să fiu asistentă şi în Louisiana, nu doar în Ohio. Tu ai rădăcini şi casa minunată din New Orleans. Sigur, o să vin acolo. În plus, nu mi-ar plăcea să-ți pierzi accentul. Stînga la semaforul următor.

– Eu nu am accent, scumpo. Tu ai.

– Dacă spui tu. Dar dacă o să o cunoşti pe Piper, te rog să nu deschizi gura, sau îți scad şansele să scapi din Ohio.

El zîmbi şi îi făcu cu ochiul.

– O să mă aperi tu.

Cuvintele le amintiră amîndurora de ce erau acolo, iar el nu mai zîmbi. Karen oftă.

– Dacă nu găsim nimic? Dacă hîrtiile din pachet sînt neimportante?

– Atunci şi eu, şi McPherson o să continuăm să lucrăm la caz. Reuşim noi să-i dăm de capăt. Între timp, oricum, tu o să fii într-un loc sigur. Nu la mine acasă. Cel puțin nu pentru mult timp. Nu am adresa în cartea de telefon, dar dacă vreun om chiar vrea, poate să găsească o adresă şi pe alte căi, nu foarte dificile.

– Ce încurajator. O să faci dreapta la a doua, pe lîngă McDonald's. Compania de depozitare e pe dreapta, cam la şapte kilometri pe strada aia. Au un semn în față. Intri prin spatele lui, pe aleea centrală, rosti ea, după care făcu o pauză. Ne mai urmăreşte tipul ăla?

– Nu l-am văzut.

Era posibil ca umbra lor să-şi fi scos şapca, fiindcă roşul era uşor de observat, însă Marc nu reuşise să vadă vreo maşină anume în spatele lor, deşi se uitase atent. Nu conducea repede, nu făcuse nici o curbă bruscă, aşa că ar fi trebuit să-l poată vedea. Fie era

foarte bun, fie Marc îl pierduse fără să vrea. Tăcură pînă cînd ajunseră la depozit. Aleea pavată cu pietriş separa douăsprezece zone de depozitare, cîte şase pe fiecare parte, împrejmuite de gard şi închise de cîte o poartă cu lacăt.

– La poarta numărul trei, spuse Karen arătîndu-i locul.

Deschise portofelul şi scoase un bilet pe care era scrisă combinaţia. O schimba în fiecare lună şi o scria mereu pe o hîrtie pe care o ţinea în portofel.

– Şase, patru, trei, opt.

– Deschid eu, spuse Marc, oprind în faţa porţii trei şi ieşind din maşină.

Descuie lacătul şi deschise poarta, apoi conduse încet de-a lungul depozitelor.

– La numărul cincizeci şi doi.

Karen îi arătă unde. Coborîră amîndoi din maşină, iar Marc luă cheia din mîna ei. După ce descuie, trase de mînerul care ţinea poarta închisă, se aplecă şi o ridică.

Aerul era umed, dar nu mirosea a mucegai, observă ea cu uşurare. I se puse un nod în gît cînd se uită la cutii şi la mobilă. Era mobila din dormitorul mamei, hainele ei şi celelalte lucruri pentru care nu avusese loc în apartament.

Marc ridică una dintre cutii şi cu un briceag pe care îl scoase din buzunar tăie banda adezivă.

Heyes se uită în retrovizoare şi la următoarea intersecţie făcu brusc la stînga, abia ferindu-se de maşinile care veneau spre el. În spatele lui nu se întîmplă nimic. Mormăi mulţumit. Dacă îl urmărea cineva, acum l-ar fi pierdut, cu siguranţă. Nu se putea să fie cineva în urma lui după o astfel de curbă, nu fără scîrţîit de cauciucuri, claxoane şi, poate, ceva contact metalic. Era momentul să caute depozitul.

Capitolul XX

Toate cutiile erau frumos ambalate, dar Karen nu mai ştia în care dintre ele pusese pachetul. Prima cutie pe care o deschisese Marc conţinea haine vechi deale lui Jeanette. Scoase cu grijă fiecare piesă de îmbrăcăminte, încercînd să nu se gîndească la mama ei şi clipind des cînd i se înceţoşa privirea, apoi împachetînd şi punînd totul la loc, cînd nu găsea nimic.

– Cred că împachetasem cam tot, şi n-am făcut decît să pun coletul deasupra unor lucruri deja băgate în cutii.

– Atunci nu trebuie să căutăm mult. E suficient să le deschidem şi să vedem dacă pachetul e deasupra.

– Teoretic. Eram încă şocată atunci. Nu sînt sigură că aşa am făcut.

Marc avea răbdare şi temperatura nici nu era atît de ridicată pe cît se temuse Karen. De fapt, la umbra din depozit era mai uşor de căutat decît dacă ar fi fost la soare. Din cînd în cînd, cîte o adiere de vînt ajungea printre rîndurile de depozite şi îi răcorea. Cu toate astea, lui i se umezi tricoul şi începu să i se lipească

de piele. Ceea ce pe ea nu o deranja deloc. Îl privi admirativ. El deschise o cutie şi mormăi.

– Cred că aici e.

Ridică o cutie mică de carton, nu mult mai mare decît o cutie de pantofi. Karen văzu numele mamei ei scris deasupra.

– Asta e.

Luă cutia şi o deschise. Înăuntru erau cîteva hîrtii şi un caiet cu copertă neagră, din genul celor pe care le puteai găsi la orice magazin din ţară. Era legat cu un elastic. Ea scoase elasticul şi se uită printre documente. Văzu cîteva scrisori ale mamei ei, aşa că respiră adînc şi i le întinse lui Marc, păstrînd ea caietul.

– Caută tu printre astea, spuse, aşezîndu-se pe o noptieră.

El o privi întrebător, apoi se uită la scrisori şi dădu din cap a înţelegere. Se uită printre ele, curios.

– Spune că astea ar putea valora ceva bani într-o zi, rosti el, sprijinindu-se de un şifonier şi încrucişînd gleznele.

– Eu credeam că glumeşte.

Karen se uită în caiet, privind nedumerită scrisul de mînă al tatălui ei, neobişnuit de curat pentru un bărbat. Folosea un stil cu litere mici, pătrăţoase, aproape ca acelea ale unei maşini de scris, foarte uşor de citit.

Pe prima pagină scria „trei ianuarie 1968". Nedumerită, citi descrierea terenului, condiţiile de vreme,

inclusiv viteza şi direcţia vîntului, distanţa pînă la ţintă, numele ţintaşului, adică Rodney Grotting, şi alte informaţii, ca de pildă modelul şi anul fabricaţiei armei pe care o folosise tatăl ei, detalii despre gloanţe şi notiţele de la final: „Lovitură la cap. Omorît la ora 6:43 a.m. Colonel vietnamez." Dedesubt, Rodney Grotting autentificase şi semnase.

Clipind, Karen dădu pagina. Încă o dată, încă o descriere, iar dedesubt finalul înfiorător. Mai multe pagini, acelaşi lucru. De cele mai multe ori, tatăl ei ţintise în inimă, şi doar uneori în cap. O dată nimerise gîtul. Văzuse şi ea cîndva o astfel de rană. Glonţul de calibru mare rupsese jumătate din beregata victimei, care sîngerase pînă la moarte. Pentru aşa o rană, în care jugulara era distrusă, nu se putea face nimic nici chiar dacă personalul medical era acolo cînd se întîmpla. Nu mai putea citi. Se albise la faţă. Închise caietul şi i-l dădu lui Marc.

– Uită-te la asta.

El o privi atent, evaluativ, apoi luă caietul. Karen se aştepta să vadă pe faţa lui şoc sau dezgust din cauza unui astfel de dosar bolnav, dar chipul lui rămase fără expresie.

– E dosarul lui cu misiuni, rosti el.

– Doamne sfinte, vrei să spui că toţi aveau aşa ceva?

– Lunetiştii, da. Şi eu am fost la puşcaşii marini, să ştii. Lunetiştii din Vietnam sînt legendari. Cei mai buni

dintre ei puteau ucide un om de la o mie de metri distanţă. Era nevoie să poată dovedi omorurile, aşa că păstrau dosare.

Ideea încă o făcea să se simtă rău.

– Dar nu ar fi trebuit păstrate de armată?

– Nu ştiu. Nu am fost lunetist şi nu am întrebat. Poate că aşa era. Poate că ei aveau un dosar, el, altul. A fost un război urît, iubito. A distrus mulţi oameni buni.

Continuă să se uite prin caiet, apoi rosti:

– Şaizeci şi una de ţinte. Se pricepea.

Dădu să închidă caietul, dar o adiere răsfoi paginile. Pe ultima foaie era scris ceva, deşi înainte de ea erau vreo patruzeci de pagini goale. Încruntîndu-se, Marc deschise caietul la ultima pagină.

– Rahat! spuse el încet.

Karen îl privea şi observă cum i se măresc pupilele şi cum strînge brusc din buze.

– Ce e?

– Încă o crimă, răspunse el uitîndu-se la ea. Victima era un soldat american. A fost plătit cu douăzeci de mii de dolari pentru asta.

Lui Karen i se întoarse stomacul. Doamne sfinte! Tatăl ei era un criminal, un asasin plătit. Era una să-ţi omori duşmanii, şi cu totul altceva să omori un soldat dintre ai tăi.

– Iau eu ăsta, mulţumesc, spuse o voce străină, şi un bărbat necunoscut apăru în faţa depozitului deschis.

Era mare, de vîrstă mijlocie, cu o atitudine dură. Pistolul din mîna lui era îndreptat direct spre capul lui Marc. Purta numai şosete, ceea ce explica de ce nu-l auziseră venind.

– M-am tot întrebat ce e atît de interesant în caietul ăla. Presupun că ar trebui să vă mulţumesc că m-aţi scutit de căutări. Pune-l jos, în cutie, spuse pe un ton degajat, deşi avea un aer foarte periculos. Tu, domnule cowboy, scoate încet pistolul din toc şi lasă-i jos. Uşurel. Cu două degete.

Karen îngheţase. Marc nu avea nici o expresie pe chip, dar îi făcu semn din cap să nu se mişte deloc. Încet, el făcu ce îi ceruse omul, folosindu-se de degetul mare şi de arătător ca să scoată pistolul din toc. Îl aruncă pe jos, la picioarele bărbatului.

– Bun băiat, spuse acesta, fără să se uite la pistol, ci cu ochii numai la Marc. Cine dracu' eşti? Iubitul ei? Vreun poliţist?

– Poliţist, răspunse Marc.

Dacă ar fi recunoscut că are o relaţie cu ea, atunci bărbatul ar fi ştiut că se poate folosi de Karen ca să-l oblige pe Marc să facă orice dorea el.

– Aşa mă temeam şi eu, oftă bărbatul. Bine, aruncă-mi pistolul de rezervă.

Încet, Marc scoase un pistol mic din tocul de la gleznă şi îl aruncă pe pămînt, alături de celălalt.

– Rahat, spuse omul. Nu-mi place că trebuie să omor un poliţist. Chestia asta dă naştere la probleme.

– Atunci regîndeşte, spuse Marc.

Începu să se ridice, dar bărbatul scutură din cap, ameninţător.

– Stai unde eşti. Îmi pare rău, domnule cowboy, doamnă.

Ciudat, dar regretul lui părea sincer. Oricum nu conta, fiindcă voia să îi omoare. Karen se uită cum degetul lui apasă pe trăgaci. Din cauza ororii percepea totul cu încetineală, şi fiecare mişcare părea a dura o veşnicie. Fără să se gîndească, strigă „Nu!" şi se repezi ca şi cum ar fi putut prinde glonţul cu mîna, ca să nu îl nimerească pe Marc. Bărbatul tresări puţin, fiindcă ţipătul ei îi atrăsese atenţia. Marc se repezi ca un şarpe care atacă, împingînd-o pe Karen la pămînt cu dreapta, în timp ce stînga lovi în jos şi în afară. Ceva strălucitor se mişcă rapid, apoi bărbatul scoase unul dintre cele mai urîte sunete pe care le auzise ea vreodată, o combinaţie între un strigăt şi un gîlgîit, şi cu mîna liberă apucă briceagul care i se înfipsese în beregată, cel cu care Marc desfăcuse mai devreme cutiile de carton.

Fiindcă era un profesionist, apăsă oricum pe trăgaci. Nu se auzi decît un fel de tuse. Marc se clătină, păşi în spate, se echilibră şi se aruncă înainte. Îl lovi pe bărbat în piept şi-l trînti la pămînt. Se auzi din nou ceva ca o tuse, apoi oglinda de la şifonier se sparse. Ridicîndu-se repede, Karen se repezi la pisto-

lul detectivului. Cei doi bărbați se luptau pe pietriş. Marc îl prinsese de încheietură pe celălalt, ridicînd arma. Cu dreapta trăgea lama briceagului în lateral.

Bărbatul se înecă şi din rana de la gît ţîşni sînge. Chipul îi căpătă o nuanță albăstrie. Rostogolindu-se deasupra lui, Marc îi izbi de pămînt mîna în care ținea arma. O dată, de două, de trei ori. Pînă la urmă, degetele groase dădură drumul pistolului, care căzu. Omul tuşi, iar picioarele îi zvîcniră. Încercă să-şi atingă beregata.

Marc se aplecă înainte, respirînd cu greutate şi lăsînd capul în jos.

– Doamne! şopti Karen şi se repezi alături de el, ignorînd durerea pe care o simțea în genunchii deja suficient de chinuiți.

Uită de pistolul din mîna dreaptă şi îl luă în brațe, ridicîndu-l uşurel ca să vadă rana şi să-şi dea seama cum se simte. Partea din față a tricoului lui era pătată de sînge. Nu avea nici o rană în spate, pe unde să fi ieşit glonțul. Se uită o singură dată spre bărbatul de pe jos. Nu murise încă, dar nu mai avea mult. Fața îi era din ce în ce mai întunecată. Era aproape vînăt.

Marc apăsă rana cu palma. Glonțul intrase sus în stînga pieptului, prea sus ca să atingă inima, dar lovind plămînul. Karen auzi şuieratul terifiant făcut de aerul care părăsea organul lovit. Printre degetele lui curgea sînge. Pe buze îi apăruse o spumă trandafirie.

– E în regulă, iubire, o să fie bine, se auzi ea murmurînd, în timp ce gîndurile îi alergau.

Plastic. Îi trebuia nişte plastic subțire, ca folia pentru alimente, ca să închidă rana şi să ajute plămînul. Rănile în piept erau periculoase, şi numai Dumnezeu ştia ce altceva făcuse glonțul prin corpul lui. Dacă nu închidea rana şi nu-l ducea la spital, Marc ar fi murit.

Bărbatul de sub el începu să zvîcnească. Dinții detectivului se încleştară în timp ce mişcările omului îl zguduiau, dar un geamăt de durere îi scăpă oricum.

– Nu te obosi, rosti o altă voce în spatele ei. Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar nu vă pot lăsa în viață.

Capitolul XXI

Marc se sprijini de Karen, iar ea se chinui să-i susțină greutatea. Capul i se întorsese spre cei doi nou-veniți, un bărbat arătos, cam la cincizeci de ani, cu mustață și părul grizonat, și altul mai în vîrstă și mai mare, care părea a fi un luptător bătrîn. Amîndoi erau în spatele lor, fiecare cu cîte un pistol cu amortizor în mînă, îndreptate către ei. Nu aveau cum să vadă arma pe care o ținea ea, își dădu Karen seama. Și unde naiba era omul pe care îl trimisese McPherson după ei? Doar dacă nu cumva, ce gînd îngrozitor, el era cel care încercase să-i omoare.

– Bună ziua, domnule senator Lake, spuse Marc pe un ton gîtuit, tușind.

Bărbatul mai tînăr păru speriat și tresări.

– Cum m-ai recunoscut? se răsti el.

– Vă cam... așteptam. Am citit... caietul.

– Nu vorbi, îl imploră Karen.

Îndurerat, el ridică brațul stîng și atinse pistolul. Știa că vrea să îl ia, dar era prea slăbit, se gîndi ea, și îl durea prea tare. Nu ar fi putut să ridice o armă grea. Strînse pistolul și se încruntă, privind noua amenințare.

Marc acoperi arma cu mîna, apăsînd. Degetul lui găsi tremurînd siguranța și o trase, cu un sunet slab. Karen abia dacă auzi. Senatorul se uită la caietul mic, pătat, de deasupra uneia dintre cutii.

– Fii atent la ei, îi spuse bărbatului mai mare, apoi intră în depozit ca să ia obiectul. Se uită peste pagini.

– Da, ăsta este, spuse el, apoi îi zîmbi lui Karen. Ce bine că l-a găsit cineva, în sfîrșit.

Se uită urît la omul mort.

– Heyes nu a reușit să-și facă treaba, deși aflase în sfîrșit unde să caute, și ne-a condus pînă aici. Se credea foarte deștept, cu manevrele lui, dar, din nou, m-a subestimat.

Senatorul era foarte mulțumit de sine însuși și de felul în care merseseră lucrurile. Nu doar că Heyes nu mai era un obstacol, dar găsise și caietul. Aproape că se terminase coșmarul. Era mulțumit mai ales de arma pe care o ținea. Pistolul în sine nu era mare lucru, dar amortizorul era cel mai bun din lume. Nu s-ar fi auzit decît ceva ca o tuse în cazul în care se decidea să tragă. Heyes îi spusese odată o poveste despre cum mergea pe o stradă aglomerată direct spre cineva pe care trebuia să-l omoare, înarmat cu un pistol de calibrul 22 cu amortizor, și nimeni din preajmă nu le dăduse atenție înainte ca victima să îngenuncheze pe trotuar. Atunci Heyes era deja cu cîțiva pași în urma acelui om, amestecat în mulțime. Ar fi trebuit să se

gîndească imediat că nu putea avea încredere în el. Ce fel de om se lăuda cu aşa ceva?

Uneori îl uimea cît de bine mergeau lucrurile. Ce convenabil că Heyes plecase din oraş exact la timp. Să-l omoare în D.C. ar fi fost o problemă, chiar şi pentru Raymond. În primul rînd pentru că erau reporteri peste tot. În al doilea, Heyes le-ar fi lipsit unora. Acolo era casa lui, acolo erau asociaţii lui, vecinii, oamenii care-l cunoşteau. Aici... Ei bine, lucrurile mergeau frumos. Aici vor fi găsite trei cadavre şi nimic care să le lege de el.

Era destul de mîndru de sine. Avea talent la astfel de lucruri. Nu era nevoie decît să plănuieşti suficient, iar majoritatea oamenilor erau prea proşti ca să-şi dea seama de planul tău.

– Împuşcă-i, îi spuse lui Raymond.

Karen se crispă, cu ochii la pistolul bătrînului. Începu să ridice mîna, ştiind că nu poate fi suficient de rapidă, fiindcă bărbatul avea deja o armă îndreptată spre ei. Îl simţi pe Marc adunîndu-se.

– Cît plăteşti... crimele astea? spuse el sacadat, abia respirînd, cu pieptul ridicîndu-i-se după fiecare cuvînt, şi cu un fir de salivă alunecîndu-i în jos, pe bărbie. La fel de mult cît i-ai dat lui Whitlaw... ca să-l omoare pe fratele tău?

Bărbatul mai mare îngheţă.

– Poftim?

Revelaţia o scutură pe Karen. Oripilată, se uită la bărbatul pe care îl văzuse de atîtea ori la televizor şi care era cunoscut pentru integritatea lui. Deci asta citise Marc şi nu mai avusese timp să-i spună. De asta fusese omorît tatăl ei.

– Ai comandat uciderea propriului tău frate, spuse ea încet. Şi l-ai angajat pe tatăl meu să facă asta. Te şantaja, nu e aşa?

– Nu fi ridicolă, spuse senatorul pe un ton neliniştit, uitîndu-se la bărbatul mare de lîngă el.

– Domnule Stephen, spuse acesta alb la faţă, şocat. Domnule Stephen, daţi-mi caietul.

– Nu fi ridicol, repetă senatorul. Doar nu crezi aşa ceva.

– A fost în Vietnam, rosti Karen.

– Taci din gură! strigă senatorul, îndreptînd pistolul spre ea.

– Tatăl meu era lunetist, continuă ea, deşi tremura din toate încheieturile. L-ai plătit cu douăzeci de mii de dolari ca să-ţi ucidă fratele.

– Omoar-o, Raymond, rosti senatorul, furios.

Bărbatul mai în vîrstă părea încă şocat, dar îşi revenea.

– Domnule Stephen, rosti el trist, îndreptînd arma spre senator.

Lake se întoarse calm şi trase. Raymond se clătină, uimit şi îndurerat. Senatorul trase din nou, dar nu

se auzi nici un zgomot în afara unui fel de tuse pe care Karen era sigură că o va auzi în fiecare noapte, în coşmaruri. Raymond căzu.

– La naiba cu tine, spuse furios senatorul, apropiindu-se de Karen. De ce n-ai putut să-ți ții gura?

Marc ridică o mînă plină de sînge, atrăgîndu-i atenția senatorului.

– Şi Medina? rosti el, tremurînd din tot trupul din cauza efortului.

Karen îl strînse mai tare, gîndind repede. Dacă îl trăgea la pămînt, l-ar fi apărat de arma senatorului, dar mişcarea bruscă ar fi putut disloca glonțul şi i-ar fi putut face mai mult rău. Cu toate astea, nu ştia ce altceva să facă.

– Whitlaw a crezut că mă poate şantaja cu caietul lui. Nimeni altcineva nu a fost în stare să îl găsească, aşa că l-am chemat pe Medina. I-am spus că Whitlaw omorîse un alt agent de-al nostru din Vietnam, un prieten de-al lui. Era o minciună, dar el avea prea multe principii morale. Aveam nevoie de el şi numai aşa îl puteam convinge. Îl cunoştea pe Whitlaw, aşa că avea un avantaj care le lipsea celorlalți.

Karen simți cum respirația îi încetineşte şi devine mai profundă. Vederea i se îngustă în timp ce îl privea fix pe bărbatul elegant. Ajunse să nu vadă nimic altceva. Bărbatul ăsta cauzase totul. Plătise ca fratele lui să fie ucis, apoi pusese pe cineva să îl urmărească şi să-l execute pe tatăl ei.

– Medina? rosti Marc din nou, întretăiat.

Căzu în stînga, departe de ea. Disperată, Karen îl strînse de cămaşă, ținîndu-l drept. Muşchii brațului stîng îi tremurau din cauza efortului.

– Evident că a fost nevoie să îl omor şi pe el. Nu i-ar fi plăcut să afle că l-am mințit. Din nou, principiile alea ale lui.

– Spune-mi... un lucru.

Senatorul ridică din sprîncene.

– Ca un fel de ultimă dorință? Desigur.

– Cît de idiot trebuie să fii... ca să te lauzi... cu o crimă?

Senatorul tresări puțin şi în ochi i se citi furia la gîndul că Marc îl făcuse idiot. Ridică mîna. Ceva erupse din pieptul lui Karen, un sunet inuman, foarte aproape de un răget. Simți că se mişcă foarte încet, dar la fel i se păru că se mişca şi senatorul. Îl trase pe Marc în jos, de cămaşă, şi în acelaşi timp ridică pistolul.

Mai trăsese şi cu pistolul, şi cu puşca. Tata o învățase în timpul plimbărilor prin pădure. Se apleca în spatele ei şi o ajuta să țină armele grele. Era doar un copil pe atunci, avea şase sau şapte ani, dar amintirea deveni dintr-o dată clară şi strălucitoare. Cînd aflase, Jeanette se speriase, se înfuriase şi se certaseră.

Acum, lui Karen totul i se părea ciudat de liniştit şi de nemişcat. Se uită la pieptul bărbatului care o amenința, şi trase. Sunetul era înfundat, iar reculul îi zgudui brațul.

Glonțul îl lovi în piept, exact acolo unde țintise ea. Văzu roşul înflorind pe cămaşa albă, între reverele jachetei de lînă. Dar de ce aproape că îi explodase capul? Sînge şi materie cenuşie țîşniră dintr-o rană mare, în partea stîngă a feței lui. Ochii îi ieşiră din orbite şi căzu ca un sac de carne.

Brusc, totul reveni la normal. Karen auzea din nou, deşi îi țiuiau urechile. Lucrurile redeveniseră colorate şi cîmpul vizual i se lărgise. Mirosul de praf de puşcă îi ardea nările. Iar Marc căzu într-o parte, pe pietriş.

Ea lăsă pistolul să cadă şi îl apucă pe el cu amîndouă mîinile, răsucindu-l pe spate. Îl apăsă cu degetele la baza gîtului. Avea pulsul rapid şi superficial, dar ochii pe jumătate deschişi. Se uita la ea, însă Karen ştia că îşi va pierde curînd cunoştința.

– O să supraviețuiesc, îi promise el şoptit.

– Ba bine că nu! spuse ea cu putere, sfîşiindu-i tricoul.

Marginile rănii produse de glonț erau albastre, iar sîngele continua să curgă din ea. Trebuia să o închidă imediat. Se întoarse spre bărbatul cel mare, căutînd ceva ce putea să folosească, şi văzu puțin roşu. Se răsuci, apucînd pistolul şi aplecîndu-se peste Marc.

– Uşurel, spuse bărbatul înalt şi subțire care apăruse în raza ei vizuală.

Purta o şapcă roşie şi ochelari de soare, şi ținea un pistol cu ambele mîini, aşa cum fac polițiştii şi militarii. Privi atent rămăşițele lumeşti ale senatorului, apoi păşi peste cadavru şi se apropie de ea, băgînd pistolul în tocul de la spate. Omul lui McPherson.

– Unde ai fost, fir-ar să fie? spuse ea furioasă, lăsînd din nou pistolul şi repezindu-se la celălalt cadavru.

Îi pipăi buzunarele, căutînd un pachet de țigări. Celofanul ar fi fost bun ca să acopere rana. Degetele ei tremurînde nu găsiră decît un portofel.

– La naiba! *La naiba!* Chiar nu mai fumează nimeni în țara asta?

– Ai nevoie de o țigară? întrebă omul cu şapcă, politicos, dar uşor mirat.

Ea se întoarse spre el, uitîndu-se urît.

– Am nevoie de o folie subțire de plastic ca să închid rana.

El arcui sprîncenele pe deasupra ochelarilor de soare. Încet, băgă mîna în buzunar şi scoase o pereche de mănuşi subțiri de latex.

– Astea sînt bune?

Ea i le luă imediat. Unele mănuşi erau prea groase, dintr-un latex insuficient de moale, dar astea erau foarte subțiri, ca acelea din cutiile de vopsea pentru păr.

– Perfecte.

Repede, puse o mănuşă pe pieptul lui Marc, acoperind rana şi ținînd apăsat. El suspină, dar începu

imediat să respire mai uşor, fiindcă aerul nu mai ieşea din plămînul rănit.

– Am nevoie de ceva ca să-l înfăşor, spuse. Sînt nişte haine într-o cutie, înăuntru, rosti Karen arătînd cu capul spre depozitul din spatele ei. Taie ceva.

– Da, doamnă.

Cozorocul se uită în jur o secundă, apoi văzu briceagul din beregata unuia dintre cadavre.

– Iisuse, ce dur joci, îi spuse el lui Marc cu oarecare admiraţie, apoi păşi peste el şi se aplecă să scoată briceagul.

Karen se uită la sîngele de pe lamă şi se gîndi la SIDA. Se întrebă cum ar fi putut steriliza cuţitul, dar nu avea nimic la ea. Uitîndu-se din nou la Marc, se gîndi că era mai mare riscul să moară din cauza rănii decît să ia SIDA de pe o bucată de material tăiată cu un cuţit însîngerat. Cozoroc era înspăimîntător de eficient. Scoase o cămaşă dintr-o cutie şi sfîşie tivul, apoi tăie fîşii lungi de material. Pe primele două le împături înainte să i le dea lui Karen, iar ea le apăsă deasupra rănii. Omul scoase o rochie din cutie şi o tăie, mai întîi la tiv, apoi trăgînd cu mîna. Fîşiile erau destul de lungi ca ea să le poată înfăşura în jurul pieptului lui Marc. Cozorocul o ajută, sprijinindu-l pe detectiv în timp ce ea lucra. Karen strînse cît putu de mult materialul şi îl legă chiar deasupra rănii, pentru şi mai multă presiune.

– Telefon, spuse ea răguşit, gîndindu-se la următoarea prioritate.

– Mă ocup eu.

Omul cu şapcă fugi de-a lungul rîndurilor de spaţii de depozitare şi ieşi pe poartă. Nu făcea nici un zgomot cînd se mişca. Ea îi luă din nou pulsul lui Marc, uitîndu-se la secundarul ceasului. O sută treizeci şi doi. Prea repede. Intra în şoc, iar corpul lui se lupta cu pierderea de sînge şi cu lipsa de oxigen, dar şi cu trauma pe care o suferise. Îi ridică picioarele, sprijinindule pe pieptul bărbatului mai mare, apoi se aşeză în aşa fel încît să-l ferească de soare.

– Mai eşti cu mine? întrebă, forţîndu-se să vorbească pe un ton calm.

El clipi încet şi reuşi să zîmbească puţin.

– Da, doamnă, murmură, imitîndu-l pe omul lui McPherson. Cum stăm?

– Glonţul ţi-a atins plămînul stîng. Ai pierdut mult sînge, eşti în stare de şoc, ai pulsul prea rapid şi superficial.

El respiră repede, dureros.

– E periculos, dar pot supravieţui.

– Da, recunoscu ea că se temea, dar şi că avea speranţă. Nu mai vorbi. Cozoroc s-a dus să sune la urgenţe.

– Trebuie să... vorbesc cu el.

– Se întoarce.

Sau aşa credea. Poate că a plecat, dacă tot terminase treaba aici. Dar el se întoarse în cîteva minute,

apropiindu-se la fel de silenţios pe cît se îndepărtase. Se aşeză într-un genunchi, alături de Marc. Avea şapca trasă mult pe faţă, iar ochelarii de soare erau foarte întunecaţi şi îi ascundeau ochii. Avea părul şaten închis, observă Karen. Ştia, oricum, că dacă ar fi trecut pe lîngă ea pe stradă peste cîteva minute, fără şapcă şi ochelari, nu l-ar fi recunoscut.

– Poftim, spuse el şi scoase pistolul de la brîu, dîndu-i-l lui Karen. O să ai nevoie de asta pentru raportul balistic. Nu vrem ca poliţia să facă rost de cine ştie ce gloanţe greu de identificat, nu? Să vedem, ar trebui să existe o secvenţă logică de evenimente care să explice trei morţi, un rănit şi şase arme, dacă nu numărăm şi cuţitul.

Făcu o pauză.

– O să fie complicat.

– Mă ocup eu, spuse Marc.

Cozoroc zîmbi rece, mişcînd doar puţin din colţurile gurii. Se ridică, se apropie de cadavrul senatorului şi se uită la el o clipă.

– Nemernicule, îi spuse el mortului.

– Ai auzit? întrebă Marc tresărind din nou.

– Am auzit.

Ceva din tonul lui dur îi atrase atenţia lui Karen. Se uită la trupul senatorului, apoi la omul cu şapcă.

– L-am împuşcat amîndoi, spuse ea. În acelaşi timp.

Cozoroc dădu o dată din cap.

– L-a vînat şi l-a executat pe tata.

Era surprinsă de tonul dur pe care îl folosise.

– Ştiu, spuse el, începînd să spună şi altceva, dar răzgîndindu-se.

Marc se adună.

– Poate fi cumva... legat de voi... omul ăsta?

Atinse cu călcîiul trupul primului agresor. Karen înţelese ce întreba. McPherson riscase ajutîndu-i. Marc nu voia să amestece *CIA*-ul în afacerea asta.

– Nu.

– Caietul cu misiuni.

– Poţi să-l faci public, spuse omul cu şapcă strîmbîndu-se. Să ştie toată lumea ce nemernic a fost Stephen Lake. E dovada că avea motiv să tragă, spuse, înclinînd puţin capul, astfel încît Karen ştiu că se uită la ea. O să-şi revină?

– Cred că da, răspunse ea atingîndu-i chipul lui Marc. Dar o vreme nu o să fie prea bucuros.

– O să-l ţii tu la respect.

Se auziră sirene în depărtare.

– Jess avea dreptate, murmură el. Eşti foarte talentat, Chastain. Dacă te plictiseşti vreodată de poliţia locală, dă-i un telefon lui McPherson.

– O să fac... asta, rosti Marc fluturînd o mînă. Pleacă... înainte să ajungă ei. Mă... descurc eu.

Omul cu şapcă scoase o carte de vizită din buzunar. Era albă şi pe ea era scris cu creionul un număr de telefon. Îi dădu numărul lui Karen.

– Sună la numărul ăsta şi spune-ne cum se simte.

– Bine, spuse ea şi băgă biletul în buzunarul blugilor.

Omul ridică două degete la cozoroc, în semn de salut, apoi plecă, mergînd încet, cu mişcări fluide şi ciudat de silenţioase.

Karen îngenunche în ţărînă, cu soarele strălucindu-i deasupra capului, şi îl ţinu în braţe pe Marc. El o prinse cu degetele de încheietură şi aşteptară împreună, ascultînd cum se apropie sirenele.

Zece ore mai tîrziu, Karen ieşi de la urgenţe şi merse la un telefon public. Operaţia decursese bine, mai bine decît se aşteptase şi se temuse ea. Glonţul nu făcuse pe cît de mult rău ar fi putut face, fiindcă după ce îi atinsese plămînul lui Marc se oprise într-o coastă şi nu se mişcase de acolo. Avusese nevoie de doi litri de sînge, dar acum starea lui era stabilă, era treaz şi foarte nemulţumit, aşa cum ştia şi ea că va fi.

Scoase biletul din buzunar şi formă numărul. Cineva răspunse imediat.

– Da?

Numai atît, dar ea ştia că e omul cu şapcă.

– Operaţia a decurs bine, raportă ea. E în stare stabilă, probabil va rămîne la terapie intensivă încă o zi, iar peste alte zece îl vor externa.

– Bine. Mulţumesc pentru telefon.

Simţind că el are de gînd să închidă, ea spuse:

– Aşteaptă!

El tăcu, iar ea se înfurie din nou.

– De ce ai intervenit atît de tîrziu, fir-ar să fie? se răsti printre dinţi.

El oftă, şi în lungul moment de linişte care urmă, Karen avu impresia că nici nu îi va răspunde. Pînă la urmă el spuse:

– Voiam să ştiu de ce. Nu ştiam despre caiet, aşa că... am ascultat.

– Ce conta? întrebă ea tremurînd de furie.

Marc ar fi putut muri în timp ce omul ăsta asculta. Mai urmă o pauză lungă, apoi el spuse foarte încet:

– Nu doar tatăl tău a fost ucis, domnişoară Whitlaw.

Îi închise atît de încet încît ea abia sesiză sunetul. Aşeză receptorul la locul lui cînd auzi tonul, după care se întoarse la terapie intensivă. Marc era încă treaz, palid ca faţa de pernă. Zăcea nemişcat. Nu voia să deranjeze tuburile care îi intrau în trup. Mai ales pe cele pentru care i se făcuseră găuri noi. Cu toate astea îi zîmbi şi întinse mîna spre ea. Karen i-o cuprinse cu ambele mîini.

– Medina era tatăl lui, izbucni ea. Al omului cu şapcă.

Marc se gîndi puţin, cu pleoapele întredeschise, în timp ce morfina îşi făcea efectul.

– Atunci mă bucur că amîndouă gloanțele au fost letale.

Da. Karen își trase răsuflarea. Dacă se putea ca un om să fie ucis de două ori, ea și fiul lui Rick Medina își răzbunaseră, amîndoi, tații.

– Te iubesc, murmură Marc. Ți-am spus cît de minunată ai fost cînd te-ai răstit supărată că nu mai fumează nimeni? O să fii o asistentă minunată la urgențe.

Cumva, în ciuda tuturor celor întîmplate, Marc zîmbea. Karen se aplecă și îl sărută pe mînă.

– Nu face pe deșteptul cu mine, îl avertiză ea tandru. Nu uita că sîntem în spitalul meu, și pot să le pun pe asistente să-ți facă tot felul de lucruri.

El tresări și continuă să zîmbească.

– Mi-au făcut deja cîte ceva. Cred că nu mai sînt virgin.

– Sînt sigură că nu, răspunse ea. Dormi, iubitule. Te iubesc și o să fiu aici cînd o să te trezești.

– Știu, spuse el. Nu o să mă părăsești niciodată.

Apoi închise ochii și adormi, iar Karen îl ținu de mînă și-i rămase alături, așa cum promisese și așa cum se aștepta și el.

John Medina se uita în gol, cu o mînă la gură. Se bucura că detectivul își revenise. Jess avea dreptate în privința lui. Cineva care tocmai fusese împușcat în

piept, dar reușea să îi taie gîtul agresorului, merita respect. John trebuia să plece curînd, dar își dădu voie să se mai gîndească puțin. Ținuse totul în el, fiindcă așa funcționa cel mai bine, dar uciderea tatălui său îl afectase mult. Mai mult decît orice altceva de la moartea Venetiei încoace. Acum, că totul se terminase și se făcuse dreptate, putea să își dea voie să simtă durerea și furia.

Presa, evident, era agitată. Caietul cu misiunile lui Dexter Whitlaw era la poliție, iar partea care avea legătură cu moartea lui William Lake fusese făcută publică. La știri se specula mult legat de motivele lui Stephen Lake, dar John era destul de sigur că senatorul decedat privise crima ca pe nimic mai mult decît o mișcare strategică în carieră. Îl omorîse pe moștenitorul tatălui său și îi luase locul.

John se uită la ceas. Nu mai avea timp. Se ridică, aruncă șapca la gunoi și își trecu mîna prin păr. Îl aștepta un avion. O să-l roage pe Jess să le trimită un cadou frumos domnișoarei Whitlaw și detectivului ei, la nunta lor.

SFÎRȘIT